जैनस्तोत्रसंग्रहद्वितीयभागस्यानुक्रमणिका

शास्त्रविशारद-जैनाचार्यश्रीविजयधर्मसूरिगुरुभ्यो नमः।

श्रीयशोविजयजैनग्रन्थमाला [९]

सेठिया जैन ग्रन्थालय।
बीकानेर।

श्रीजैनस्तोत्रसंग्रहस्य।

द्वितीयो भागः।

रङ्गूनवास्तव्यश्रीमद्गुलालसाहाय्येन

तच्च

वाराणस्यां

श्रेष्ठिभूराभाईतनुजहर्षचन्द्रेण निजधर्माभ्युदययन्त्रालये
मुद्रयित्वा प्रकाशितम्।

द्वितीयावृत्तिः।

वीरसंवत् २४३९।

किंमत ०-१२-०

॥ अर्हम् ॥

शान्तमूर्त्तिश्रीवृद्धिचन्द्रसद्गुर्वष्टकं स्तुतिरूपम् ।

वावं वावं प्रभुगुणगणं लब्धकीर्त्तिर्जने यो
बोधं बोधं विषमविपुधं जातपुण्यप्रभावः ।
वेदं वेदं सकलसमयं प्राप्तसान्तस्वभावः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥१॥

स्नायं स्नायं सुपवितवपुः सार्ववाचाऽमृतेन
हायं हायं कुमतकपटं विश्ववन्द्यप्रतापः ।
यावं घातं शुभटपदवीं प्राप दुष्कर्मवृन्दं
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥२॥

पावं पावं मुनिजनपथं कृत्यकार्येषु लीनः
स्तावं स्तावं गुणिगुणगणं शुद्धसम्यक्त्वधारी ।
नावं नावं जिनवरवरं नीतपुण्यप्रकर्षः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥३॥

दायं दायं स्वऽभयमतुलं प्राणिषु प्रीतिपुञ्जं
धायं धायं सुमतिमहिलां वन्द्यसत्कल्याणपोतः ।
भायं भायं प्रवचनवचो वीरदेवाभिमानः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥४॥

मारं मारं रतिपतिभटं त्यक्तमोहादिदोषो
धारं धारं यतिपतिपदं कृत्तकर्मादिवर्गः ।
वारं वारं कुपथगमनं जैनराद्धान्तरक्तः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥

जैनस्तोत्रसंदोहे द्वितीयभागस्यानुक्रमणिका ।

प्रथमावृत्तिनी प्रस्तावना।

प्राचीन स्तवनोनी शोधखोळना तेमज तेने छपावी प्रसिद्ध करवाना दुर्घट कार्यने पसार करी, अमारी अत्यन्त महेनतनुं परिणाम दुनियानी दृष्टि सन्मुख उपस्थित करता, अमारो वास्तविक हर्ष जाहेर करवानी स्वाभाविक लागणी रोकी शकता नथी. एक समय एवो पण हतो के जे वखते संस्कृत भाषामां कहोके देववाणीमां रचायेला, जिनेन्द्र भगवानना मधुर स्तवनोथी, समस्त भारतवर्षना दरेके दरेक शहेरमांना देव मंदिरो–देरासरो गुंजी उठतां हतां, परन्तु पंचम कालना दोषमय प्रभावना कालक्रमे करीने धीमे धीमे संस्कृत भाषानुं ज्ञान ओछुं थवा लाग्युं, अने भाषामां स्तवनो रचावा लाग्या, तेओनी साथे आजकालना स्तवनोनो मुकाबलो करी वांच-नाराओना हृदयने दुःखित नहीं करीए. परन्तु स्पष्ट थवा एटलुं तो जरूर कहेशुं के संस्कृत स्तवनो तरफ जन समूहनी एवी तो उपेक्षा बुद्धि एटले सुधी वधवा लागी के हस्त लिखित प्रतोना पानाओ भंडारमांने भंडारमां सडवा लाग्या. आवीज बुरी दशा जो थोडो वखत चालया करशे तो जैनोना अमुल्य ज्ञानभंडारमांथी कहोके महासागरमांथी घणुं दुःखदायक परिणाम बहार आवशे, एमधारी संस्कृत साहित्यनी अथवा तो जैन वाणीनी सेवा प्रारंभ, कोइ पण प्रकारनी हरकतोनी दरकार कर्या विना आज बीजो भाग (आज सूधीमां नव ग्रन्थो) प्रसिद्ध करवा अमे शक्तिमान थया छीए.

अमारी तो अन्तर्गत एज अभिलाषा छे के, ऊधेईमां खवाइ जता, प्राचीन स्तोत्रो तेमज अन्य उत्तमोत्तम ग्रन्थो

॥ अर्हम् ॥

न्तमूर्त्तिश्रीवृद्धिचन्द्रसद्गुर्वष्टकं स्तुतिरूपम् ।

यावं यावं प्रभुगुणगणं लब्धकीर्त्तिर्जने यो
योधं योधं विषमविबुधं जातपूज्यप्रभावः ।
वेदं वेदं सकलसमयं प्राप्तसान्तस्वभावः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं सद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥१॥

स्नायं स्नायं सुपवितवपुः सार्ववाचाऽमृतेन
हायं हायं कुमतकपटं विश्ववन्द्यप्रतापः ।
यातं यातं सुभटपदवीं प्राप दुष्कर्मवृन्दे
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं सद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥२॥

पावं पावं मुनिजनपथं कृत्यकार्येषु लीनः
स्तावं स्तावं गुणिगुणगणं शुद्धसम्यक्त्वधारी ।
नावं नावं जिनवरवरं नीतपुण्यप्रकर्षः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं सद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥३॥

दायं दायं स्वऽभयमतुलं प्राणिषु प्रीतिपुञ्जं
धायं धायं सुमतिमहिलां सन्ततकल्याणपोतः ।
भायं भायं प्रवचनवचो धीरदेवाभिमानः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं सद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥४॥

मारं मारं रतिपतिभटं त्यक्तमोहादिदोषो
धारं धारं यतिपतिपदं कृप्तकर्मादिवर्गः ।
सारं सारं कुपथगमनं जैनराद्धान्तरक्तः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं सद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥५॥

द्वेषं द्वेषं कपटपटुकं निहतं न्यायमुक्तं
पेषं पेषं कुमलविकलं कर्मचारं प्रभूतम् ।
पोषं पोषं विमलकमलं चित्तरूपं महात्मा
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥६॥
शोषं शोषं कलुषजलधिं ध्वस्तपापादिपङ्कः
स्रोषं स्रोषं सकम्पमशुभं शुद्धधीध्यानमग्नः ।
तोषं तोषं भविजनमनो जैनतत्त्वादिभिर्यः
स्वर्गस्थोऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्वृद्धिचन्द्रः ॥७॥
सिद्धान्तोदधिमन्थनोत्थविमलज्ञानादिरत्नप्रजं
शिष्येभ्यो वितरन् समाधिसहितः संप्राप नाकं शुभम् ।
सोऽयं मद्गुरुरन्वहं विजयतां श्रीवृद्धिचन्द्रो मुनिः
इत्थंवेत स्तुतिरूपमष्टकमिदं भव्याः पठन्तु मुदे ॥८॥

इति शान्तमूर्तिश्रीमद्वृद्धिचन्द्रचञ्चरीकायमाण-
विजयधर्मसूरिविरचितं स्वगुर्वष्टकम् ।

त्रिय शान्त मूर्ति पण भेट करीअे लीअे. आशातना न करवा
माटे वांचकोनुं खास ध्यान खेंची विरमीअे छीअे.

॥ शान्तिः ॥

द्वितीयावृत्तिनी प्रस्तावना ।

अेने अमने धन्य गणीए छीए के आज स्तोत्रसंग्रहना द्वितीय भागनी द्वितीयावृत्तिने प्रकट करवा अमारा ग्राहको ए अमने तक आपी छे. आ बीजी आवृत्ति अेने सुधारा साथे छपावी छे अने आ स्तोत्रोना वधोला प्रसार माटे तेनु मुल्य पण अल्प राख्युं छे.

प्रकाशक ।

शान्तमूर्तिश्रीवृद्धिचन्द्रजीमहाराज ।

वृद्धिसिद्धिप्रदाने यद्दिव्यशक्तिः प्रशस्यते ।
चन्द्रतुल्यः स शान्तात्मा दृष्टाऽयं जगतो गुरुः ॥ १ ॥

धर्माभ्युदय प्रेस बनारस सिटी ।

पण आवीरीते दिन प्रतिदिन प्रकाशमां आवी ? के जेथी "अन्यस्य दुःखोत्पादनं हिंसा" एटले सूची अहिंसा धर्मनुं पालन करवा मजबूत रीते हीमायत करनार सर्वज्ञ कथित जैन शास्त्रनी पवित्रता, प्राचीनता तथा सद् देवतत्त्व संबंधी विचार करवा जन समूह आकर्षाय !!

· केटलीएक प्रतोनी फक्त एकज नकल, ते पण लख नारनी बेकालजीने लीधे एवी तो अशुद्धमय हती के तेना उपरथी अर्थनो अनर्थ थतो हतो, छतां महा मुनीवते शक्त्यनुसार शुद्ध करी प्रगट करेल छे. तो पण जो कोइ अशुद्धी देखवामां आवे तो विवेकी वांचनाराओनी क्षमा याची, अमने लखी जणाववा साग्रह विनवीअे छीअे.

आ ग्रन्थमां दाखल करवामां आवेला स्तोत्रो, चैत्यवन्दनो तथा स्तुतीओमांथी केवा उत्तम प्रकारनो भक्तिरस वहेछे, तेनुं वर्णन करवुं ते तेओनी कलमने अपमान पहोंचाडवा जेवुं होवाथी, तेनी कींमत करवानुं वांचनाराओनेज सोंपीअे छीअे. आ ग्रन्थ माटे हस्तलिखित प्रतो मोकलवा माटे पन्यासजी श्रीगम्भीरविजयगणिजी, तथा मुनिराज श्रीहंसविजयजी तथा मुनिराज श्री कर्पूरविजयादिनो तेमज विशेष करीने मुनिराज श्रीभक्तिविजयजीनो अमे अन्तःकरण पूर्वक आभार मानीअे छीअे. आ पाठशालाना उत्पादक मुनिराज श्रीधर्मविजयजी विरचित, शान्तमूर्त्तिमुनिवर्य श्रीवृद्धिचन्द्रजी महाराजनुं स्तुतिरूप अष्टक, अन्यत्र दृष्टिगोचर थशे. जे पूज्यपाद गुरु महाराजजीनी अनुपम ज्ञान तेमज कृपानी प्रासादी वडे, मुनिराज श्री धर्मविजयजी आज आ पाठशालाने कहोके भविष्यमां अनेक, जैन प्रवीण संस्कृत स्कॉलरोने उत्पन्न करनार देवीने, हयातीमां लावी शक्या छे. ते गुरुमहाराजश्रीनुं यशोगान अर्पण करवा उपरान्त भव्य जीवोने दर्शनार्थ तेओनी एक

पवित्र शान्त मूर्ति पण भेट करीओ छीअे. आशातना न करवा माटे वांचकोनुं खास ध्यान खेंची विरमीओ छीओ.

॥ शान्तिः ॥

द्वितीयावृत्तिनी प्रस्तावना ।

अमे अमने धन्य गणीए छीए के आज स्तोत्रसंग्रहना द्वितीय भागनी द्वितीयावृत्तिने प्रकट करवा अमारा ग्राहको ए अमने तक आपी छे. आ बीजी आवृत्ति अमे सुधारा साथे छपावी छे अने आ स्तोत्रोना बहोळा प्रचार माटे तेनुं मूल्य पण अल्प राख्युं छे.

प्रकाशक ।

॥ अर्हम् ॥

महामहोपाध्यायसाधुराजगणिकृता

भोज्यादिनामगर्भिता

स्वोपज्ञटीकासहिता जिनस्तुतिः ।

श्रीमहावीरमानस्य क्रियते वृत्तिर्विधीयते ।
स्वोपज्ञचित्रकृत्स्तोत्रे क्रीडामात्राय धीमताम् ॥ १ ॥

तस्य चेदमादिपद्यम्, आम्बा ॥१॥ अत्र स्तुतौ सन्तोऽप्य-नुस्वारा अर्थानुकूल्याच्च गण्यन्ते लकारस्थाने डकारा डकार-स्थाने च लकारास्तथा वकारस्थाने बकारा बकारस्थाने च वकारा अर्थानुकूल्यादेव गण्यन्ते चित्रकृतश्लिष्टकाव्यत्वात् ।

उक्तं च—

"यमक-श्लेष-चित्रेषु बवयोर्डलयोर्न भित् ।
नानुस्वारविसर्गौ च चित्रभङ्गाय संमतौ" ॥ १ ॥

॥ श्रीसर्वविदे नमः ॥

आम्बारायण सेलडी खडहडीकेलामती राङ्गमं
चम्बद्दाडिमद्राऽखखारिक रसास्वा साकुची खाजलाम् ।
लाडूपाण्डखजूरसारखटधूजांकूरदालिप्रभो
नौमि श्रीजिनमुद्गसाकरमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥१॥

[आम्ब ! अरायण ! सेलडी खलहलीकेलामतिः राङ्गमं
पञ्चदालिपद् ! अखखारिक ! रसास्वा साकुची खाजदाम् !
लालूपाण्डख ! जूराधारखल्व ! ऊजास्कूरदालिमभो !
नौमि श्रीजिन ! मुद्गसाकरमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥ १ ॥

जैनस्तोत्रसंग्रहद्वितीयभागस्यानुक्रमणिका ।

पृष्ठ

॥ अर्हम् ॥

महामहोपाध्यायसाधुराजगणिकृता

भोज्यादिनामगर्भिता

स्वोपज्ञटीकासहिता जिनस्तुतिः ।

श्रीमहावीरमानम्य किञ्चिद् वृत्तिर्विधीयते ।
स्वोपज्ञजिनकृत्स्तोत्रे श्रीदामाख्याय धीमताम् ॥ १ ॥

तस्य चेदमादिपद्यम्, आम्र ॥१॥ अत्र स्तुतौ सन्तोऽप्यनुस्वारा अर्थानुकूल्याय गण्यन्ते लकारस्थाने डकारा दकारस्थाने च लकारास्तथा चकारस्थाने वकारा वकारस्थाने च बकारा अर्थानुकूल्यार्थं च गण्यन्ते चित्रकाव्यत्वात् ।

उक्तं च—

"यमक-श्लेष-चित्रेषु बवयोर्डलयोर्न भित् ।
नानुस्वारविसर्गौ च चित्रभङ्गाय संमतौ" ॥ १ ॥

॥ श्रीसर्वविदे नमः ॥

आम्रारायण सेलडी खडहडीकेलागती गड्डुभं
घमदाडिमद्राऽखवारिक रसाढ्या साकुली खाजलाम् ।
लाडूपाण्डुरखजूरसारवटपूजाघूरदालिप्रभो
नौमि श्रीजिनमुद्रसायकरमहं श्रीपानसत्फोऽफलम् ॥१॥

[आम्र ! आरायण ! सेलडी ! खलहलीकेलागतिः साङ्घे
घमदालिपद् ! आरवारिक ! रसाढ्य साधुघी ! ख्यातराद् !
साद्धृपाण्डव ! जरापारस्मर ! ऊजाहारदालिप्रभो !
नौमि श्रीजिन ! इदृशाक्ररमहं श्रीपानसत्फोऽफलम् ॥ १ ॥]

कर्मणोऽण्" ॥ ५।१।७२ ॥ आन्तरमलक्षयेण विशुद्धिप्रकर्ष
श्यमानः; यद्वा पूः पवित्रं तस्य लाभो यस्मादर्थाल्लोकाना-
मिति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति, तस्यामन्त्रणम् । तथा हे लान्
रिपाम् "हो हृष्टाद्" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गधारिणि" इति
"विरिञ्चावाय" इति वचनाद् ह ईश्वरः अः कृष्णः आ ब्रह्मा तान्
धृ याति लक्षणया दर्शनमात्रात् खण्डितानिव करोतीत्येवंशीला
या मा भगवतः श्रीमदृषभस्वामिनिहार्यादिलक्ष्मीस्तामपमति
प्राप्नोतीति क्विप्, ह्रालृरिपाम् । यद्वा । ला लौल्यं परिधि वि-
नाशस्तयोर्मा समृद्धिस्तामापयति हन्ति अपण् रोग इत्यस्य
धानोऽत्रार्थेऽन्वादिति, लालृरिपाम् क्विप्, "णरनिटि" ॥४।३।-
८३॥ इति णेर्लुक्, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वत्र च काव्येऽ-
स्वराणां क्वचित् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्थसाहल्या च निर-
नुनासिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रनामकरम्बितत्वेन
चित्रकाव्यत्वात् । एवमग्रेऽपि भाव्यम् । इति द्वितीयकाव्य-
स्यार्थः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीघोडाम् ।
त्वं साकुलीः सुहाली टोठाघाणीत्वणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख ! समुरुकीपोली मांलामांली लघीयसी घोलाम् ।
त्वं साकुलीः सुहाल्ली टोठाघाणी इचण । आच्छिन्धि ॥३॥]

खसखस० व्याख्या ॥ हे खसख ! "खं विद् शून्ये च
इत्यादिवचनात् खं ज्ञानं तस्य सखा खसखः, "राजन्सखेः
॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यट् समासान्तः । तस्यामन्त्रणा ।
सुहाल्ली सु अतिशयेन घ्नन्ति जन्तुनुपद्रवन्ति सुहानि पाप
क्विप्, तेषामाली श्रेणीम्, आच्छिन्धि समन्ततो विनाश
संतडघटना । त्वं कथंभूतः समुरुकीपोली । सम् साम
उरूणि गुरूणि यानि कानि सुखानि तानि अतिशयेन

अस्य व्याख्या ॥ हे श्रीजिन ! श्रीवीतराग रसात् " म-म्ययपः कर्माधारे " ॥२।२।७४॥ इति पञ्चमी विभक्तिरसमात्सेत्यर्थः ॥ त्वां भवन्तमहं नौमि स्तौमीति संटङ्कः ॥ आम्व ! आम्वादीनि पदानि श्रीजिनरूपमुख्यामन्त्रणविशेषणानि । अबुङ् रबुङ् शब्द इत्यस्य धातोरवने अम्वः, भावे घञ्, शब्दो वाणीति यावत् । तत आ समन्तात् विश्वव्यापी अम्वः शब्दो यस्य स तथा, विश्वव्यापित्वं च भगवद्वाण्या यतः एतदर्थतो भगवता प्रणीतस्य द्वादशाङ्गस्य विश्वव्यापित्वात् तस्यामन्त्रणम् । तथा हे अरायण ! कैं गैं रैं शब्द इति धातो रायतेऽनेनेति बाहुलकात्करणे घञि, रायो वचनम्, न विद्यते रायो वचनम् "णः प्रकटे निष्फले च प्रस्तुते ज्ञानबन्धयोः" इति निघण्टुवचनात् णश्च बन्धो यस्य सोऽरायणस्तस्यामन्त्रणमुपलक्षणत्वाद्वचनाभावेन मनःकाययोरप्यभावो गम्यते । परमात्मस्तुतिरेतौ मध्यग्रहणे आद्यन्तयोरपि ग्रहणमिति न्यायाद्वा ततोऽयोगिगुणस्थानावस्थायामविद्यमानमनोवचनकायकर्मबन्ध इत्यर्थः । अं कथंभूतः सेल्हदी "इः कामे" इत्येकाक्षरनाममालावचनात् इः कामस्ततः सह इना वर्तते या सा सेः सकामा योषिदित्यर्थः, तस्यां लहन्ति स्वेच्छया विलसन्तीति सेलहानि इन्द्रियाणि सेलहं मनो वा निन्दितानि तानि तद्वा विद्यन्तेऽस्य असं सेलहदी। निन्दायां मत्वर्थी इन् ।

तथाचाहुर्व्याकरणविशाः ।

• "भूम निन्दा-प्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने ।
संसर्गेऽस्तिविवक्षायां भवो मत्वादयो मताः" ॥१॥ इति

उन्मार्गप्रवर्तकेन्द्रियमनःपरतन्त्र इत्यर्थः । अहं पुनः कथंभूतः स्वप्रहर्षाकैरत्यामतिः स्वस्याः कर्णमया इम्भिनश्च कर्णीव स्याम्भिताम्, ईं स्वर्हा शोभामित्यर्थः, कायति स्वस्मिन्प्रियामा याऽक्षरति कैं धातोः " आतो डोऽह्वा-" ॥५।१।७६॥ इति द

त्यये स्वल्पदल्लीको दुर्जनवदसद्भावयः कृपीवलवद्भिःश्रीकथे-
त्यर्थः, ईदिरू स्तुतावित्यस्माद्धातोः " स्तेटः गुरोर्व्यञ्जनात् "
॥५।३।१०६॥ इति अप्रत्यये ईहा स्तुतिस्तत्र मतिरभिप्रायो
यस्य स तथा वैयधिकरण्येऽपि गमकत्वाद्धूम्रमुखादित्वात् समा-
सः । एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् । ततश्च स्वल्पदल्लीकश्चासौ ईहामति-
श्चेति विशेषणकर्मधारयः । त्वां पुनः कथंभूतं रारभम् "रः कामः"
इति वचनाद् रो मन्मथः स च कविसमये गुरूणो वर्ण्यते । अङ्ग
मधुरस्य भा दीप्तिराभा रस्येव आभा यस्य स तथा तं स्मर-
वत् सुभगमिलवणिमाश्रितमित्यर्थः । पुनस्त्वामन्त्रयते, हे चक्षरा-
दिमद्र! "दो दाने" इत्येकाक्षरनिघण्टुवचनात्, दा दाः, दानानि
तेषामालयः श्रेणयो भद्राणि च मङ्गलानि सकलजनसुकृतगर्भे
द्वन्द्वे दालिभद्राणि चकासन्ति उल्लसन्ति दालिभद्राणि यस्य स
तथा तस्य संबोधनम्, तथा हे अवस्वारिन्! "स्वमिन्द्रिय-स्व-
र्ग-शून्य-भूषा-ऽऽकाश-सुखेषु च" इति वचनात् प्रथमस्वशब्दः गु-
णार्थः, द्वितीयस्त्विन्द्रियार्थस्ततो न विद्यते स्वं गुम्फं येषां तेऽश्वाः,
स्वानि इन्द्रियाण्येवारयः स्वारयः, अश्वाः स्वारयो यस्य स
समासान्ते कपि अश्ववारिको दान्तेन्द्रियशत्रुरित्यर्थः, तदाम-
न्त्रणम्, पुनरहं कथंभूतः साकुची कुचौ स्तनौ तद्धारणया
लक्षणया हृदयमपि तथा तत्र न विद्यते कुचो येषां तेऽकुचा
असद्धृदया मूर्खा इत्यर्थः तैरकुचैर्विद्यते यः स साकुचः,
मूर्खाचारो मूर्खवाचिस्मात्तो ज्ञानाभावो बाल्यो वा यः कश्चि-
न्मूर्खगुणः स विद्यतेऽस्येति साकुची । तथा हे स्वामन्नाम् !
स्वपाकात्रयमहाय ज्ञानपपत्वेनास्मान उपलक्षणत्वाद्धर्माधर्म-
कलिपुरुषा अपि मान् अपनि गच्छति "सर्वे गत्यर्था ज्ञानार्थाः"
इति न्यायाज्ञानानि "मनवनक्वनिप्विच् क्वचित्" ॥५।१।१४७॥
इति विचि स्वामन्नाम् तस्य संबोधनम् । यद्वा स्वा भूषा अज-
हाय विद्वांसरेषु अपनि गच्छति आरोप्यमर्पनि स्वामन्नाम्

वर्मणोऽण्" ॥ ५।१।७२ ॥ आन्तरमलक्षयेण विशुद्धिमत्वं लभमानः। यद्वा पूः पवित्रयं तस्य लाभो यस्मादर्थाल्लोकाना- मिति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति, तस्यामन्त्रणम् । तथा हे लापू- रिमाम् "हो हूपाहू" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गपाणिनि" इति "विरिञ्चावाच" इति वचनात् ह ईश्वरः अः कृष्णः आ ब्रह्मा तान् पूः याति लक्षणया दर्शनमात्रात् स्वचिन्नानिव करोतीत्येवंशीला या मा भगवतः श्रीमदृषभस्वामिनस्तस्याः श्रीस्त्वामयति प्राप्नोतीति विधि, हापूरिमाम् । यद्वा । ला लौन्यं नृरिश्च वि- नाशलयोर्वा सर्वादिस्तामामयति रूजति भ्रमण् रोग इत्यस्य धातोरूमायेन्वादिति, लापूरिमाम् क्विप्, "णरनिटि" ॥४।३। ८३॥ इति णेर्लुक्, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वेत्र च काव्येऽ- स्वराणां क्वचित् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्थसङ्गत्या च निर- नुनासिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रनामकरणितत्वेन चित्रकाव्यत्वात् । एवमग्रेऽपि भाव्यम् । इति द्वितीयकाव्य- वृत्तार्थः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीघोडाम् ।

त्वं साकुलीः सुहाली टोठाधाणीचणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख । समुरुकीपोली मांसामांसी लघीयसी घोलाम् ।

त्वं साकुलीः सुहालीं टोठाधाणी इचण । आच्छिन्धि ॥३॥

खसखस० व्याख्या ॥ हे खसख । "खं बिन्दि शून्ये च ... "राजन्सखे... इत्यादिवचनात् खं ज्ञानं तस्य सखा खसखः, ... तस्यामन्त्रणा । ॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यट् समासान्तः । सुहानि प... सुहाली सु अतिशयेन घ्नन्ति जन्तुनुपद्रवन्ति ... आच्छिन्धि समन्ततो विना... क्विप्, तेषामालीं श्रेणीम्, ... समुरुकीपोली । सम् सा... संटङ्कघटना । त्वं कथंभूतः ... सुखानि तानि अतिशयेन ... वरूणि गुरूणि यानि कानि

॥ इति हे साधुः । त्वां पुनः कथंभूतमफलं द्रुमाश्रिफला रणे इत्यतो न फलति न विशीर्यतेऽनन्तचतुष्टयमयत्वस्व-ादु न भ्रश्यतीति यावदित्यफलः, अच । यद्वा, न विद्यते के प्रयोजनं साध्यं यस्य अफलः संसिद्धसर्वकार्य इत्यर्थः। इति थमवृत्तार्थः । अस्यां च व्याख्यायां काव्यवर्णानुपूर्व्यैव भाषो विशेषणानि व्याख्यातान्यसंमोहार्थं न तु कर्तृविशेषणानि कर्मविशेषणानि सम्बोधनपदानि च पृथक् पृथगेकपरिपाट्या स्तुतौ च स्तुत्यगुणवर्णनं स्वस्वरूपनिरूपणं च द्वयं विधेयम्, अत्रापि कर्तृविशेषणैः सर्वैः स्वरूपनिवेदनं सम्बोधनैस्त्वामिति कर्मविशेषणैश्च भगवद्गुणवर्णनं चक्रे । त्वमहंश्रीकिलापानिरित्यत्र इत्थंकित्वेन कृषीवलवद्धि निःश्रीकस्तर्हि श्रीपानमत्क इत्यत्र कथं श्रियः पानाय सत्क इति । अनयोर्विशेषणयोरसङ्गतिर्न चिन्त्या, यतः कृषीवलवन्निःश्रीक इति निसोऽल्पार्थत्वाद-ल्पश्रीक इत्यर्थः । यथा अनुदरा कन्या इत्युक्ते कन्याया उदराभावो न प्रतीयते किन्तु अस्याः सापोदरत्वमित्येवमत्रापि भगवत्स्तुतौ महत्त्वख्यापनाय श्रीरपि संपश्यत इति नामागपि-स्वल्पीं सम्भाव्य तत्साम्नाय सती परिवरणं नानुचितमिति न कोऽपि दोषः ॥ १ ॥

श्रीजंबीरमपास्य मोचकरणान् नारंगरक्ताधरा-
प्यारतात्रायमगुंदसेवकदहीनायेनगोक्षीरगुम् ।
धारोटीनमुराहिपङ्कजरगोजालस्तजाम्बूनदं
स्तौमि त्वां सुगुणाकरं घुघनतं पूडाभलां चूरिमाम् ॥२॥

[श्रीजं वीरमपास्य मोचक ! रणान नागरक्ताधर !
अत्यस्तामायमगुं द ! सेवक ! हीन ! अयेन गोक्षीरगुम् ।
धारो ! हीनगुरोऽद्रिपङ्कज ! रणोमालस्तजाम्बूनदं
स्तौमि त्वां सुगुणाऽऽकरं घुघनतं पूडाभ ! दाम्पूरिमाम् २]

कुर्वते इति भावार्थैरपि इत्यर्थं इत्यर्थोऽपि दत्ते किंचि
दोषवाक्ये, अन्यान्यअनर्थान्तरोपदेशक इत्यर्थः ॥ यथा
हे सुजन ! यः कारणं विनाऽपि पुण्यान्यपि दे, इमा विषया
इमे "न. सर्वं जिनवचनं" इति वचनात् या जिनवचना चास्ति
न इत्यर्थः, जिनवचनेषु पापाय इत्यर्थः, मन्दायाच्छन्ना ॥ इति
काव्यार्थावबोधार्थः ॥ ३ ॥

कांतिम् सामरागाद्य पापकल्पाकलमहनं ।
साधं सदाभिन्नं भवन्त्या निष्ठुरं न गुणावली ॥४॥

[कांतिं इस ! सामराग ! हंस ! पापकल्पाकलमहनं ।
साधं सदाभिन्नं भवन्त्या निष्ठुरं न गुणावली ॥ ४ ॥]
कांतिम॰ व्याख्या । हे हंस ! व्यापन ! । यथा हे साम
राग ! सामरागरूपविघ्नानि हरति विनाशयन्ति अथवादिवाद्
इति सामरागभरणासमूहणा । यथा हे इस ! नम ! । कैलास,
पापकल्पाकलमहनं । कंटःसीतनिवृणवदर्थे । गुणावलिरित्यपि
गुणावर्णनानि गुणावर्णाग्नानि लिपि " अनः " ॥५।३।८३॥
इत्युक्ति, "नर्मोऽस्तवः " ॥ ५ । ५ । १२१ ॥ इति चतुर्थि च
गुणावर्णैः गुणवर्णनिविष्टः पुमान ते तव साधं समवसरण-
मार्गाय सदाभिन्नं निष्ठुरवचनायासमर्थोऽपि च यथया निष्ठुरत्व-
विपति कुर्वन् कोऽपि न स्यात् । "कोऽस्तु भवत्सम्" इति मानवि-
ज्ञानाभिवचनात् भवत्समानं दृष्टं कोऽपि नास्तीति कोऽपि।
दृष्टस्य महायोगमहानुभवितमहापनेन तदपरमकल्याणोपदि-
ष्टमं गुणवतां ज्ञापितं भवति । अथ आचार्य-यथवरादिलक्षेषु तथैव
शाविनत्वात् । भगवानमवसरणभूमि पुनः साधानां सर्वरोग-
हरितमेव विमुच्यते । इति चतुर्थश्लोकार्थः ॥ ४ ॥
कंसादायनमारस्य ददतं कर्मदाहकम् ।
सावर्ष्टीभिअकारेत्थाविषयं नो जिनं जनः ॥५॥

१७१॥ इति दे शाधुः । त्वां पुनः कर्मपूतमफलं इत्यभिफला विस्तरणे इत्यर्थो न फलति च निशीर्णेनेऽनन्तमनुष्पयपणस्तव- कुतापु च प्रडपनीति यावदित्यफला, अत्र । यदा, न विगते फलं प्रयोजने शार्च्यं यस्य अफलः तंसिद्धसर्वकार्यं इत्यर्थः । इति प्रयमङ्गनार्थः । अस्यां च व्याख्यायां काव्यवर्णानुपूर्व्येण मागो विशेषणानि व्याख्यानान्यसंबोधार्थे न तु कर्तृविशेषणानि कर्मविशेषणानि सम्बोधनपदानि च पृथक् पृथगेकपरिपाट्या स्तुतौ च स्तुत्यगुणवर्णने स्वस्वरूपनिरूपणं च इदं विधेयम्, अत्रपि कर्तृविशेषणः सर्वः स्वरूपनिवेदनं सम्बोधनैस्त्वामिति कर्मविशेषणैश्च भगवद्गुणवर्णनं चक्रे । त्वमद्लीनेत्याद्यमिरित्यत्र इत्नौकेत्यंशेन कृपीवमनपादि निःश्रीकस्तर्हि श्रीयानगरफ इत्यत्र कार्ड क्रियः पानाय सत्क इति । अनयोर्विशेषणयोरसङ्गतिर्न भिन्नत्वा, यतः कृपीवमनविःश्रीक इति निसोऽल्पार्थत्वाद- ल्पश्रीक इत्यर्थः । यथा अनुदरा कन्या इत्युक्ते कन्याया उदराभावो न कथ्यते किन्तु अस्याः क्षामोदरत्वमित्येवमत्रापि भगवत्स्तुतौ महर्षिमत्वाच श्रीरपि संपद्यत इति मायागमि- त्यन्तं सम्भाव्य तदागमनाय सता परिहरणं नानुचितमिति न कोऽपि दोषः ॥ १ ॥

श्रीजंवीरमपास्य मोचकरणान् नारंगरक्ताधरा-
प्यास्ताम्रायमगुंदसेवकदहीनाघेनगोक्षीरगुम् ।
चारोलीनसुरांह्रिपङ्कजरगोजातस्तजांबूनदं
स्तौमि त्वां सुगुणाकरं बुधनतं पूडाभलांचूरिमाम् ॥२॥

[श्रीजं वीरमपास्य मोचक । रणान् नारङ्गरक्ताधर ।
अप्यस्ताम्रायमगुं द । सेवकद । हीन । अघेन गोक्षीरगुम् ।
चारो । लीनसुरांह्रिपङ्कज । रगोजातस्तजाम्बूनदं
स्तौमि त्वां गुणाऽऽकरं बुधनतं पूडाभ । लाञ्चूरिमाम् २]

पटींडू० ॥ व्याख्या ॥ अङ्गेति कोमलामन्त्रणे । हे अक-
र्पटं नास्ति कर्पटं वस्त्रं यस्य सोऽकर्पटो वस्त्राभावेन क्षेपनिक्षेप-
परिग्रहस्याप्यभावोऽवगम्यते । यदुक्तम्–

"वपुर्विरूपाक्षमलक्षितं जनु-
र्दिगम्बरत्वेन निवेदितं वसु ।
वरेषु यद्बालमृगाक्षि ! मृग्यते
तदस्ति किं व्यस्तमपि त्रिलोचने ? ॥" ॥ १ ॥ इति

तस्यामन्त्रणा । ते तव द्यो त्वन्निर्लोकं जनं तर्पयेत् प्रीणयेत् ।
तव कथंभूतस्य पटीयपि व्याप्य लूराश्रितारस्य लूः छेदनं तां
रातीति लूरं मरणं तद् अश्रितं मासमारपरिसमूहो यस्य स तथा
तस्य स्वल्पकालमध्ये समूलकापंकाषितद्विपदर्गरस्येत्यर्थः । पुनस्ते
कथंभूतस्य अलिकान्तकचस्य अलिर्भ्रमरस्तद्वत् कान्ताऽतिशयेन
कान्ताः कमनीयाः कचाश्चिकुरा यस्य तस्य । लोकं कथंभूतं
कुठवटीतमं कुत्सितः ठो रुद्र उपलक्षणत्वाच्छेषा अपि तथावि-
धगुराः, वली च जरालक्षणम्, लक्षणेन च लक्ष्यं ध्वन्यते,
ततश्च वलीशब्देन जरा कथ्यते, तैस्ततं सन्तापितं कुदेव-जरा-
दिसन्तापितमित्यर्थः ॥ इति सप्तमवृत्तार्थः ॥ ७ ॥

आयुःपूरणमारस्य निरमाः शुभसूरणम् ।
दुःखांडमीशाकुरुथाः खंडशः सबडाङ्गकः ॥८॥

[आयुःपूरणम् आरस्य निरमाः शुभम् : रणम् ।
दुःखाण्डम् ईश ! अकुरुथाः खण्डशः सबलाङ्गकः ॥८॥]

आयुः ॥ व्याख्या ॥ हे ईश । त्वं शुभसूर्णमनपिता
आरस्य आन्तरारिसमूहस्यायुःपूरणं जीवितकालसमापकं रण-
मायोधनं निरमाः अकार्षीः । त्वं कथंभूतः सबलाङ्गको बलिष्ठ-
देहः । तथा त्वं दुःखाण्डं दुःखमेवाण्डं खण्डशःपूर्णमकुरुथाः
अकार्षीः । इत्यष्टमवृत्तार्थः ॥ ८ ॥

कर्मणोऽण्" ॥ ५।२।७२ ॥ आन्तरमलक्षयेण विशुद्धिप्रकर्षं लभमानः; यद्वा पूः पावित्र्यं तस्य लाभो यस्मादर्थाल्लोकाना-मिति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति, तस्यामन्त्रणम् । तथा हे लानू-रिमाम् "टो वृषाङ्क" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गपाणिनि" इति "विरिञ्चावाथ" इति वचनाद् ट ईश्वरः अः कृष्णः आ ब्रह्मा तान् पूरयति लक्षणया दर्शनमात्रात् खण्डितानिव करोतीत्येवंशीला या मा भगवतः श्रीमद्रूपरामानिहार्यादिलक्ष्मीस्तामयति प्राप्नोतीति विचि, टापूरिमाम् । यद्वा । ला लौल्यं चूरिश्च वि-नाशस्तयोर्मा समृद्धिस्तामामयति रुजति अमण् रोग इत्यस्य धातोरुपाधेत्वादिनि, लाचूरिमाम् क्विप्, "भरानिटि" ॥४।२।-८३॥ इति णेर्लुक्, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वत्र च काव्येऽ-स्वराणां क्वचित् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्धसङ्ख्या च निर-नुनासिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रतापकरश्चित्रतरेन चित्रकाव्यत्वात् । एवमग्रेऽपि भाव्यम् । इति द्वितीयकाव्य-वृत्तार्थः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीयोडाम् ।
त्वं साकुलीः सुहाली टोठाधाणीञ्चणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख ! समुरुकीपोली मोलामोली लघीयसीं योलाम् ।
त्वं साकुलीः सुहाली टोठाधाणी इवण ! आच्छिन्धि ॥३॥]

खसखस० व्याख्या ॥ हे खसख ! "खं चिदि शून्ये च" इत्यादिवचनात् खं ज्ञानं तस्य सखा खसखः, "राजन्सखेः" ॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यट् समासान्तः । तस्यामन्त्रणा । त्वं सुहाली सु अतिशयेन घ्नन्ति जन्तुनुपद्रवन्ति सुहानि पापानि क्विप्, तेषामाली श्रेणीम्, आच्छिन्धि समन्ततो विनाशयेति संटङ्कघटना । त्वं कथंभूतः समुरुकीपोली । समू सामस्त्येन उरूणि गुरूणि यानि कानि सुखानि तानि अतिशयेन दियन्ते

पदस्तुतिं सकली, यथा तस्याभावेऽयमत्र भावेति । किं कृत्वा ते तव दरम ध्वनेः सां स्तुतिं श्रुत्वि यथा भवत्येवं प्राप्य । यथा हे इभमाञ्जन ! द्वात्रिंशल्लक्षणमध्ये य इभो गजः स लाञ्छनं यस्य स तथा गजलाञ्छनम् । इति दशमवृत्तार्थः ॥ १० ॥

जनः कल्याणभाजी स्यात् सकडोडीनधीः पदे ।
तेयोरुभक्तिमान् देवसुलापीलूनदुर्मतिः ॥११॥

[जनः कल्याणभाजी स्यात् सकलो लीनधीः पदे ।
ते योरुभक्तिमान् देव ! सुलापी लूनदुर्मतिः ॥ ११ ॥

जनः क० ॥ व्याख्या ॥ हे देव ! तव पदे क्रमकमले लीनधीरासक्तबुद्धिः सकलो जनः कल्याणानि भजते इत्येवंशीलः कल्याणभाजी । केवलात् भजतेस्तु णिनि भागीत्येव स्यात् तेन संयुक्तमेव वाक्यं क्रियते, स्यात् भवेत् । जनः कथंभूत उरुभक्तिमान् उरुश्चासौ भक्तिश्च सा विद्यतेऽस्येति उरुभक्तिमान् । अत्र बहुव्रीहिः समासेऽपि मतुर्भवति । यथा । "आकैलासाद्बिसकिसलयच्छेदपाथेयवन्तः" इति "गौरखरवदरण्यम्" इति वा । सुष्ठु माधुर्यादिगुणैः शोभनं यथा स्यादेवं लपति वक्ति इत्येवंशीलः सुलापी । माधुर्यसारस्यादिगुणसगुणवाणीक इत्यर्थः तथा लूनदुर्मतिः, लूना छिन्ना दुर्मतिर्मिथ्याबुद्धिर्येन स तथा । एतेन जिनपदैकभक्तिक इत्युक्तम् । इति एकादशवृत्तार्थः ॥११॥

एवं स्तुतिः शुभवतो भवतः प्रसिद्ध-
सङ्कोज्य शाकम्बरनामविराजिमध्या ।
स्वामिन् ! परार्थघटनापटुराशु कर्तु-
र्निर्दम्भमाभ्युदयिकीं वितनोति लक्ष्मीम् ॥१२॥

॥ श्रीजिनस्तुतिर्विषमार्था ॥

भोज्यादिनामभिर्भिन्नमिदं स्तवनं संपूर्णम् ।

॥ अर्हम् ॥

॥ ॐ नमः ॥

भक्तामरप्रणतमौलिमणिप्रभाणा-
मुद्दीपकं जिन ! पदाम्बुजयामलं ते ।
स्तोष्ये मुदाऽहमनिशं किल मारुदेव !
दुष्टाष्टकर्मरिपुमण्डलभित्सुधीर ! ॥ १ ॥
श्रीमज्जिनेश्वरकलापमहं स्तुवेऽमु-
ष्याङ्कं दलितपापतमोवितानम् ।
भव्याम्बुजातदिननाथनिभं स्तवीमि
भक्त्या नमस्कृतममर्त्यनराधिराजैः ॥ २ ॥
यस्यां जिनक्षितिपतेस्त्रिपदीमवाप्य
गच्छेश्वरैः प्रकटिता किल वाग् मुदा या ।
सम्यक् प्रणम्य जिनपादयुगं युगादा-
वेवं शुभार्थनिकरैर्भुवि साऽस्तु लक्ष्म्यै ॥ ३ ॥
यक्षेश्वरस्तव जिनेश्वर ! गोमुखाह्वः
सेवां व्यधत्त कुशलक्षितिभृत्पयोदः ।
त्वत्पादपङ्कजमधुव्रततां दधाना-
वालम्बनं भवजले पततां जनानाम् ॥ ४ ॥

इति ऋषभदेवजिनस्तुतयः ॥ १ ॥

॥ अर्हम् ॥

कल्याणमन्दिरमुदारमवद्यभेदि
दुष्कर्मवारणविदारणपञ्चवक्त्रम् ।
यत्पादपद्मयुगलं प्रणमन्ति शक्राः
स्तोष्ये मुदा जिनवरं जिनशैवलेयम् ॥ १

॥ अर्हम् ॥

श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतं श्रीपार्श्वनाथस्तवनम् ।

विश्वव्यापियशःप्रभावविभवं सम्भूतभक्त्याऽऽनत-
प्राणानन्तविकल्पजल्पकमनःकामद्रुकल्पद्रुमम् ।
स्फूर्जत्सत्फलमञ्जुलच्छवितनुं श्रीपार्श्वदेवं स्तुवे
जीरापल्लिपयोधिनेमिमहिमाधामस्वधामालङ्कृतिम् ॥१॥
यन्मोत्रामकरस्तमोभरहरः प्रत्यस्तपङ्कोत्करः
स्फूर्जद्भाःप्रसरः पदार्थविसरप्रोद्भासने तत्परः ।
नित्यं यन्मृगमुचामरः क्षिप्तदरः सौम्यप्रभावाकरः
पुण्यैर्विश्वपते ! स्फुरदिनकरः प्राप्तोऽसि दृग्गोचरः ॥२॥
दारिद्रं गतमद्य देव ! दुरितं दूरं व्युदस्तं द्रुतं
दैन्यं घोरविपद्घटा विघटिता विघ्नव्रजा जज्ञिरे ।
भाग्यैर्जागरितं शुभैर्विलसितं श्रेयोभिरुज्जृम्भितं
पादाम्भोजनिभालनं तव विभो ! जज्ञेऽधुना येन मे ॥ ३ ॥
ध्वस्तोपाधिविशुद्धसंयमतपःकारुण्यसाम्यश्रियः
सद्यः सान्निध्यमुपागतास्तव यथा स्वामिन् ! स्वभावादपि ।
एतासामनुभावतो बत ! यथा जाता जगद्व्यापिनी
चेतः कस्य चमत्करोति विभुतास्फूर्तिर्महिम्नश्च न ? ॥ ४ ॥
कल्पक्षोणिरुहो न यत्र मणयो नो कामकुम्भाः फलं
यच्छन्ति प्रहतानुभावनिवहा देवा न सेवाकृताम् ।
देवाऽमद्गुरुजागरूकमहिमाकाले कराले कलौ
जीरापल्लिजिनेश ! तत्र नमतां दत्से मनोवाञ्छितम् ॥५॥
न ध्यानं जिन ! मन्त्रतन्त्रनिकरैर्नो देवताराधनै-

[illegible]

॥ अर्हम् ॥

[illegible]

मरकतमणिवर्णः पूर्णरागाङ्कुरेणः ।
भवतु भुवनवन्द्या शान्तिनाथो भवानां
[illegible] ॥ १ ॥
जिनपतिमुद्रायां [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ २ ॥
भवतु भविकानां [illegible]
[illegible] ।
भवनभवनिशीथे [illegible]

प्रणिपतनपरापां सर्वकान्तप्रकारः ॥ ३ ॥
नयविनयरमणीयामन्दिरं प्रशमशान्तिः
सुरगिरिसमधीरः पूजितो न्यस्तपक्षैः ।
हरतु सकलविघ्नं यो जने चिन्त्यमानः
॥ भवतु सततं वः श्रेयसे शान्तिनाथः ॥ ४ ॥

इति शान्तिजिनस्तुतयः ॥ ३ ॥

॥ अर्हम् ॥

श्रेयःश्रियां मङ्गलकेलिसद्म ! श्रीयुक्तचिन्तामणिपार्श्वनाथ ! ।
दुर्वारसंसारभयाच्च रक्ष मोक्षस्य मार्गे वरसार्थवाह ! ॥१॥
जिनेश्वराणां निकरे सभायां नरेन्द्र-देवेन्द्रनताङ्घ्रिपद्म ! ।
कुरुष्व निर्वाणसुखं समाधन् ! सत्केवलज्ञानरमां दधान ! ॥२॥
कैवल्यवामाहृदयैकहार ! क्षमासरस्वज्जननीशतुल्य ! ।
सर्वज्ञ ! सर्वातिशयप्रधान ! तनोतु ते वाग्जिनराज ! सौख्यम् ॥३॥
श्रीपार्श्वनाथक्रमणाम्बुजातसारङ्गतुल्यः कलधौतकान्तिः ।
श्रीयक्षराजो गरुडाभिधानः चिरञ्जय ज्ञानकलानिधान ! ॥४॥

इति पार्श्वजिनस्तुतयः ॥ ४ ॥

॥ अर्हम् ॥

कमलवद्वदनं तव राजते जिनपते ! भुवनेश ! शिवात्मज ! ।
मुकुरवद्विमलं क्षणदाधिपाद् हृदयनायकवत् सुमनोहरम् ॥१॥
सकलपारगताः प्रभवन्तु मे शिवसुखाय कुकर्मविदारकाः ।
रुचिरमङ्गलवल्लिवने घनाः दश तुरङ्गमगौरयशोधराः ॥ २ ॥
मदन-मान-जरा-निधनोज्झिता जिनपते ! तव वागमृतोपमा ।
भवभृतां भवताच्चिरशर्मणे भवपयोधिपतज्जनतारका ॥३॥
जिनपपादपयोरुहहंसिका दिशतु शासननिर्जरकामिनी ।

ध्यायन्तस्तव नाथमन्त्रमनघं हेमाद्रिचित्रा जना
स्तत्यार्थी विधेय मन्त्रस्यपथं गेहे समासंकुन्तति ।
नामस्तं सपथं समालपनिकाः कुर्वन्ति दिव्यं नरा
दृष्टा पुष्पदृशोऽपि धीरमनसा मज्जन्ति नाम्नी तव ॥१३॥
विघ्नध्वंसकृतैः स्मरास्त्वपि पल्यास्ते समापानल-
ज्वालाभिर्ज्वलिता दिशो दिवसयिष्यात्राला: भूतात्मा [illegible] ।
दृष्टा पुष्पदशा दशाऽपि लुठन्त्यर्थाः तथा स्वाऽऽत्मना
नाहं वंदितवे महारणभरे नैमन्मेषन्तं जगत् ॥ १४ ॥
माहात्म्यं महिमाऽणिमा च लघिमा कामावसायित्वयुक् ।
प्राप्तिस्त्वत्प्रवशत्वमेवमतुल्या भवे महासिद्धयः ।
स्वस्याद्वाऽस्मन्तुपो भवन्ति भविनां किं वा न सम्पद्यते
मान्ये कल्पतरौ जिनेश्वरभवनिमलस्वर्णपद्मस्थिते ॥१५॥
मोहं द्रोहदं निवारयतमां मायां मदाद्रिं हर
कोपं शंपदं न शोधय विभो ! लोभं च लोभं मम ।
दर्पं देव ! निकृन्त स्मरमय मर्म दर्पं सूर्पं संहर
स्वान्ते स्मरमय मे स्थान कुनयं मिथ्यात्वदोषादिकम् ॥१६॥
पूर्वोपार्जितवर्पं विनिहत विभो ! भ्रान्ति समां ! धोनय
विश्वध्वंसकनामधामनविवरं नाहं मनाहे शिव ।
अज्ञानं विनिवर्तयंस्त्रिविधं त्वं स्यान्मयामेवनं
मन्यादिस्य पैशाचेनवधनमस्यानपानं दृष्टय ॥ १७ ॥
स्यात्मुग्ध्रमनुस्मय भूभृत्पतिमनियो वान्धे विशोर्ध्वं मम
स्वान्ते वीक्षितवं निश्चय विभो ! कुर्या निजाहों च मे ।
देहे मदीय संविदं विकटाटोपमर्द अपवलोभ्यर्द
तदपादर्शनदर्पणं विदग्धिनार्चांनकुलपांनय ॥१८॥
धर्मं निजमतिमाचरणम भवन्तीहं दिवा रोचना
मतिर्यं शुद्धमेतु मेऽनगु गज अपशान्ति विरुपाद ।
संवेगे दरदुमद्रुप यतां श्रीरामनामद्रुति

सकलदेहभृतामपवर्गं गुरुं मुक्तिमापगिरिनेमिरमाशिना ॥४॥

इति नेमिजिनस्तुतयः ॥ ५ ॥

॥ अर्हम् ॥

भ्रान्त्वा यस्मै भवेऽर्थ्यं गगनगमनगं प्राग्वदीशैरदेवैः
अर्हत्सिद्धार्यसाधुप्रभृतिनवपदान् सिद्धचक्रस्थितान् ।
ये भुक्त्वाभिलष्य शिष्यं प्रतिदिनमधिकं संनमन्ते स्वभक्त्या
ते स्युः श्रीपालवत् जिनवरपतयः सिद्धचक्रप्रसादात् ॥१॥
दुर्लोर्णं निस्तरीतुं भवजलनिधिकं पाणिपुम्पे गृहीत्वा
यानेकान् कोटिकुम्भान् कनकमणिमयान् पट्टिम्लाभियुक्तान् ।
गङ्गासिन्धुह्रदानां जलनिधिनदस्तीर्थतोयेन भृत्वा
सत्सर्वार्थीश्वराणां सुरपतिनिकराः जन्मकृत्यं प्रचक्रुः ॥२॥
कुर्युर्देवाखिलं रजतमणिमयं स्वर्णकान्त्याऽभिरामे
स्थित्वा स्थाने सुवाक्यं जिनवरपतयः प्रावदन् यां च नीत्यम् ।
तां वाचं कर्णकूपे सुनिपुणमनसः श्राद्धयो ये पिबन्ति
ते भव्याः सर्वमार्गागमविधिकुशला मोक्षमाशु प्रयान्ति ॥३॥
देवी चक्रेश्वरी सन्दधाति च हृदये पत्तने देवकाल्ये
कामे मोदाभिकीर्णे विमलपदयुजैः सिद्धचक्रस्य बीजे ।
श्रीमद्धर्मादिसूक्तैर्विजयप्रभवरैर्वर्यरूपैर्मुनीन्द्रैः
स्तुत्वा नित्यैः सुलक्ष्मीविजयपदधृतैः प्रेमपूर्णे प्रसन्ना ॥४॥

इति श्रीसिद्धचक्रस्तुतयः ।

॥ अर्हम् ॥

शैवेयः शङ्खकेतुः कलितजनमनःसंशयः सर्वकालं
विश्वेशः सौवदेहद्युतिविजितघनः कर्मघर्मामृतांशुः ।
क्षान्त्याढ्यः कष्टदुःखक्षयकरणपरो रैवतोत्तंसतुल्यः
कल्याणं पञ्चमीसत्तपसि जिननुतां पञ्चमज्ञानवान् वः ॥१॥

नाभेयाद्यैरमेयप्रथमचरमकर्मेन्द्रसंघाप्तजन्म-
मूर्तिः स्फूर्तिं दधानः प्रथयति कुमुदं यो बुधानन्दहेतुः ।
योऽपास्तापापपापाविकलसकलकरः सत्कलाधान्यनोऽब्जो
ज्ञानं पुष्याज्जिनाब्जः स तपसि भविनां पक्षपीनासरस्य ॥२॥
गीर्वाणाधीशपुंस्तोपतिकुसुममिदं पुण्यभाजो मनुष्या
निर्वाणापेपसोऽन्यप्रबलफलमयो यत्प्रसादाल्लभन्ते ।
श्रीसार्वैर्मादशुद्धागमपरमणिकृः सिद्धिदानैकरक्त-
स्तत्प्रख्याताप्रपस्फुरणविशदधियां भाविनामस्तु नित्यम् ॥३॥
संपूर्णा पूर्णिमेन्दुप्रभमसुभमपुर्णर्द्रपदेवेन्द्रनाना-
मोपघ्नन्धद्विपेन्द्रप्रचुरमदहरणाधिपं राजमाना ।
श्रीमर्हद्भक्तिभाजां विमलकमलकरा भास्वदम्बाभिधाना
पद्मस्पर्द्धस्वपोर्धं वितरतु कुशलं धीमतां सावधाना ॥४॥

इति ज्ञानपद्मर्मस्तुतयः ।

॥ अर्हम् ॥

स्फूर्जद्भक्तिनतेन्द्रशीर्षविलसत्कोटीररत्नावली-
रङ्गत्कान्तिकरम्बिताद्भुतनखश्रेणीसमुज्जृम्भितम् ।
सिद्धार्थाङ्गरुहस्य कीर्तितगुणस्याङ्घ्रिद्वयं पातु वः
स्नातस्यामनिमस्य मेरुशिखरे शच्या विभोः शैशवे ॥ १ ॥
श्रेयःश्रमेकले भवन्तु भवतां सर्वेऽपि तीर्थाधिपा
येषां जन्ममहः कृतः सुरगिरौ वृन्दारकैः सादरैः ।
पीत्वोर्मीस्तनगर्वखण्डनपरैः कुम्भैः सुवर्णोद्भवै-
र्हंसांसाहतपद्मरेणुकपिशक्षीरार्णवाम्भोभृतैः ॥ २ ॥
सेवे सिद्धान्तमुग्धरसकलमुनिजनप्रार्थितामर्त्यरत्नं
गर्जद्वाचाटवादिद्विरदघनमदादर्पकण्ठीरवाभम् ।
मिथ्याधर्मान्धकारे स्फुटविकटकरादित्यमल्पप्रभं नो
अर्हद्वक्त्रप्रसूतं गणधररचितं द्वादशाङ्गं विशालम् ॥ ३ ॥

दृशोरपि यस्य रूपमतिरम्यलिनी
विलासिनी भूतभृत्स्वरूपम् ।
करोतु कामितं विनायको
विनायको मा प्रणम्य पावनी ॥ २ ॥
सुरासुरासुरवन्दितं हिमालयं
हिमालयं गुणसरोविनायकः ।
विनायकः सर्वदिशां च मानवः
स मानवस्य नाथ मां प्रपातु ॥ ३ ॥
प्रपातु मां विनायकः स्वयं
सदा पदारविन्दमर्चयामि ।
सदा पदस्य दुःखनाशनः
स नाशनः सर्वसम्पदे ॥ ४ ॥
सर्वमङ्गलस्य दायकाय
मनसा प्रणम्य पुरारिणो नन्दनम् ।
दिवौकसां पौरोनित सर्वा ! भवं
भवोऽभवं निरञ्जनादिनोऽधुना ॥ ५ ॥
दिनो पुनातो जननो दुरापर्द
दुरापदस्य हरिणो विनोदन ! ।
विनोद ! कृपाकर ! हे विभो ! भवे
विभो ! भवेऽपि शरणं सदा भवान ॥ ६ ॥
सदा भवान्नादिनिर्मलपापमुना
ममाऽमुना स्वं स्तुतिमाविनः मते ।
जिनः ! मनोरथपूर्णमाऽऽप्यता
सदा ममापि महोदयोत्सवाः ॥ ७ ॥
इति श्रीगणेशस्तवः समाप्तः ।

दसो यज्ञाधिराजो महिमगुणनिधिर्यस्य दोर्दण्डधारी
मर्व मर्वानुभूतिर्विरलयतु मुदा सद्विचित्रं सदोगाः ।
प्रत्यारूढो द्विपेन्द्रं वरमवनगगनस्तम्भहस्तोन्नतास्यं
निष्प्रत्यूहोपनीतश्रुतिनिपतसदृशं बालचन्द्राभदंष्ट्रम् ॥ ४ ॥

इति श्रीवीरजिनस्तुतयः ।

॥ अर्हम् ॥

नमेन्द्रमौलिप्रपतत्परागपुञ्ज-
स्फुरत्कपिशितक्रमाम्बुजम् ।
वीरं भजे विजितमोहवीरं
भोगाङ्गनानङ्गशरानीरम् ॥ १ ॥
पूर्णाप्तवरवर्णाश्रमगुम्फितानि
काव्याम्बुजैः गुरुहृतैः परिमण्डितानि ।
वन्देऽहमेतानि [illegible]
[illegible] ॥ २ ॥
नानार्थैः [illegible]
[illegible] ।
[illegible] कार्य
[illegible] ॥ ३ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ४ ॥

इति [illegible] ।

॥ अर्हम् ॥

सर्वज्ञ ! सर्वामरराजपूजितं
त्रिलोकनेत्राम्बुरुहेष्वहर्पतिम् ।
अगम्यपुण्योदयहेतुदर्शनं
त्वां स्तौमि भक्त्याऽस्तकुवादिदर्शनम् ॥ १ ॥
जगत्रयीवर्त्ति············हृद्यतु-
स्त्रिंशद्विशिष्टातिशयैरलङ्कृता ।
मूर्त्तिर्विशां भाविसमृद्धिशंसिनी
पुण्यस्पृशां याति तवेश ! दृक्पथम् ॥ २ ॥
भवत्क्रमालोकनकर्मकार्मण-
प्रयोगतो यः सुभगत्वमश्नुते ।
तमुज्ज्वलाऽऽलिङ्गति मङ्गलावलिः
पदं विदध्युर्विविधाश्च सम्पदः ॥ ३ ॥
जगन्मनोवृन्दविनोदमेदिनी-
स्वभावकर्मक्षयदेवसम्भवाम् ।
त्वत्प्रातिहार्यातिशयश्रियं परां
समीक्ष्य साक्षाज्जिन ! को न मोदते ? ॥ ४ ॥
यं दातुमीशाः सुरमेदिनीरुहो
न कामकुम्भा नु न कामधेनवः ।
तस्योपलम्भे प्रतिभूर्भवन् भवान्
शुभोदयस्यास्ति विभो ! तदुत्तपः ॥ ५ ॥
जिन ! त्वदालोकनवन्दनोद्भवं
सुखं महत् स्वर्गसमृद्धिभोगतः ।
मन्ये यतोऽमी तदतुच्छयाञ्च्छया
सुधाशुभोऽपि त्वदुपान्तमे(प)युति ॥ ६ ॥
निरत्यया सा सुकृतस्य संहति-
र्जगत्पते ! त्वामितियत्तु मन्वहम् ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतम् ।

श्रीसीमन्धरस्वामिस्तवनम् ।

श्रीमन्तमर्हन्तमनन्तचिन्मयं
त्वां भक्तितो नाथ ! यथार्थवादपथम् ।
सीमन्धरश्रीजिनमस्तदूषणं
स्तवीम्यहं पूर्वविदेहभूषणम् ॥ १ ॥

रक्तो गुणैः किं नतनाकिराज ते
सेवां विनाऽप्योघतमः सुराजते ?।
आजानुनानाविधवर्णबन्धुरः
पुष्पप्रमोऽप्यद्भुतसौरभोद्धुरः ॥ २ ॥

सर्वाङ्गभाजां प्रतिबोधकारक-
स्तव ध्वनिः शान्तरसावतारकः ।
चञ्चच्चलच्चामरराजिरुज्ज्वला
पार्श्वेषु ते चन्द्रमरीचिमञ्जुला ॥ ३ ॥

तपांशुमालैर्जटिलं तवासनं
सिंहाश्रितं भाति तमोनिरासनम् ।
भामण्डलं भासितभूमिमण्डलं
वभस्ति पृष्ठे जितभानुमण्डलम् ॥ ४ ॥

सदुन्दुभिस्ते दिवि विस्मयप्रदो
नदन् केषां ददते च संमदम् ?।
छत्रत्रयं कुन्दवरेन्दुसुन्दरं
विश्वाधिपत्यं तव सूचयत्यरम् ॥ ५ ॥

स्फुरज्ज्ञानसन्तानलक्ष्मीनिधानं

प्रभुर्यथाऽनन्तगुणात्मवान् भवान्
विश्वैकबन्धुर्भगवन्नवाप्यते ॥ ७ ॥
इति स्तुतस्तीर्थपते ! प्रमोदतः
प्रसीद सद्यो जगदेकवत्सल ॥
तथा यथा मे सकलर्द्धिसिद्धिदा
भवत्पदाम्भोरुहभक्तता भवेत् ॥ ८ ॥
इति साधारणजिनस्तवः श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतः ॥

॥ अर्हम् ॥

रपाधियां हेतुरमर्त्यपूजित ! प्रज्ञानविज्ञेय ! वरेण्य ! धामय ! ॥
गद्गुरुर्गेयगुणौघगौरवः सर्वज्ञ ! सर्वज्ञनमस्कृतक्रम ! ॥ १ ॥
विद्याप्रमेय ! त्वममोघसंयमः कृतार्थभक्तिः प्रकृतद्विपत्क्षयः ।
नैस्सीमसाम्यः क्षितशीलसद्गुणैर्लोकम्पृणस्तीर्णतमोमहार्णवः ॥२॥
ऽत्यद्रु-दिव्यध्वनि-देवदुन्दुभि-च्छत्रत्रयी-चामर-पुष्पवर्षणैः ।
भामण्डलस्वर्णमयाऽऽसनान्वितैः श्रीप्रातिहार्यैर्जय राजितो जिनः ॥३॥
अनाहतज्ञानविशालदर्शनः प्रकीर्णपुण्यप्रथणीयशासनः ।
धामन् ! महिम्नां महतां त्वमर्हतो दशा स्वया मां कुरु मुक्तकल्मषम् ॥४॥

अनुत्तरज्ञानवरस्तमोभर-
प्रभाकरः क्लेशहरः शिवङ्करः ।
सुखाकरः मीठवरः श्रितामरः
क्षिप्तस्मरः सिद्धिवरः श्रियम्भरः ॥ ५ ॥
परार्थवृत्तिः पृथुतत्त्वपद्धतिः ।
कृतेष्टपूर्तिः प्रथिताङ्घ्रिसन्ततिः ।
सर्वज्ञ ! सर्वाभ्युदयैकहेतुना
स्वभक्तिदानेन सदा प्रसीद मे ॥ ६ ॥
इति सर्वसाधारणस्तवनं श्रीजिनसुन्दरसूरिविरचितम् ।

भजन्तेऽत्र ये ते पदाब्जं प्रधानम् ।
अरं तेष्वमेया रमन्ते विरामं
सहर्षं विशेषा रमाया निकामम् ॥ ६ ॥
अवाप्य प्रजा भूरिभाग्यैकलभ्यं
भजन्ते भवन्तं विभो ! सर्वलभ्यम् ।
किमु स्थूललक्षं लसत्कल्पवृक्षं
लभन्ते न लब्ध्वा नरा मङ्क्षु सौख्यम् ॥ ७ ॥
लसत्केवलज्ञाननव्यांशुमाली
मरालावलीमञ्जुलश्लोकशाली ।
धराधीश ! सीमन्धर ! त्वं लुनीषे
जनैनांसि यस्मान्न कं कं पुनीषे ? ॥ ८ ॥
प्रभो ! प्रातरुत्थाय यो नमतीति
भवन्तं न सोऽङ्गी भवे सम्भ्रमीति ।
त्वदुक्तेषु येषां मनो रंरमीति
भयेनेव तेभ्यो भयं द्रन्द्रमीति ॥ ९ ॥
अविश्रामदृक्पेयलावण्यगेहं
भवन्तं निभाल्य प्रभो ! देवदेहम् ।
कृतार्थानि कुर्वन्ति ये नित्यमेव
स्वनेत्राणि धन्यास्त एवेह देव ! ॥ १० ॥
महाश्चर्यवैश्वर्यगर्भीत ! त्वदीयं
भवोमुग्धनेत्रेष्य येषां यदीयम् ।
न केषां मनःपुष्पमा मानवीया
धनश्रीकमाजन्म ते श्लाघनीयाः ? ॥ ११ ॥
मानसाह्लादिसारं शिवारं
भवन्नामं विश्वविश्वाभिरामम् ।
भवन्ते त्वां के न मर्त्या अमर्त्या
भूमें पर्वे नाथ ! मुक्तान्तकृत्याः ? ॥ १२ ॥

नमः सर्वज्ञाय ।

श्रेयांसि विश्राणयितारमग्र्यं
स्वामिन् ! जिनानां श्रवणीयशासन ! ।
स्तुवन् भवन्तं भववैरिभञ्जनं
कुर्वे कृतार्थां स्वगिरं निरञ्जनम् ॥ १ ॥
विघ्नैः समं सद्भुमयस्य निघ्नतः
त्वद्दर्शनादेव सुदेवदुर्लभाः ।
समाश्रयमापदपेतसम्पद्-
स्त्वमेकमित्रं जगतोऽपि वर्तसे ॥ २ ॥
मनीषिणः शैवसुखाभिलाषिणो
भवन्तमेकं सदुपायमाश्रिताः ।
नैतद्यतो हेतुपथप्रवर्तिने
फलस्य सिद्धिः सुलभैव भाविनाम् ॥ ३ ॥
धुनोषि शोकं वितृणोषि कल्पनं
करोषि लक्ष्मीं वितनोषि सम्पदम् ।
पुनासि दोषांश्च मिनोषि विघ्नं
मनोऽङ्गिनां लोचनगोचरं गतः ॥ ४ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ५ ॥
इति स्तवनेन [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ६ ॥
इति सर्वज्ञस्तवनं श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतम् ।

वीतरागोऽपि प्राप्तरागं वृणाति
   सन्मायोऽपि व्यक्तमायां वृणासि ।
निर्गुण्यः सद्गुणौघं च धत्से
   कस्याश्चर्यं तेन नेतर्न दत्से ॥ १३ ॥
सीमातीतां विश्वदर्पैर्गणान्तीं
   कोऽन्यस्तेऽलं स्तोतुमास्ते गुणालीम् ।
लोकालोकाकाशसर्वप्रदेशा-
   नीष्टे मातुं को विना श्रीजिनेशात् ? ॥ १४ ॥
मारारिभ्यो भूरिभीत्याऽस्तसत्त्वा
   देवाः सर्वे यस्य सेवां प्रपन्नाः ।
दीनं दीनं देव ! सीमन्धराख्य !
   स त्वं दक्षाद्दक्ष ! मां रक्ष रक्ष ॥ १५ ॥
प्रत्यूषे त्वां नम्रनाकिनाथं
   क्षोणिख्यातं केवलश्रीसनाथम् ।
के के धन्या नैव मिथ्यात्वमाथं
   संसेवन्ते सन्ततं तीर्थनाथम् ? ॥ १६ ॥
इति सुधमधुरत्वोऽमन्दमानन्ददायी
   सुरनरवरतिर्यक्सर्वभाषानुयायी ।
वसति मनसि नेतर्ध्वस्तमोहप्रमाद-
   स्तव कृतसुकृतानां देशनाया निनादः ॥ १७ ॥
अमरनरगणानां संशयान् संहरन्ती
   शिवपुरवरमार्गं देहिनां व्याहरन्ती ।
भवति शरणहेतुः कस्य नो नाथ ! वाणी
   भवभवभयभाजस्तेऽघवल्लीकृपाणी ? ॥ १८ ॥
असुरसुरतिरश्चां यत्र वैरोपशान्तिः
   स्फुरति हृदि परिष्ठाऽऽनन्दचित्तप्रशान्तिः ।
समवसरणभूमिर्विश्वविश्वासभूमि-

॥ अर्हम् ॥

श्रीसोमतिलकसूरिविरचितं

सर्वज्ञस्तोत्रम् ।

शुभभावानतः स्तौमि सर्वज्ञ ! त्वां तमन्वहम् ।
यो जिगाय भवान मोहं सदानवसुराऽजितम् ॥१॥

सह दानवैश्च ये सुरा देवास्तैरजितं यं मोहं तं भवान् विजिग्ये ॥ १ ॥

यस्य न स्यान्महानन्दः प्रभो ! त्वां वीक्ष्य विस्मयात् ।
अहमिन्यागिन यसेषु सदा नवसु राजितम् ? ॥ २ ॥

पारम्पर्येण नवसु ग्रैवेयकस्वर्गेषु शोभितम् ॥ २ ॥

भवन्तं नौति यो भूरिभक्त्या तं नौति नित्यशः ।
विश्वमाधिनया नाथ ! सदानवसुराजितम् ॥ ३ ॥

दानमदिर्न वसु धनं यद्या ताजिता लक्ष्मीर्यस्य ॥ ३ ॥

नाथ ! जन्ममहे विश्वसुखे त्वां वीक्ष्य मन्दरे ।
येनाऽऽमोदि स्वगेन सुमदा न वसुराजितम् ॥४॥

विद्याधरेण देवेन च न आमोदि न हर्षितमपि तु हर्षितमेव । किंविशिष्टे मेरौ स्वर्णरत्नशोभिनि, तं त्वां वक्ष्यमाणम् ॥ ४ ॥

मया यत्स्वल्पमक्षालि पुण्यं चाऽगण्यमर्जितम् ।
त्वां प्रतीक्ष्य ! निरीक्ष्याऽद्य सदाऽऽनवसुराजितम् ॥५॥

मनः शिष्टान् आनयन्ति आश्वासयन्ति आह्लादयन्तीति सदानाः । "अन श्वसक् प्राणने" "कर्मणोऽण्"॥५।१।७२॥

जगति जनशरण्या तेऽस्त्यघानामभूमिः ॥ १९ ॥
अनुसरति तपोऽर्थं काननं वा घनं वा
त्यजति सृजति जन्तुः संयमोर्थं धनं वा ।
तव वचनविलासैर्यद्विना देवदेव !
भवति जिनपते ! यन्निष्फलं सर्वमेव ॥ २० ॥
भक्तिमहत्रिदशविसरं घोरसंसारसिन्धुं
भ्रान्त्वा मायं शरणमधुना त्वामहं विश्वबन्धुम् ।
श्रीमन् ! सीमन्धर ! जिन ! तथा तत्प्रसीद त्वमेव
यद्दीनः पुनरिह भवे नो विषीदामि देव ! ॥ २१ ॥
दुःस्थावस्थास्थपुटितभवापारवन्यां विहीनः
सम्यग्मार्गाद् भ्रमणवशतो दुर्दशां देव ! दीनः ।
नाऽऽज्ञः कां कामिह पुनरवाप्तोऽपि गन्तुं प्रमाद-
स्त्वस्मिन् दत्ते न मम हृदये तेन नेतर्विपादः ! ॥२२॥
सेवं सेवं तव पदयुगं स्यां कृतार्थः कदाहं
पीत्वा वाक्यामृतरसमहं स्वं क्षिपे कर्मदाहम् ? ।
इत्येवं मे सदभिरुचितं देवपादप्रसादात्
पूर्त्तेर्वीथीमनुसरतु ते दत्तदुःखावसादात् ॥ २३ ॥
राज्यैराऽऽज्यैरिव विषयुतैर्नाथिना विश्वनेत-
र्भोगैरोगैरिव मम सृतं सर्वदोषापनेतः ! ।
दिष्ट्या दृष्ट्वा तव परपदाम्भोजयुग्मं कृतार्थः
प्रेक्ष्य प्रेक्ष्य क्षपितदुरितः स्यां नु लब्धार्थसार्थः ॥२४॥
एवं निर्भरभक्तिसंभृतहृदा नोऽतिक्रियाकर्मतां
नीतः स्फीततमप्रभावभवनं त्वं नाथ ! सीमन्धर ! ।
तद्वत्त्वन्मम देव ! सुन्दरतरं कुर्याः प्रसादं यथा
भूयासं भवदुक्तशासनवराऽऽसेवाविधौ सोद्यमः ॥२५॥
इति श्रीसीमन्धरस्वामिस्तवनं श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतम् ॥ १ ॥

इति वचनात् । सदानाश्च ता असुराजयो असुरः हिरण्यश्रेण्य-
स्तास्तनोऽपि विस्तारयसि ॥ ५ ॥

अद्य देव ! जगज्जैत्रं मात्रचैरिवलं मया ।
भवत्यालोकिते श्रेयोऽसदानवसुरा जितम् ॥६॥

"दानी खण्डने" इति धातुना सह दानेन सदानाः, न सदाना असदाना अखण्डा श्रेयांस्येव असदानाश्च ते वसवो द्रव्याणि तत्पल्लवनाय रा मेघाः "राः स्वर्णे जलदे धनदे" इति प्रामाण्यात् । जितमिति क्रिया । यज्जैत्रैरखिलं मया जितम् ॥ ६ ॥

न के जिन ! निगृह्णन्ति कामाख्यं विश्वमोहिनम् ।
त्वय्याश्रिते शुभोदर्क ! सदाऽऽनव ! मुराजि तम् ॥७॥

शुभोदर्क ! शुभफलप्रधान ! । आ सामस्त्येन नवः स्तवो यस्य त्वयि सुराजि सुस्वामिनि आश्रिते सति कामनामकं चौरं तम् । जाने तस्करकोऽपुच्छपोऽतस्ता पुनः श्रियामिति वचनात् ॥७॥

मदं वर्द्धयते तत्त्वमूढताऽऽशु तथाऽङ्गिनाम् ।
यथा पीतेश ! चैतन्यासदानवसुराजितम् ॥८॥

अदाना सती चैतन्यनिरासदायिनी मदिराऽऽजिः कलहं ततः "तुस ह्रस ह्रस शब्दे" इति धातुना आजिं कलहं तोसतीति शब्दयतीति आजितम् ॥ ८ ॥

कचटतपनतेजः पञ्चमुष्ट्युद्धृतौघत्
कच टतपसमानः प्रौढपापौघपङ्के ।
कचटतपकरस्त्वं देव रागादिदस्यून्
कचटतपसुरेन्द्रैर्वन्द्यपादारविन्दः ॥ ९ ॥

कच बधान, द्वितीयपदादौ क्रियेयम् । ललाटंतप ! सूर्य-प्रताप ! । कचट केशकलाप । "ट उपलेपकलापसीमासु" इति

पवनात् । पवनसमो ग्रीष्मतुल्यः । कः सूर्यश्चन्द्रः स्तपा राजानः, "भपि ऐश्वर्ये" इति धातोः पृथिव्यां भवन्तीति एभिः सुरेन्द्रैश्च ॥९॥

एवं श्रीजिनपुङ्गवं शमरमारम्यं विशालच्छविं
राकासोमसमास्यमुत्तमगुणं सत्प्रनाकप्रभुम् ।
सिद्धं मन्मथमत्तदन्तिमथने श्रेयःसरस्सुराविं
यः स्तौति प्रयतोऽश्नुते स मतिमानत्यन्तहारिश्रियम् १०॥

इति श्रीसोमतिलकसूरिविरचितं सर्वज्ञस्तोत्रम्

ध्यनाम दर्शयन्नाह । एवं श्रीजिनपुङ्गवमित्यादि श्लोकेन सम्बन्धः ॥ १० ॥

इति सर्वज्ञस्तोत्रावचूरिः संपूर्णा ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीपार्श्वजिनाष्टकम् ।

लक्ष्मीर्महस्तुल्य ! सती सती सती
प्रवृद्धकालो विरतोऽरतोरतो ।
जरारुजापन्महताऽहता हता
पार्श्व फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ १ ॥

लक्ष्मी इत्यादि । हे मित्र ! पार्श्वे फण गच्छ । तत्र यात्रां कुरु, इ इति सम्बोधने । क रामगिरौ रामगिरिनामपर्वते, कथंभूतस्त्वं गिरि उपलक्षितः, उ इति निश्चये अव्ययानामसंख्यार्थत्वात्, एतावति कृते किं स्यात् ?, जरा रुजा आपत् त्वया हता किंविशिष्टेन त्वया महता किंभूता जरा रुजा आपद् अहता पूर्वे-

॥ अर्हम् ॥

श्रीमुनिसुन्दरसूरिविरचितः
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशः ।

जयश्रियं ज्ञानमयश्रियाऽऽपूर्य-
स्थाप्य दूरीकृतसाऽऽगमगरिमाम् ।
यदं यशाऽऽपुः किल ये महात्मये
जिनांस्तुविजनिमानुयावि नाम ॥ १ ॥

श्रीमान्नाभिविभुः समाश्रयकुले जातः सुरेन्द्रार्चनी-
यांघ्रौ मौलिकलंबरेऽस्तु स मता ज्ञानोज्ज्वलश्रीजिनः ।
धर्मादिस्थितिमिषुणो यदुदिताः स्फूर्जत्प्रथाथाः सदा-
ऽभूवन् भोटकनाहिमस्य जगतोऽप्याधारभूताः पराः ॥ २ ॥

ईशानः पुरुषोत्तमो जिनपतिर्भव्यैर्न मुक्तार्थिभिः
कल्पद्रुमकल्पो यतः सुरमणिर्धत्ते धनार्थिभिः ।
कन्दुर्गाणामयं विनाश्य जननी येन हितार्थिभि-
र्यो ध्यानमनुगात् सुखाकृतजगज्जन्तुः श्रियं सोऽजितः ॥३॥

श्रीसंभवः स जीयात् मायापितुं शिवपुरं जवाद्रूपान् ।
विभ्रम्मायांऽधिपता धत्ते योऽद्भुतमादभ्रम् ॥ ४ ॥

यत्राणि धर्माणि गुणैस्त्रिलोक्या यतोऽन्वयं भिन्वरधापलानि ।
इमीव भीत्याऽऽद्भुतनिषादृपाश्रये यं वा नरः पात्वभिनन्दनोऽयम् ॥५॥

कल्याणार्त्तिक्षमानतोऽतु भवतो निस्सीमधामाहात्म्यद्द-
देवानामपि देवता स सुमतिः श्रीतीर्थलक्ष्मीपतिः ।
रूपं यस्य हरिः क्षमो न दृशामिन्द्रोऽसहस्रैर्वीक्षितुं
त्रिंशत्या रसनानतैरपि धृतैर्वक्तुं गुणांश्चाऽहिराट् ॥ ६ ॥

त्यक्त्वा वारिरहं जलाशयरतिं सेवां यदंघ्रिस्फुर-
ल्लावण्यामृतपल्वलस्य कुरुते नित्यं यदङ्कच्छलात् ।

तत्पुण्येन लभेत तत्सुरनराधीशोत्तमर्द्धिष्वत्र-
स्थानं मुक्तिपदप्रदोऽस्तु भवतां श्रीमान् स पद्मप्रभः ॥ ७ ॥

स्फुरत्तरस्फारफणालिरूपिणी
रत्नांशुजालैर्दधदिद्धपल्लवाः ।
यः पन्नगाख्याः समभूत्सुरद्रुमः
स चिन्तितं रातु सुपार्श्वतीर्थकृत् ॥ ८ ॥

नैवाऽमृतं मददप्यजरामरत्वदाने
क्षमोऽस्मि विधुरेव जिनास्त्विहाऽपि ।
ध्यात्वेति यावत इवांह्रिगतोऽयमिन्दु-
स्तच्छक्तिमस्तु विधुलक्ष्मजिनः स भूत्यै ॥९॥

देवानामवधिः स्फुरद्गुणनिधिः शुष्यद्भवाम्भोनिधि-
र्दुष्कर्मारिमधिर्जने हितविधिर्द्वेधा विमुक्तोपधिः ।
पातु श्रीसुविधिः सुरेश्वरनिधिस्तुल्यप्रभावोदधि-
र्येनोद्यत्सुखबाधिक्रियाकृदवधि क्रोधः सयोधो युधि ॥१०॥

नराऽमरा बिभ्रति भृङ्गभूयं यस्मिन् सदा योगिमनस्सरःस्थे ।
तनोत्वयं शीतलपादपद्मः संसारतापप्रचयप्रणाशम् ॥ ११ ॥

श्रेयःश्रेणिमयं तनोतु भगवान् निःश्रेयसश्रीप्रभु-
र्निर्विश्रामसुरेशसंस्तुतपदः श्रेयांसनामा जिनः ।
संपत्कम्पपराङ्मुखा त्रिजगतो विश्रामभूश्चेतसो
यन्नामस्मृतिमात्रतोऽपि भविनां पाणौ स्फुरत्यञ्जसा ॥१२॥

सेवागतामरनरावलिपापवैरि-
प्रध्वंसनप्रगुणिता इव यस्य भान्ति ।
आग्नेयशस्त्रनिवहास्तनुकान्तिरूपाः
पायाद्भवात्स भवतः प्रभुवासुपूज्यः ॥ १३ ॥

को नार्च्यो जनितो विनाऽपि हि पतिं कस्मिन् भवेन्नन्दनं
का मान्या गृहिणी स्फुटा यदभिधा प्रश्नाद्विवर्णैर्भवेत् ।
कीदृग् ध्यानतपःश्रुतैर्जिनपतेः प्राणी भवत्यञ्जसो-

पपनात् । सप्तमो भीष्मतुल्यः । कः सूर्यश्चन्द्रः तथा राजानः, "तपि ऐश्वर्ये" इति धातोः पृथिव्यां तपन्तीति पृथिः सुरेन्द्रश्च ॥९॥

एवं श्रीजिनपुङ्गवं शमरमारम्यं विशालच्छविं
राकागोमसमास्यमुत्तमगुणं सच्छ्रमनाकप्रभुम् ।
मेहं मन्मथमत्तदन्तिमथने श्रेयःसरस्सुरार्वि
यः स्तौति प्रयतोऽश्नुते स मतिमानत्यन्तहारिश्रियम् १०॥

इति श्रीसोमतिलकसूरिविरचितं सर्वज्ञस्तोत्रम्
व्यनाम दर्शयन्नाह । एवं श्रीजिनपुङ्गवमित्यादिश्लोकेन सम्बन्धः ॥ १० ॥

इति सर्वज्ञस्तोत्रावचूरिः संपूर्णा ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीपार्श्वजिनाष्टकम् ।

लक्ष्मीर्महस्तुल्य ! सती सती सती
प्रवृद्धकालो विरतोऽरतोरतो ।
जराहजापन्महताऽहता हता
पार्श्व फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ १ ॥

लक्ष्मी इत्यादि । हे मित्र ! पार्श्व फण गच्छ । तत्र यात्रां कुरु, इ इति सम्बोधने । रु रामगिरौ रामगिरिनामपर्वते, कथंभूतस्त्वं *गिरि* उपलक्षितः, उ इति निश्चये अव्ययानामनेकार्थत्वात्, एतावति कृते किं स्यात् ?, जरा रुजा आपत् त्वया हता किंविशिष्टेन त्वया महता किंभूता जरा रुजा आपद् अहता पूर्व-

त्वं च कल्पान् यः स धन्यो यथाकालानुरूपं शिवम् ॥१४॥
केनापि कल्पनानिरूप्यस्य निरूपणकारणार्थं
ध्येयं रूपमिदं पुरा च विश्वपतीनां पदं च यः ।
पुण्ये श्रीनिकेतने यथा सद्गुरुपदारविन्दावली
धारयन्तु निरन्तरं स विबुधः श्रीमानन्दः प्रभुः ॥१५॥
स्तुत्यं सर्वदां त्वां भवन्तं प्रणवोपनिषद्वेद्यमूर्तिः ।
सर्वज्ञादिकल्याणगुणार्णवं भक्तिं तव दिव्यचरणारविन्दः ॥ १६ ॥
दासः श्रीमच्चरणारविन्दे सर्वदा त्वं परमानन्देन ।
भक्त्या संस्तुतचरणारविन्दे त्वामेव सर्वेश्वरं शिवाय ॥१७॥
गुरुजनानां च हि संसारार्णवमग्नानां सर्वाभिमतानां सदोदयम् ।
अस्मद्भाग्यवशाल्लब्धं न कल्पकादेः सुदुर्लभं नमाम् ॥१८॥
भवतापनाशनः कल्पकतरुः सर्वसौभाग्यदः
श्रीमान्शंकरः सकलमङ्गलदायी भक्तवत्सलः ।
करुणाकरः सदाशिवपदाम्बुजप्रकाशकः
कुर्यात् श्रीशङ्करः सदा शुभं सर्वदापि श्रीशिवः ॥१९॥
भक्तिर्गिरीशेऽस्तु भवदायकोऽस्तु
शिवः पदे यस्य पदः सुराणाम् ।
अहं शिव सर्वजनोपकारि-
पदाम्बुजे शिव पापनाशः ॥ २० ॥
पुण्यं पूर्वजन्मार्जितं सत्कर्मपराणां सदा सद्गुरो-
र्ध्यानोद्भूतनिर्मलं सदाशिवपदपद्मप्रपन्नानां तु ।
तस्मादेव सदाशिवपदे भक्तिः कल्पतरुः सर्वदा
श्रेयः श्रीगुरुनाथः स भगवान् कृपासिन्धुः प्रभुः ॥२१॥
श्रीपादाम्बुजदानचिन्तामणिं यस्यैकमाणं सदा
स्वामिपादपद्मयुगलं भक्त्या निरन्तरं नमाम् ।
भूयो मां शिव पावनं पदयुगाम्भोजाश्रयलाभात्
लीलापूर्णमयं मनोऽस्तु भवतां मुक्तिप्रियं श्रीनिधिः ॥२२॥

नाशिता । किंविशिष्टस्त्वं मद्धद्काल: मद्धद्दे के मुखे आन
मो यस्य स पुनः किंविशिष्टो विरतः सर्वविरतः अरनोरत
ं ब्रह्मचर्यं तस्य उ रक्षा तत्र रतः । हे पुरुपल्लक्ष्मीः सति
, सती उत्तमा भवति । हे महस्तुल्य उत्सवर्णनीय किं०
ीः सती उत्तमा स्वरूपेण, ई इति सम्बोधने तस्माद्वावो
भ्याश्च फलं जिघृक्षुः श्रीपार्श्वयात्रां रामगिरौ कुरु इति
न्धः ॥ १ ॥

> अर्च्येयमाद्यं भुवि नाविना विना
> यस्सर्वदेशे सुमना मनामना
> समस्तविज्ञानमयो मयोमयो
> पार्श्वे फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ २ ॥

अर्च्येयमित्यादि । आद्यं पार्श्वं अर्च्येयं [redacted] भुवि पृथिव्यां
वि नं ज्ञानमेकाक्षरनाममालायां नं ज्ञानमवतीत्येवंशील:
ामी ना च एवं विधोऽहम् । किं० अहं पुनः, विना विशि
तः सर्वविरतत्वात् यद्यस्मात्कारणादहं सर्वदेशे सुमनाः
न्नहृदयः किं० मनामना मन्यन्ते जानन्तीति मना विद्वांस
ामगमं गमनं तेन उपलक्षितो ना किं० पुनरहं सम
विज्ञानमयः समस्तं सम्यग् निराकृतं विज्ञानं येन स स
नविज्ञानो नास्तिकस्तं मिनाति हिनस्तीति समस्तविज्ञान
ः, अग् लिङ्गादिभ्यश्च पुनः किं० मया उपलक्षितः ! सम्य
लक्षणया श्रिया उपलक्षितः पुनः किं० उमयः उ: मीरसम
मः सकृत: कर्मधारय० । अ इति सम्बोधनं हे मित्र ! पार्श्व
इत्यादि तद्वेव ॥ २ ॥

> अज्ञानमत्ताऽमलतालनालना
> यदीयसद्भावनना नना नना ।

विश्वाऽहङ्कारभारज्वरहरणमहाभेषजैः काममुख्यै-
र्योधै रुद्धोपकण्ठं सबलमपि चिरं मोहभूपं वसन्तम् ।
निर्धीस्याध्येक एवोत्कटभटमुकुटो यः प्रविश्यैग्रसेनी-
चित्तोर्वीराजधान्याः स्वयमुपित इह श्रेयसे सोऽस्तु नेमिः ॥२३॥
वितरतु भवतां श्रीपार्श्वनाथः स मुक्तिं
फणिपतिफणमालाश्लिष्टपादारविन्दः ।
कमठहठविमुक्ताऽवारवारिप्रवाहै-
रपि सपदि यदीयो दिद्युते ध्यानवह्निः ॥२४॥
यो वेदार्थविचारणायुधगणैर्हत्वा गणेशोल्लस-
न्मानप्रोन्नतचित्तदुर्गनिवहे संदेहशत्रून् स्थितान् ।
प्रागेव प्रहतस्य मोहनृपतेर्मल्लानिव प्रोन्मदान्
स्वान् सद्बोधनृपान् न्यवीविशदयं वः पातु वीरप्रभुः ॥२५॥
एवं निर्णिक्तभक्त्या भरतभुवि चतुर्विंशतिर्वर्त्तमानाः
संसारक्लेशभीतत्रिभुवनजनतात्राणदुर्गोपमानाः ।
नूता मुग्धरतवेन त्रिदशपतिनुतास्तीर्थराजा ददन्तां
तां शुद्धां बोधिलक्ष्मीं लसति मयि यतः केवलानन्दलीला ॥२६॥
एवं यो मतिमान् स्तुते जिनवरान् भक्त्या चतुर्विंशतिं
शक्रालीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूतक्रमाम्भोरुहान् ।
सर्वाभीष्टसुखोदयैरविरतं स्फूर्जत्प्रमोदाद्वयो
मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२७॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयदन्यङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे चतुर्विंशतिश्रीजिनाशीर्वादरूपं स्तोत्ररत्नं प्रथमम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियं प्राप्य कुकर्मविद्विषो सदन्त्यपादप्रमीता मुनयः समासदन् ।

निर्वाणमार्गं सुगता ! गता गता
पार्श्वं फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ ३ ॥

यदीयपदाम्बुजनता यस्य पार्श्वस्य पदाम्बुजे योगलक्षणेन नती प्रह्वत्वमन्वा प्राप्ता कोऽर्थः यत्रो रागादिरूपस्य मानः प्रतिष्ठा, "मन्त्र् मानद्यर्थ", विरुद्धार्थमिदं तामान्यर्थोऽपरं मा "मल्ल् भ्रमणे" मान्यमेवं मानयतीति मानो मातापूर्वस्य भावो मन्मात्सना रागद्वेषादीनां प्रतिष्ठा तथा यादृशा नता नप्रमाणा तथा अल्पानुकम्प्य हे सुगताः सुभावाः पुमांसो यस्य प्रसादात् निर्वाणमार्गं गताः सुगताः शः कृष्णो यस्मात् तस्य संबोधनं हे कृष्णभक्तिवर्मिन ! पार्श्वं फणे-त्यादि प्राग्वद्विशेषेण व्याख्येयम् ॥ ३ ॥

अपनेष्ट जन्तोः शरणं रणं रणं
क्षमाश्रितो यः कमठं मठं मठम् ।
नरामराऽऽरामक्रमं क्रमं क्रमं
पार्श्वं फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ ४ ॥

अपनेष्टेत्यादि । यः पार्श्वो जन्तोः प्राणिनः शरणं तथा यः पार्श्वो रणं संग्रामं अपनेष्ट अपाजीगमत् तथा च रणं भाषणं अपनेष्ट, छद्मस्थावस्थायां यो भगवान् कमठं अपनेष्ट किं० भगवान् क्षमाश्रितः क्षमा अहन्त्येवंशीलाः कोपना ये तान् शमयति उपशमयतीति यत् क्षमापरे हि क्रोधनाः स्वयमेवोपशाम्यन्ति किं० कमठं मठं मठं अटन्तमित्यध्याहारः, तापित्वाद्धि स्थाने स्थाने मठेष्वस्थात् पुनः किं० कमठं नरामराक्रमं नरप्रधाना अमरप्रधानाश्च ये आरामास्तेषु क्रामतीति अच् लिहादित्वाच्च तथा हे मित्र ! त्वं पार्श्वं गच्छन् क्रमं क्रमं फण गच्छ अयतना-परत्वेन यात्रां मा विधाः, ईर्यासमितेर्भावयात्रात्वात् ॥ ४ ॥

[illegible] ॥१॥
[illegible] ।
[illegible] ॥२॥
[illegible] ।
[illegible] ॥३॥
[illegible] ।
[illegible] ॥४॥
[illegible] ।
[illegible] ॥५॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ ६ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ ७ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ ८ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ ९ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥१०॥

(युग्मम्)

[illegible] ।
[illegible] ॥ ११ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ १२ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥१३॥

(त्रिभिर्विशेषकम्)

यः पञ्चकोटीमितसाधुवृन्दैः समन्वितः केवलबोधमाप्य ।
चैत्रस्य राकादिवसे प्रपन्नः शिवश्रियं श्रीविमलाचलेऽत्र ॥१४॥
आदिप्रभोराद्यिमपुत्रपुत्रं गणाधिराजं प्रथमं प्रयाऽऽख्यम् ।
जगत्प्रणम्यक्रमपुण्डरीकं श्रीपुण्डरीकं मुनिमानमामि ॥ १५ ॥
(युग्मम्)
यस्मिन् युगादीशजिनं स्मरन्तः स्वःशर्म भेजुः पशवोऽपि हिंस्रा
मयूरनागप्रमुखा भजे तत् स्वपापपिष्ट्यै विमलाद्रितीर्थम् ॥१६
इमं गरीयांसमपि क्षितिध्रं भव्याङ्गिनः स्वे हृदये दधानाः ।
तरन्ति संसारमहोदधिं द्रागहो ! अचिन्त्यो महतां प्रभावः ॥१७
जलधिर्न यथा दवाग्निभिर्न तमोभिश्च दिनेशमण्डलम् ।
विमलाद्रिमुपागतो भवी न तथा पापभरैः प्रलिप्यते ॥ १८ ॥
न भियो भवशत्रुसम्भवाः खलु तस्य प्रभवन्ति भाविनः ।
विमलाचलमौलिमण्डनं श्रयते यः शरणं जगत्प्रभुम् ॥ १९ ॥
तव नाथ ! गुणाश्च कोऽप्यलं गदितुं संसृतिपारदायिनः ।
तदपीष्टसुखाप्तिहेतुके स्तवने ते रमतां मतिर्मम ॥ २० ॥
शस्यः क्षणोऽयं दिवसः कृतार्थः श्लाघ्यः स पक्षः सफलश्च मास
स हायनः पुण्यपदं जिनेन्द्र ! यस्मिन् भवेद्वन्दनमङ्गलं ते ॥२१
अभ्यर्थये तं दिवसं क्षणं वा संसारवासं जगदेकनाथ ! ।
स्यायत्र सद्भक्तिरसोर्मिधौतस्त्वद्वन्दनानन्दमहोत्सवो मे ॥ २२ ॥
त्रिलोकपूज्यौ भवभीतजन्तुत्राणैकदुर्गौ सुलभापवर्गौ ।
जगत्त्रयीवाञ्छितकल्पवृक्षौ पादौ जिनेन्द्रस्य मुदा प्रणौमि॥२
इमं स्तुवे चैत्यतरुं प्रियालुं सद्वाधिपे दर्शितदुग्धवर्षम् ।
छायां दृजन् यो जिनपत्तुगस्य चिरं कृतां वक्तयपुनाऽपि सेवाम्॥२
श्रीमद्युगादीशपदाब्जभक्तः श्रीमद्वरशासनकरणाभियुक्तः ।
सम्यग्दृशां मौक्तिमणिविमुद्रं यक्षः कपर्दी वितनोतु भद्रम् ॥२५
एवमानुत ! युगादिजिन ! श्रीदेवसुन्दरनरान्तरभवतया ।
देहि बोधिकमलां विमलां मे स्यावनः सकलवैरिजयश्रीः ॥२६

समवसरणे पुष्पेण परमेश्वरत्वं स्वामिनः, हरिणाधिपेन्द्राणामी-
न्द्रर्षभिरथवा हरीणां सिंहानां वा स्पर्धाः प्रासपमसाणा
नां हरिन यः कामदेवमिवापि यौवने प्रतिपन्नवया गच्छति यो
दृष्टुमनुस्मरन् मपास्वधामी हरौ हरौ हरिरिति कर्मवशगः, यो
भगवान् पार्श्वः त्रिज्ञानसंज्ञानमय ज्ञश्रुतेनाप्येव त्रिज्ञानः एषा-
त्मज्ञानमयः कोऽर्थः चारित्रे मनःपर्यवज्ञानी पश्चात् केवलज्ञानी
यथायथो मनस्या यदा तपस्विनः पुनः कि० उपयोजन-
मूर्तीवरसा मन्मथतं पार्श्व फण ॥ ६ ॥

संरक्षतो त्रिभुवनं वनं वनं
विराजिता येषु दिवं दिवं दिवं ।
पादद्वये नूतसुरासुराऽसुराः
पार्श्वं फणे गमगिरां गिरां गिरां ॥ ७ ॥

संरक्षतो त्रिभित्यादि । पार्श्व फणेत्यादि सायम् । नूतसु-
रासुराः कोऽर्थो नूता स्तोके स्तुताः सकलया ये सुराऽसुरास्तथा
असुरा दिनकाः पृग महाराजाद्य भस्य पादद्वये विराजिताः
शोभन्ते स्म यस्य किं कुर्वतो त्रिभुवनं संरक्षतो त्रिभव उर्द्ध-
लोकरूपा भुवनं जगत्रयं संसारस्था तथा वनं पानीयं रक्षतः
प्रासुकोदकपायित्वात् तथा वनं वृक्षादिरूपं रक्षतो वनस्पतिकायं
ये विराधनाः पर्णिहारिणाम्स्ये येन दुः काम एदिव आग-
च्छदिव वे निविष्टं दिवा क्रीडयेत्याह येषु दिवं दिवं, येषु
नूतसुरासुरेषु दिवा आकाशमार्गेण आ इति या क्रीडा रससर-
भसेन तथा दुः कामः येषु एदिव आगच्छदिव । को भावो
येषां देवदैत्यानां क्रीडान्वान्वितं पश्यतां जनानामयं परामर्शो
भवति । कि० एषु अतिशयेन दुःकामो दिवा क्रीडया एतु आ-
गच्छतु तथा दिवा नभसा एतु आगच्छतु, पार्श्व फण गच्छ ॥७॥

रराज नित्यं सकलाकलाऽकला-

इत्थं श्रीऋषभप्रभुं जिनवरं सद्भक्तिभाग्भूरिभि-
र्वर्णाभ्यन्तरितानुपमवर्णाङ्कैरनुपमं यः स्तुते ।
स्तोत्रं श्रीसुमतिप्रदेवविरचं स्तोत्रं नन्ददारष्टयो
श्रीरत्नेऽपि सदाधिपः स लभते सौख्यं त्रिवारं परम् ॥७१॥

इति पूज्यपादश्रीजिनवल्लभसूरिशिष्यश्रीजिनदत्तसूरिसंतानमाना-
सूरिश्रीजिनकुशलसूरिशिष्य श्रीजिनपद्मसूरिविरचितं श्रीऋषभ
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमस्तवे श्रीऋषभजयप्रदनर्थालङ्कारि-
णावाक्यरूपं स्तोत्रं द्वितीयम् ।

॥ अर्हम् ॥

जगद्धितं विश्वजितं स्मरारिं पापाविमुक्तामननाद्भवाय यः ।
श्रीनेमिनं तं गुणरत्नभूतिनं जगत्त्रयं देवदेवं स्तुवे ॥ १ ॥
स्तुतिं विधातुं मम यो न शक्तो नेमे! गुणेभ्योऽस्यपरः कथं नाम्? ।
तथापि भावप्रतिभानुरूपं स्तवीमि मां देवनार्य धाम्नम् ॥२॥
यस्मिन् प्रभूतमल नाथ! नेमे! हीनाऽवरोधाच्छुनर्भवम ।
तं देवदेवं देवकोटिमान्यं स्तवीमि दिव्यार्थनिधिं गिरीन्द्रम् ॥३॥
न यावमार्दवनिधिः मनाविनाः किल्वान्नरैस्पस्विनैरपाम्यधिः ।
इयं मनाथं मञ्जुना स्वया गिरि धिना जना निर्वृतिमापयन्त्वरो ॥४॥
श्रीयादवोऽस्तौ विशनिविंदस्य मूर्तेरम्भोधिर्ना जज्ञिरे सत्तमस्याः ।
सहायाः श्रीमज्जनाकाधिपेन श्रीनेमिं तं देवेशं मणामि ॥ ५ ॥
विध्वंसयस्याऽपि स द्विपचतुष्के हन्तुं मनर्पन्द्रवद्दुःखपङ्कम् ।
विनिर्मितसाद्भवभूमिपीठे नेमिं त्रिकल्याणकचेत्यगाम्यम् ॥ ६ ॥
स प्रभुर्नं देवशर्मरूपेश्वरः श्रीनेमिजिनेशो विमनोतु भाविनाम् ।
पादा यदीया दधते गुरुद्युतो जगत्त्रयीवाञ्छितसौख्यदायिनः ॥७॥
श्रीमद्भिभूतिर्गणनाथसाधितो चिन्तामणश्रीतलगर्वभञ्जनः ।
ददातु श्रियं सम्यग्वरिष्ठानदर्पणोज्ज्वलः श्री जगदेकशङ्करः ॥८॥

समारकृष्णोऽजुजिनो जिनो जिनः ।
महारपूज्यं वृषभासभासभा-
ऽऽपार्श्वे फणे गमगिरं गिरं गिरे ॥ ८ ॥

रराजेत्यादि । हे विज्ञ ! त्वं पार्श्वे फणेत्यादि पाठान्तर् । किं० महारपूज्यं महः शार्वरीमिन्ने महारागः श्रीमन्तो ईश्वरदेवादयस्तैः पूज्यं हे वृषभासभासभ ! वृषेण धर्मेण भासमाना वृषभासो भव्यप्राणिनः ताः आसमन्तात् भासयति वृषभासभासभः तस्य सम्बोधनं हे वृषभासभासभ ! धर्मेण प्रकाशमाना भव्याः तान् प्रकाशयतीति तस्य सम्बोधनम् । सा अतिशयेन उत्तराईगतो यो भगवान् स नित्यं रराज । किं० भगवान् पार्श्वः । असारकृष्णः सुगमम् । सकल्पाकल्पाम् । सकल्पः स, प्रभावोऽकल्पो रागद्वेषादिकल्पामुक्तः, अकं दुःखं कुष्टादिसमर्थं लान्तीति अकल्पास्तानामयति "अम द्रम हम्म गतौ" आम्यपार्श्वे गमयति य अनन्तान् क्विप् सकल्पश्चासावकल्पश्चेत्यादिकर्मधारयः । किंविशिष्टो भगवान् अजुजिनो निष्पापः । पुनः किंविशिष्टो भगवान् जिनस्तीर्थकृत्, पुनः किंविशिष्टो भगवान् जिनोऽजिनं कृष्णमप्यवति रक्षति जिनोः शंखेश्वरसैन्यमरकं श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वस्नपनजलाभिषेकेन न्यषेधत् ततश्च जिनः कृष्णो जयः श्रीमान् पार्श्वो ररक्ष इत्यादि ॥ ८ ॥

तर्के व्याकरणे च नाटकचये काव्याकुले कौशले
विख्यातो भुवि पद्मनन्दिमुनिपस्तत्त्वस्य कोशं निधिः ।
गम्भीरं यमकाष्टकं भणति यः सं भूयसा लभ्यते
श्रीपद्मप्रभदेवनिर्मितमिदं स्तोत्रं जगन्मङ्गलम् ॥ ९ ॥

इति पार्श्वजिनाष्टकम् ॥

अथ नामकं दर्शयन् सन् तर्केतिश्लोकेनाऽऽह ॥ ९ ॥
अथ टीकाकारः स्वनामकमनुष्टुपेनाऽऽह ।
श्रीराजशेखरगुरोश्चातुर्विद्योपजीविकः ।
अत्र स्तवे व्यधाट्टीकां सूरिः श्रीमुनिशेखरः ॥ १ ॥
इति श्रीपार्श्वनाथस्तवनावचूर्णिः समाप्ता ।

मां रूपाभिरतिं त्वदेकशरणां नव्यप्रभां भूपजाम्
स्फूर्जद्रागवशां चिरं परिचितां त्यक्त्वा सुधार्द्रांगिरम् ।
मुक्तिं रूपविवर्जितां बहुतरैर्भोग्यां चिरत्नां कथं
निःस्वामिच्छसि रागसंस्तवमुचं नाम्योगहीनां प्रभो ! ॥९॥

इत्थीरितो यो नरनाथपुत्र्या चिरानुरागाञ्चितराजमत्या ।
जगाम मोहं भगवान् वशी न स नेमिनेता शिवतातिरस्तु ॥१०॥

येनाञ्जनश्यामरुचाऽपि राजीमतीमनस्तन्मयभावमाप्तम् ।
रक्तं तदन्तस्त्ववदातमासीत्तं नेमिनेतारमहं प्रणौमि ॥ ११ ॥

यस्य प्रतापज्वलने बभूवुर्मदाः पतङ्गा इव विष्टपानाम् ।
सपत्परिं कामभटं जिगाय यो नेमिनाथं शरणं श्रये तम् ॥१२॥

नेमे ! बभासे द्युतिमण्डलं ते तनोः शितिस्निग्धतमं प्रसर्पत् ।
महार्णवाभं यदुदेवनागा फेनायितं यत्र रदप्रभाभिः ॥१३॥

तेनो मुधा क्लेशकरं जनन्या जन्माऽङ्गिनां भारकरं पृथिव्याः ।
मानन्ति दुष्कर्मभरेता भवन्तं न ये भवन्तं प्रणमन्ति येशम् ॥१४॥

गणान्दुःखापगमनाय त्वमेव शैयोऽसि जगत्त्रयेऽपि ।
रागाद्युपायाज्जडाः कथं ही प्राप्स्यन्ति तमिस्रनिशायं सौख्यपीः ॥१५॥

ध्रुवं प्रमाणेन गतिष्वनारतं
मया भ्रमप्राप्नि निष्कलणिना ।
दुःखान्यनन्तान्यनुभूय निष्पना-
ऽङ्गना मयाऽसि विभुप्रणोऽव माम् ॥ १६ ॥

पुनः पुनश्चापि दिव्यतः स पशो मार्गो मुहूर्तोऽस्तु ॥ धन्यारथ ।
स्मरवैरं यत्र भवदिशो ! मे सर्वेष्टमीक्षणपदस्कन्धोरा ॥ १७ ॥

धर्मो त्रिदश्याश्रयपुण्य दाता त्वमेव तेनाऽसि परत्रयेत ।
नेमे ! शरण्यं शरणं प्रपन्नः प्रभूर्तितं मद् कुरु मे प्रसन्नः ॥१८॥

धर्मोद्भवंशाऽरुणखण्डनाय मृगादिदेवाय नमोऽस्तु तस्मै ।
निःश्रेयसश्रीर्गति [illegible] यदा नदाऽऽयसानो दधाति ॥१९॥

१ [illegible] ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीगौतमाष्टकम् ।

श्रीइन्द्रभूतिं वसुभूतिपुत्रं पृथ्वीभवं गौतमगोत्ररत्नम् ।
स्तुवन्ति देवासुरमानवेन्द्राः स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥१॥
श्रीवर्द्धमानात् त्रिपदीमवाप्य मुहूर्तमात्रेण कृतानि येन ।
अङ्गानि पूर्वाणि चतुर्दशापि स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥२॥
श्रीवीरनाथेन पुरा प्रणीतं मन्त्रं महानन्दसुखाय यस्य ।
ध्यायन्त्यमी सूरिवराः समग्राः स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥३॥
यस्याभिधानं मुनयोऽपि सर्वे गृह्णन्ति भिक्षाभ्रमणस्य काले ।
मिष्टान्न-पाना-ऽम्बरपूर्णकामाः स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥ ॥
अष्टापदाद्रौ गगने स्वशक्त्या ययौ जिनानां पदवन्दनाय ।
निशम्य तीर्थातिशयं सुरेभ्यः स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥५॥
त्रिपञ्चसंख्याशततापसानां तपःकृशानामपुनर्भवाय ।
अक्षीणलब्ध्या परमान्नदाता स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥६॥
सदक्षिणं भोजनमेव देयं साधर्मिकं सङ्घसपर्ययेव ।
कैवल्यवस्त्रं प्रददौ मुनीनां स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥७॥
शिवं गते भर्तरि वीरनाथे युगप्रधानत्वमिहैव मत्वा ।
पट्टाभिषेको विदधे सुरेन्द्रैः स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥८॥
श्रीगौतमस्याष्टकमादरेण प्रबोधकाले मुनिपुङ्गवा ये ।
पठन्ति ते सूरिपदं च देवानन्दं लभन्ते नितरां क्रमेण ॥९॥

इति श्रीगौतमाष्टकं समाप्तम् ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीवीतरागभगवंस्तव समयालोकनं विनाऽभूवन् ।
द्रव्ये क्षेत्रे काले भावे मे पुद्गलावर्ताः ॥ १ ॥

वन्दे चतुर्विंशतिमर्हतोऽष्टापदाश्मसारे ऋषभेश्वरादीन् ।
जगज्जनार्थाप्तगुणप्रदानैः गुरुप्रभा ये भरते बभूवुः ॥ २० ॥
प्रणौमि गैवेभगिरीन्द्रतीर्थावतारचैत्येऽजिननाथमुख्यान् ।
जिनेश्वरान् विंशतिमसरश्रीगृहारहारान् गुरुनायकार्च्यान् ॥२१॥
गच्छन् निर्वृतिमाशु यः प्रियतमामेत्योग्रसेनात्मजां
  द्वारे वीक्ष्य विवाहरम्यविधान्मोदादिभूभृद्गणम् ।
श्रीमोऽरण्यगुणवचोचितपशून्मन्ये प्रियां बान्धवां-
  स्त्यक्त्वा मुक्तिनिकारिणो गिरिशिरः श्रीनेमिनाथोऽगमत् ॥२२॥
यन्नैवोद्घननानिशापि गुपरी स्वं देवरं च द्विपो
  मोहाद्यातु वियोग्य सद्गमवती तत्रैव पत्यात्मनः ।
प्रेमे तेन सदैव निर्वृतिरमां नित्यां परानन्दभाग्
  वन्दे राजमतीं सदा भगवतीं तां विश्ववन्द्यक्रमाम् ॥२३॥
यो भ्रातृजायाविलनेमिवधोदितोपधर्मोदरं निरस्य ।
स्फुरत्तमशेषः समतां स्ववन्धोर्वेभे स्तुवे तं रथनेमिसिद्धम् ॥२४॥
श्रीनेमिसाधुक्रमभक्तिलब्धद्धिप्रद्धिरिद्धातिशयप्रभावा ।
श्रीसद्गुरुसा विहितावधाना श्रेयोऽम्बिका यच्छतु सिंहयाना ॥२५॥
यत्रावलोक्य प्रभुणांज्ञयन्तः पूतोऽभितो यं विदधे गिरीन्द्रः ।
मुद्रेऽतितुङ्गत्र पवित्रमूर्त्ति प्रणौमि नेमेरवलोकनाख्ये ॥ २६ ॥
तनुभवं श्रीहरिजाम्बवत्योर्नेमेर्विनेयं जगदम्यसत्त्वम् ।
श्रीरैवताद्रेः शिखरेऽत्र लब्धशिवं मुदा शाम्बमुनिं नमामि ॥२७॥
अप्युग्रकोटीषु कुमारकाणां मध्यपंक्तौ मति द्वैरथयोः ।
द्विधाऽपि यो वैरिगणं जिगाय प्रद्युम्नसिद्धं प्रणमाम्यहं तम् ॥२८॥
यत्तीर्थभक्त्या गतपापराशिर्घोरोऽपि देवश्रियमाप रम्याम् ।
निर्वाणमार्गाधिपमेव गमी स देयात्सुखं सिद्धविनायको मे ॥२९॥
कपर्दियक्षेन्दुसहस्रबिन्दुमुखेभकुण्डप्रमुखाः परेऽपि ।
सहस्रलक्षाऽऽम्रवणाद्यथ तीर्थप्रदेशाः सुखदा जयन्ति ॥३०॥
सर्ववस्तुकलनैकनदीष्ण ! ज्ञानसागरगुरो ! त्रिजगत्याः ।

मोहमरोहरोद्दाघट इव भवरङ्गसङ्गतः स्वामिन् ! ।
कालमनन्तानन्तं भ्रान्तः षट्कायकृतकायः ॥ २ ॥
औदारिकवैक्रियतैजसभाषाप्राणचित्तकर्मतया ।
सर्वाणुपरिणतैर्मे स्थूलोऽभूत्पुद्गलावर्त्तः ॥ ३ ॥
तत्सप्तकैककेन च समस्तपरमाणुपरिणतेर्यस्य ।
संसारे संसरतः सूक्ष्मो मे जिन ! तदावर्त्तः ॥ ४ ॥
निःशेषलोकदेशान् भवे भवे पूर्वसम्भवैर्मरणैः ।
स्पृशतः क्रमोत्क्रमाभ्यां क्षेत्रे स्थूलस्तदावर्त्तः ॥ ५ ॥
प्राग् मृत्युभिः क्रमेण च लोकाकाशः प्रदेशसंस्पृशतः ।
मम यो जिन ! सर्वः स्वामिन् ! क्षेत्रे सूक्ष्मस्तदावर्त्तः ॥ ६ ॥
मम सकलकालसमयान् संस्पृशतोऽतीतमृत्युभिर्नाथ ! ।
अक्रमतः क्रमतश्च स्थूलः काले तदावर्त्तः ॥ ७ ॥
क्रमणस्थानेव समान् प्राग्भूतैर्मृत्युभिः प्रभूतैर्मे ।
संस्पृशतः सूक्ष्मोऽर्हन् ! कालगतः पुद्गलावर्त्तः ॥ ८ ॥
अनुभागबन्धहेतून् सङ्ख्यालोकाप्रदेशपरिसङ्ख्यान् ।
म्रियतः क्रमोत्क्रमाभ्यां भावे स्थूलस्तदावर्त्तः ॥ ९ ॥
प्राग् मरणैः सर्वेषामपि तेषां यः क्रमेण संस्पृशतः ।
भावे सूक्ष्मः सोऽभूज्जिनेश ! विश्वत्रयाधीश ! ॥ १० ॥
नानापुद्गलपुद्गलावर्त्तपरावर्त्तानानन्तानहं
पूरं पूरमियच्चिरात्क्रियदिदं यावद् दुःखं मोदवान् ।
दृष्टाऽदृष्टपरं भवन्तमधुना भक्त्याऽर्थयामि प्रभो !
तस्मान्मोचय रोचय स्वचरणं श्रेयःश्रियं प्रापय ॥ ११ ॥

इति पुद्गलसङ्ख्यास्तवनं समाप्तम् ।

...न मनागमन्दकृती-
...गागुणैव बीजानि ।
...थ ! जगत्त्रयेऽपि ते
...: कविनागुणस्तवः ? ॥ ३ ॥
...कल्पयोनयः
स्पृशन्ति यन्द्राक्तु विकल्पनाऽनिशम् ।
अवोऽदृशभिस्तस्य कथं कृतिः स्तुते-
र्न वीतरागः स्तुतिभिश्च तुष्यसि ? ॥ ४ ॥
तथाऽपि नाथोपयिकं त्वयागदो
हितस्य सत्पथ् मुनिभिर्हितैषिणाम्
निषेव्य यत्नात्कलमप्यलम्भि तैः
फलानुवादेन च हेतवे स्पृहा ॥५॥
हिताधिपद्मावयमत्पनो जनः प्रभो ! निषीदन् पथ्येनपादतः ।
सुनिधिनार्थेऽनुगते च पूर्वजैः पथि प्रवृत्तिर्न विचारमर्हति ॥६॥
मनांसि केषामपि न स्पृशन्ति ते स्वरूपमेषा सुधियां मृषा नु गीः ? ।
अनन्तशर्मात्मनि यत्त्वयि स्थितान्यमून्यमृहांशि भवन्ति भाविनाम्॥७॥
पुरेऽत्र नूनं सरसां विनिद्रितामथापतेऽमूनि सरोरुहाणि च ।
यतः समुद्राद्विमन्तत्वमेशशः प्रभो ! गुणेभ्यस्तव सौरभं पुनः ॥८॥
त्वदीयभक्तैः फलदानकौशलं समीहमाना विविधा लता द्रुमाः ।
ध्रुवं तदभ्यासकृते फलान्यविश्रमं जनेभ्यो वितरन्त्यनेकधा ॥९॥
पतन्ति न क्षुद्रतनूभृतोऽत्र यत् पुरे स्वयोनिष्वपि कीटकादयः ।
इति प्रभो ! तेऽतिशयान्जिनेश्वरान् न कोऽपि मूर्खैरपि पर्कुमीश्वरः ॥१०॥
श्रीवज्रशिष्याः किल वज्रसेनान्नागेन्द्रचन्द्रादिकुलप्रतिष्ठाः ।
बभूव यस्मिन् भगवन् ! पुरस्ते सोपारकं नन्दतु तीर्थमेतत् ॥११॥
यथेष्टसंवत्सरदानकाले कल्पद्रुमश्रीदसदाद्विकेभ्यः ।
यमंशशोऽदा महिमानमुर्वीरेते तथाऽपि निदर्शयन्ति ॥ १२ ॥
मुग्धोऽसि नो तुष्यसि तीर्थिकेभ्यः

स्पृहयद्गुरुत्वं तव सर्वतोऽधिकं
   प्रदर्शितं तव विनयपरंपराद् ।
सर्वाधिगतिं स्वयमागिन्यपि तव
   यदान्य विश्वोपरिवर्तितावरः ॥ १२ ॥
समाधिरिद्धस्य न साधनानि
   कर्मे भवेद् यस्य भवस्य नेश्वरः ।
विदीमनः सर्वगतानुरागिणा
   त्वदुपगुणावलिवर्ण ! दानवान् ॥ १३ ॥
अतिशयमानित्वमनागमवर्णितो
   विभो ! पुरापि … ।
अतद्गुणत्वात्स्वयमितं मयोऽभितो
   निरस्य मा पक्षपातमनुष्ठितम् ॥ १४ ॥
स्वयातिदातोऽपि मोहविध्वंसना-
   … न वा परः ।
त्वयोपदिष्टेऽपि सर्वमन्तुत
   … सर्वार्थविदा कृपा परा ॥ १५ ॥
अथवा —
   प्रकाशितविभ्रान्त जननादिभ्रान्त परैः
      स्वयं भवतोऽपि न यत्तु दुःखहृतम् ।
   महत्त्वयमनकमलिनात्मना
      निराऽपि सर्वं सुखितं त्वया जगत् ॥ १६ ॥
   न निःस्पृहे जननादुपाश्रयः
      कुतः कृतार्थस्य परापरिग्रहः ।
   न विभ्रमः कर्मवशो विनिश्चये
      समस्तभावेषु न कल्पनाऽपि तत् ॥ १७ ॥
तथाऽपि धर्मार्थेऽपि ते मतं त्यजत् भवभीते यत् कृपयेऽपीदं जगत् ।
न यत्र हेतुर्हि … मोहतः परम् ॥१८॥

उज्जयन्तगिरिशेखर ! नेमे ! विश्वरक्षणचणाय नमस्ते ॥२१॥

एवं रैवतशैलमौलिमुकुटश्रीनेमिनेतर्जग-
त्सर्वाभीष्टकरः स्तुतोऽपि मयका मुग्धस्तवेनाधुना ।
कारुण्यामृतवारिधे ! मम कृपापात्रस्य बोधिश्रियं
शुद्धां देहि जयश्रिया भवरिपोः स्याद् यन्महलक्ष्मीर्यतः ॥२२॥

एवं नेमिजिनं जगत्त्रयपतिं श्रीरैवतालङ्कृतिं
शक्रालीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूतक्रमं यः स्तुते ।
सर्वाभीष्टसुखौघपैरविरतं स्फूर्जत्प्रमोदाद्वयी
मोहद्विपि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२३॥

इति युगप्रधानावतारवृद्धतपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्र्यङ्के
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीगिरिनारमौलिमण्डनश्रीने-
मिनाथस्तवनरूपं स्तोत्ररत्नं
तृतीयम् ।

संवत् १४७६ वर्षे, पत्तन नगरवास्तव्य, सा०–देवराज सं०–हेमराज
सा०– घटसिंहप्रमुख श्रीवर्णकलशसंघप्रयाणावसरे श्रीगिरिनारमौलिश्री-
श्रीजिनालयप्रमुखादिनामश्रीमुनिसुन्दर गाथेन कृते देवैर्वान्
वन्दमानैश्च ।

॥ अर्हम् ॥

मनोऽभीष्टसिद्धिनः पूज्यो यस्याऽज्ञोत्सूत्रपंक्तिभिः ।
तीर्थं सांसारिकं तत्र ते स्तुवे शुभभवभुम् ॥ १ ॥

पुण्डरीक धर्मे भारतेश्वरः प्रभो !
भवतारिते भगवते नत्राहनिम् ।
भक्तिभूरिभासित एव यस्य ते
स्तुतविशारद न नवं स्थिरम् ॥ २ ॥

दधत्परब्रह्ममयैकरूपतामपि त्वमेको बहुधा प्रकल्पितैः ।
श्रितोऽसि रूपैरपि नामभिः परैरिवाब्धवाः कूपजलाशुपाथिभिः

चिराद्विज्ञानतमस्तिरोहितं
निसर्गदोषप्रजगर्तदुर्गमम् ।
विना त्वया सर्वदृशा प्रभो ! पथं
शिवस्य सम्यग् न हि कोऽप्यदीदृशत् ॥ २०

प्रकाशिते केवलभास्वता त्वया
जगत्यशेषेऽपि समं गता गणाः ।
उदीयतेऽद्यापि यदिन्दुभानुभि-
स्तदीश ! मन्येऽभ्यमितुं नु कौशलम् ॥ २१ ॥

कलिन्दकन्याप्रवाहवर्तिनां सतां
न धर्मस्पर्शी जिन ! स्तुतीश्वरः । /
यतो नदीमातृकदेशवर्तिना-
मवग्रहः सम्यगमो न शोषयेत् ॥ २२ ॥

प्रगाढदाशौ त्वमहान्तरस्पर्शाभि-
स्वर्यीश ! प्राप्यकल्पमुपास्थितो जनः ।
अमीप्सितं दृप्तिनरस्तैः कर्मी
कदम्पतं नन्दनाकाम्यितम् ॥ २३ ॥

[illegible] जगन्नाथ ! मयाऽऽप्य शासनं
तवाऽऽ निर्वाणोऽस्मि नैव शासने ।
तदाश्रितं पालय मां जिने पर-
श्रयोऽऽ[illegible]नतः कृपां कुरु ॥ २४ ॥

अनादि[illegible]पापपङ्कप्रपं
पदं[illegible] प्रभुनाः प्रपालिताः ।
[illegible] नमोऽस्तु ! [illegible]-
[illegible] तवोऽधिकाः गुम्फिता गुणाः ॥ २५ ॥

एवं श्रीजगदीश ! इदं [illegible] !

...ं न सनामन्त्रकृती-
...मामुपमेव शीजनि ।
...थ ! जगमयेऽपि ते
...: कविनागुणस्तनः ! ॥ ३ ॥
...कल्पयन्तयः
स्पृशन्ति मन्दास्तु विकल्पनाऽतिगम् ।
अवोऽस्पृशभिस्तस्य कथं कृतिः स्तुते-
र्न वीतरागः स्तुतिभिश्च तुष्यसि ! ॥ ४ ॥
तथाऽपि नाथोपयिकं त्वदागदो
हितस्य सम्यग् मुनिभिर्हिनेषिणाम्
निषेव्य चैतत्फलमत्यल्पमिव तैः
फलानुवादेन च हेतवे स्पृहा ॥५॥
हिताथिपद्मावयमप्यसो जनः प्रभो ! निपीदन् पथमेनमादृतः ।
सुनिश्चितार्थेऽनुगते च पूर्वजैः पथि प्रवृत्तिर्न विचारमर्हति ॥६॥
मनांसि केषामपि न स्पृशन्ति ते स्वरूपमेषा सुधियां मृषा नु गीः ? ।
अनन्तधर्मात्मनि यस्त्वयि स्थितान्यमून्यमूर्तानि भवन्ति भाविनाम् ॥७॥
सुरेऽत्र नूनं सरसां मितिद्विपामधीपतेऽम्बूनि सरोरुहाणि च ।
यतःसमृद्धाद्विमलत्वमंशतः प्रभो ! गुणेभ्यस्तव सौरभं पुनः ॥८॥
त्वदीयभक्तैः फलदानकौशलं समीहमाना विविधा लता द्रुमाः ।
ध्रुवं तदभ्यासकृते फलान्यवितथमं जनेभ्यो वितरन्त्यनेकधा ॥९॥
पतन्ति न क्षुद्रनन्तुसतोऽत्र यत् पुरे सयोनिष्वपि कीटकादयः ।
इति प्रभो ! तेऽतिशयान्मितेनरान् न कोऽपि मूर्त्तेरपि वक्तुमीश्वरः॥१०॥
श्रीवज्रशिष्यात्किल वज्रसेनान्नागेन्द्रचन्द्रादिकुलप्रतिष्ठा ।
बभूव यस्मिन् भगवन् ! पुरस्ते सोपारकं नन्दतु तीर्थमेतत् ॥११॥
यथेष्टसंवत्सरदानकाले कल्पद्रुमत्रिदशादिकेभ्यः ।
यमंशतोऽदा महिमानमुच्चैरेते तमद्यापि निदर्शयन्ति ॥ १२ ॥
मुग्धोऽसि नो तुष्यसि तीर्थिकेभ्यः

स्तुत्वा त्वां गुणसंस्तवस्तबकितोत्पलमुदं शिवे ।
हस्तान्तिकपदाम्बुजेश ! भगवन् याचे नमोऽस्त्विह
प्रत्यक्षमत्सदा सदा भव सदा त्वद्भी भवेयाऽभिवाम् ॥२६॥
एवं यो वर्णयन् स्तौति जिनवरं श्रीपद्मनाभिमुखं
कल्याणमुक्तिसुरसम्पदर्णेभवमानमङ्गलम् ।
सर्वार्थपुण्योदयैरविरतं स्तुत्वा स्तुत्वाऽसौ
सोऽपि सर्वथा न लभते श्रेयोऽभिवाञ्छितम् ॥२७॥

इति गुणवन्नामकरसगुणनवरस विनयधर्मसुन्दरसूरिशिष्यगणि-
सुमतिविमलसुन्दरगणिशिष्यः सुन्दरसूरिविरचितं अष्टपदे
श्री जिनस्तोत्रस्तवनं पद्मनाभस्तुतिनामक-
श्रीऋषभदेवस्तवनं पञ्चमम् ।

॥ अर्हम् ॥

श्रेयःश्रेणिनिदानं भवसिन्धुनिमग्नधियाऽस्मानिवतीरपदम् ।
अर्बुदगिरिवरमुकुटं श्रीऋषभं मधुमदं स्तोष्ये ॥ १ ॥
त्वां वर्णयितुं गुणी न कश्चिदपि सद्भिरपरैः सर्वगुणैः ।
किन्तु मतिस्नेहैः न तु स्वयमपि जीवभवभूषणं यथा ॥ २ ॥
योऽयं मन्दमतिस्तव स्तुतिः सर्वशास्त्रपरिकलितं गृह्यते ।
मो विघाय च कानि कोऽपि नो रूपयितुं पुनरतोऽप्यहं रपि ॥३॥
येऽपि गौरवहृतो महर्षिभिर्न स्तुतस्तव माहात्म्यतः ।
सोऽप्यहं यदि कवयितुं जिनाधिपेति मनःस्वरूपं भ्रमः ॥४॥
कोऽपरोऽपि जिनधर्मपादपो दुःषमावधिमयी त्वया विभो ! ।
शान्तिकर्मावनमया फलश्रिया यः शुभाकरोति विष्टपत्रयम् ॥५॥
श्रीजिनपुङ्गविमं समाभूतं संश्रिता न दृश्यतेऽरिषट्कः ।
त्वां नन्दनभूपरि समाभूतं संश्रितस्य मम का भवारिभीः ? ॥६॥
शान्तितो दिविगुणाद्विधानकैर्विन्द्रता सकलदेवनान्तरैः ।

यत्त्वदेकशरणांऽभवत्कृपा त्वां कृपैकविषयः श्रितोऽस्मि तत् ॥
स्पर्द्धते महिमतस्त्वयाऽत्र यः पातयन्ति तमधः स्मरादयः ।
त्वं तु तानपि निहंसि निर्ममो नाथ ! केयमकृतज्ञता तव ? ॥
निर्वहन्ति भविनो यतोऽखिला मोहमेनमपि हंसि सेवकम् ।
धर्ममेककरुणं च भाषसे विश्वसन्ति बहवो न तत्त्वयि ॥ ९ ॥
न स्पृशन्ति तव शासनं भिया बालिशास्तदिति नातिचित्रकृत्
साधवोऽपि मदनादिसेवकान् घ्नन्ति यत्र जगतां प्रियानपि ॥१

इति वा पाठः ।

श्लाघ्यते स विमलोऽर्बुदाधिपो योऽम्बिकावरमवाप्य सन्मतिः
भाविनीमवगणय्य सन्ततिं त्वद्विहारमिममाश्वचीकरत् ॥ ११ ॥
लल्ल एष कलिमल्लजित्वरः कस्य न स्तुपदं स वीजडः ।
उद्धरन् स्वमिव यो भवावटाच्चैत्यमेतदुददीधरत्तव ॥ १२ ॥
स्तौमि तान् जिनपते ! मृगानपि श्रीमदर्बुदगिरीन्द्रवासिनः ।
ये दरीषु रममाणकिन्नरीगीतमुज्ज्वलयशः पिबन्ति ते ॥ १३ ॥
पक्षिणोऽपि जिन ! संस्तवीमि तानर्बुदाद्रिशिखरप्रचारिणः ।
भव्यलोचनचकोरचन्द्रिकां ये पिबन्ति तव मूर्तिमक्षिभिः ॥१४
यः समत्सरमतिस्त्वयि प्रभौ श्रेयसां न सविलासमीक्षते ।
यस्य भास्वदुदये तमोदृशोर्नैषयज्जलरुहां विकाशदम् ॥ १५ ॥
रोषकल्मषमधारि न त्वया नापि शस्त्रकटकादिडम्बरम् ।
किङ्करीकृतजगत्त्रयस्तथाऽप्यान्तरो रिपुगणो न्यहन्यत ॥१६॥
त्वन्मते तमबला अपि स्थिता घ्नन्ति मोहनृपतिं समाहिताः ।
यो विहस्य हरि-शंभु वेधसो दैवतत्वपदतो व्यद्रवयन् ॥ १७ ॥
नाऽन्वधीः कमपि दानवादिकं रोषतोषविवशोऽपि नाऽभवः ।
आज्ञयैव त्रिजगत् गुप्याकृतं यत्त्वयेति विभुना नवाद्भुता ॥१८
यासु नाथ ! पतयोऽपि नाकिनां कम्पयेव दधते दलीमसः ।
ता जनिव्ययजरादिकापदस्त्वत्परो न हि निहन्तुमीश्वरः ॥१९
नाभिराडिनकृत्ययत्नतस्त्वां श्रितोऽस्मि शरणं जगत्प्रभुम् ।

कृपाप्रधानः सततं न दुःखिना-
सर्वदादिग्वलया सदैनसा ।
न साधवत्त्वेन विमुक्तिरूपतो
कृपाऽधिपायादिदयतन्वयः परे ॥ २० ॥
न कस्य कस्यापि गजन् जनुर्यतो
विमुच्यते कश्चिदपुण्यबन्धनात्
विदेत्यवदन्तो जगतोऽपि मे कथं
विमुक्तिरूपस्य करस्य वा मनः ॥ २१ ॥
यथाऽन्यदर्शिन् त्रिजगत्प्रभा प्रभो !
स्वरूपाणि भावाभिगतस्य सतर्पा ।
विनैव मां मानपवर्ग मम प्रियं
न विश्वरूपादिभिरप्यगुः परे ॥ २२ ॥
सर्वेषतोऽपि स्तुतिवादिनो निमान्
क्रियं महापापोऽपि कल्पयेनमः ।
स्तुवन्ति पुण्यं मम एव मे मुने !
पुनर्भवन्तं न परं च कश्चन ॥ २३ ॥
यथाऽन्यगताथाभ्यसद्गुणस्तुतो
रसेन भक्त्या त्वमसि स्तुतो मया ।
न चैव तुष्यापि फलादनन्तरं
स्वपादसेवनं च न दातुमर्हसि ॥ २४ ॥
श्रीसोपारकतीर्थभूषणमणे ! श्रीमद्युगादिप्रभो !
भक्त्येवं मुनिसुन्दरासरगुरुस्तुत्या मयाऽपि स्तुतः ।
त्वं कर्माग्निजयश्रिया मम परं श्रेयः सयत्यागतिरा-
न्नित्यानन्दरमाविलासगुणगं विश्वैककल्पद्रुमः ॥ २५ ॥
इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञान-
सागरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्रीयाङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीसोपारक-
तीर्थनाथश्रीऋषभदेवस्तवरूपं स्तोत्ररत्नं चतुर्थम् ।

तत्प्रसीद भगवंस्तथा स्तुतं हन्ति ताः स्व-परयोर्यथाऽखिलाः ॥२०॥
त्वां विहाय जगतां हितं परान् ये भजन्ति कुधियः शिवश्रिये ।
स्नान्त्यतीत्य जिन ! मानसं सरः शुद्धये मरुमरीचिकासु ते ॥२१॥
श्रेयदुःखविषमामयौघपो येन शाम्यति भवोद्भवोऽखिलः ।
तत्त्वदागमरसायनं मम श्रीजिनाऽस्तु सुलभं भवावधि ॥ २२ ॥
श्रेयसामसि निधिः किलाऽस्यो भाविनामुपचिकीर्षुरिह स्थितः ।
तान्यसंख्यभविनां मणेमुपां यद्ददासि न च हानिमिपुर्ति ॥२३॥

सर्वमहास्यफलदः परमोन्नतिश्रीः
सद्वंशभूः श्रितवताभचिताऽरिचक्रात् ।
तीर्थोत्तमः महतपङ्कसरस्वतीको
जीयाज्जिनादिम ! भवानयमर्बुदस्थ ॥ २४ ॥

एवं श्रीमुनिसुन्दरस्तुतिपदं त्वां श्रीयुगादिप्रभो !
स्तुत्वा भूधरनायकार्बुदशिरश्चूडामणेऽभ्यर्थये ।
मोहारातिजयश्रियाऽतिसुभगां श्रेयोरमां तां मम
मत्वार्हन्तमयीं मदेयमनुभवो यस्यास्त्वत्त्वाऽर्हतः ॥ २५ ॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसा-
गरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्रयङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे अर्बुद-
गिरिश्रीऋषभस्तोत्ररत्नं पञ्चम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियं सर्वरिपून् जिगीषतां
स्तुता यदाख्याऽपि तनोति मन्त्रवत् ।
स्तवीमि तं पार्श्वजिनं शिवश्रिये
श्रीजीरिकापल्लिवतंसमिष्टदम् ॥ १ ॥
प्रसद्य मातः ! कुरु भारति ! स्थिरां

कृपाद्रुमाः सततं न दुःखिता-
स्तु यदंताऽऽम्नता ददंशना ।
न मोह एव विद्युनिरञ्जनो
कृपाऽभिमानादिकमन्त्यतः परं ॥ २० ॥
न याव मयापि तमत मनुष्यं
विदृश्यते कांधदृशपत्यनात्
विधेत्त्वदन्यो जननोऽपि मे कथं
विमुक्तिकृन्मदरव यस्य वा ममः ? ॥ २१ ॥
यथाऽन्यदाप्य विभवस्था प्रभो !
स्यसाति भावाविनय नमर्थो ।
विनैव मां नाथयवन्मां मद श्रियं
न विश्वरूपादिभिरप्यगुः परं ॥ २२ ॥
यथैनसोऽपि स्तुतिवादिनो जिनान्
शिवं महापापोऽपि कर्गोपयंतनः ।
स्तुवन्ति पूर्णं मम एव मे मुने !
पुनर्भवत्वं न परं च कथन ॥ २३ ॥
यथाऽप्यमाधामानमगुणस्तुती
रागेन भक्तोऽन्वमति स्तुमो यथा ।
न चैव तुष्याणि कृपाद्दनन्तरं
स्वभावमेनं च न हानुपर्दशि ॥ २४ ॥
श्रीसोपारकतीर्थभूषणमणे ! श्रीमद्युगादिप्रभो !
भवत्येवं मुनिसुन्दरामरगुरुस्तुत्या मयाऽपि स्तुतः ।
स्वं कर्माणिजयधिया मम परं श्रेयः सपत्नाञ्जयरा-
न्नित्यानन्दरमाविम्मासगुभगं विश्वेष्टकल्पद्रुमः ॥ २५ ॥
इति युगप्रधानावतारश्रीमत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञान-
सागरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्रीयङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीसोपारक-
तीर्थनाथश्रीऋषभदेवस्तवरूपं स्तोत्ररत्नं चतुर्थम् ।

स्वतन्त्रपदेशात् हि च मामिनी क्रिया ॥ ८ ॥
भवाम्भोधि ह्यर्थदं प्रत्यय प-
र्वेशिष्ट्यं मे यतितात्पूर्वैः स्तुतः ।
यदाऽऽगमात् विस्तृतावि यदीय था
न किं कृपाया विविधान्वगीयताम् ? ॥ ९ ॥
स्वतन्त्रपदग्र्यालिनो न मे
विपाकतो धातिपचस्य मे तनुः ।
स्वयं भवान् भवसंकटेन पारगः
समस्तचित्तानापदुदानदीक्षितः ॥ १० ॥
भवन्ति सर्वेऽपगता गुणैर्वरो
जिनाधिपो दुःखहराय यन्म् ।
त्वदाऽपि नाथेव तव स्तवं भवेत्
पापाय वाक्यं समयोऽस्त्यपि वत् ॥ ११ ॥
सर्वोऽपि काऽपि प्रमुखैरपि स्तुतो
स्तुतिं निर्विकारिणीं कथं गुणैः ।
इति प्रयत्नोऽत्र मनाग्भवे भवन्
कृपार्थिनामुत्सुक मे मनाक्रमः ॥ १२ ॥
भवत्प्रसादादपि हि गीरन्यगम-
दृगुणं मधुना यस्य विस्मर्यताम्यमे ।
तथापि त्वमास्य भवेत् मनोहारिणी
सरित्वनीयत्यपि नाऽभिनः किम् ? ॥ १३ ॥
गुणस्तवस्याः सुभवानयोऽपि वा
स्वदेवभवत्पत्न्यभिपारिहेतुकाः ।
ममाऽपि तेषामनुभवः स्फुरन् कथं
भिनत्ति न पार्श्व ! तुष्टो न मन्दताम् ॥ १४ ॥
महाऽऽपदापातविघ्नविघ्नभेदनात्
प्रमाणपारोहति मे स्तुतिः स्वयम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियाऽऽढ्यो भरताधिनेता यस्यादिमो लेप्यमयीं सुतोऽत्र !
प्रातिष्ठिपज्जीवित एव मूर्तिमादिप्रभुं वृद्धपुरे स्तुवे तम् ॥ १ ॥
व्युत्पत्ति-मेधा-प्रतिभाद्यगुणा न हेतवस्ते व्यभिचारिणः स्तुतेः
भक्तिस्तु हेतुस्तदतः प्रवृत्तिमात्र मादृगप्यत्र विभोऽपराध्यति ॥२
आनन्त्यभाजामपि ते गुणानां स्तुतावशक्तिं न च नाथ ! मन्ये
अनन्तविज्ञानबलस्वरूपो धत्से स्वयं येन हृदा ममैक्यम् ॥३॥
यदस्ति गम्यं तदचेतनं न चेत्समोहमन्यच्च पये न चेतसः ।
अमोहविज्ञानमयस्ततः कथं स्तुतेः पथं यासि स मोहसंविदः ! ॥४

तथापि भक्त्या स्तुतयस्त्वयीरिता
भवन्त्यभीष्टार्थफलाय भाविनाम् ।
पयोदवृन्दान्तरितेऽपि भास्वति
प्रजाभिरर्घाञ्जलयः कृता इव ॥ ५ ॥

अनन्तकालप्रभवैरनन्तैरपीश ! शब्दैर्न हि वाच्यरूपः ।
स्तुत्योऽसि विश्वैरपि चेति वान्याऽवाच्यं स्वरूपं भवतो गृणन्ति ॥६
समग्रतीर्थातिशयर्द्धिवृद्धात्तीर्थात्तवेदं पुरमन्वितादम् ।
चतुर्युगेऽप्याप्रमनाद्यवर्णः ख्यातं चतुर्भिर्भुवि नामभिर्यत् ॥७॥
स्तुवे पुरस्याप्य भुवं त्वदंघ्रिसंस्पर्शपूतां किल यत्र धर्म्मम् ।
उपादिशश्चैत्यपदे युगादौ त्वं देशनायामि कृते सुरेन्द्रैः ॥८॥
संस्थापितापास्तत्र नाथ ! मूर्त्तीरिहाऽभवत्सागरकोटिकोटिः ।
चिरन्तनीर्थं तदिदं न कांस्कान् स्वसेवकांस्तारयते भवाब्धेः ॥९
मूर्त्तिस्त्वदान्तर्गतमारकाष्ठा यहिः सलेपाऽपि हरत्यनलम् ।
दुष्कर्मलेपं भविनामियं तद्यथाद्भवीयान् विधिरन्तरङ्गः ॥१०॥

वीराज्जिनन्द्राङ्गरस ९९३ चीकरत्
त्वच्चैत्यपूतं धुवसेनभूपतिः ।
यस्मिन् महैः संसदि कल्पवाचना-
मार्यो नदानन्दपुरं न कः स्तुते ? ॥ ११ ॥

विभिन्दती तीक्ष्णमुखेन यत्पदं
करोति सूच्येव हि मार्गमात्मनः ॥ १५ ॥
प्रयत्नभाजामपि ते स्तवेऽग्रतः
प्रवृत्तये स्युर्भवदिष्टसिद्धयः ।
सुखाकृताः शीतलवायुनाऽपि हि
श्रयन्ति तृष्णातरलाः स्वयं सरः ॥ १६ ॥
विभिद्य मायान्तरविघ्नसंमिल-
त्कपाटयुग्मं परशुस्तव स्तवः ।
मनीषिणः केवलगोपुरे शिवा-
लये सुखानन्दमये प्रवेशयेत् ॥ १७ ॥
परं महिम्नां तव संस्तुतिं दध-
न दूयते दुःखभरैर्भवोद्भवैः ।
भृशं जलैः किं सरसीं समाश्रितः
मरुस्थलेऽप्यर्कभवैर्दवाग्निभिः ? ॥ १८ ॥
तथापि पुंसां ददते न तत्फलं
न यन्त्र-मन्त्रा न च योगसाधनाः ।
न चाऽपि देवान्तरपर्युपासना-
स्तवानि यत्ते स्मरणे मनोऽनिशम् ॥ १९ ॥
महोद्यमा शुद्धपदस्थितिप्रदा-
ऽवदानसोपानततिर्विनिर्मिता ।
ददाति निःश्रेणितुल्या तव स्तुतिः
शिवालयारोहकृतं मनस्विनाम् ॥ २० ॥
स्तुवन्नमेकं शरणं कृपाश्रयं
नवानुकम्पाकल्पयोगवाञ्छितम् ।
महान्तरं यं परमेष्ठिपत्प्रदः
स्वर्गं महानन्दविलासलग्नसुखः ॥ २१ ॥
इत्यादि स्तोत्राद्यवगः ॥ शिवादि

रुद्रेन्द्रवशी मम सर्वतोमुखी
मनुष्यितें मम त्वत्स्मरणमेकम् ।
सर्वांशतोऽपि स्वभावमधिकोऽपि मम
भवान्न विश्वार्थविवेचनादरः ॥ १२ ॥
तवाऽभिधेयं न नाभिमुखान्यैः
क्वचित् भवेद् गुणगणस्य वेदनैः ।
विरागतः सर्वगुणानुरागिणा
त्वयानुरागाद्धृतस्त्वं हे दयामयम् ॥ १३ ॥
सर्वेषु वस्तुनिकरेषु सदाऽविकारी
विभो ! गुणाश्रयोऽपि त्वमिहाऽविकारः ।
आत्मस्वरूपमधिगम्य ममाऽऽत्मनो
निरन्तरं स्मरणमनुष्ठितम् ॥ १४ ॥
स्वयाविहारेऽपि मोहविच्युता
सर्वविद्यासु विभिन्ना न वा परः ।
स्वयंप्रकाशोऽपि सर्वसन्तु
प्रथापि सर्वार्थविदा कृपा परा ॥ १५ ॥

अथवा —

मेघादिरविविधान् जननादिस्थान् परैः
स्वयं सम्प्राप्याऽपि न प्रगुणाद्भुतम् ।
सदाऽऽत्मस्वरूपमवाप्यात्मना
निराऽपि सर्वे गुणैर्निर्मलं स्वमतां जगत् ॥ १६ ॥
न निर्वृतं जननात्तु वाचकः
गुणः कृतार्थस्य कृपायनिश्चयः ।
न विभ्रमः कर्मवशो विनिश्चये
समस्तमार्गेषु न मन्त्रनाऽपि सन् ॥ १७ ॥
तथाऽपि धर्मार्थविदि ते मतं त्यजन् भवन्ति यत् कुपथेष्विदं जगत् ।
न तत्र हेतुर्जिनमतद्विष्टस्वभावनिबद्धमनः खलु मोहनः परम् ॥१८॥

स्मारित [illegible] किम ।
[illegible] किमपि
[illegible] च सर्वम् ॥ २१ ॥
[illegible]
[illegible] ।
मन्ये [illegible] न च [illegible]
न [illegible] हि [illegible] ॥ २२ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ २४ ॥
अत्र विधा [illegible]-
[illegible] ।
न सहमाना भगवत्[illegible]
[illegible] ॥ २५ ॥
इमा [illegible] तु [illegible]गुणै-
र्विराजमाना [illegible] या ।
[illegible]
[illegible] न [illegible] ॥ २६ ॥
जटा [illegible] ये-
[illegible]गुणैः ।
[illegible]
[illegible] ॥ २७ ॥
[illegible] गुण-
र्न [illegible] अपि ।
न वायुभिर्मृदंगु भूमूनो गता-
न्यपि त्यजन्तीह रजांसि लाघवम् ॥ २८ ॥

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियाऽऽढ्यो भरताधिनेता यस्यादिमो लेख्यमयी सुतोऽत्र ।
प्रातिष्ठिपज्जित एव मूर्तिमादिमर्शुं इडरपुरे स्तुवे तम् ॥ १ ॥
व्युत्पत्ति-मेधा-प्रतिभादयो गुणा न हेतवस्ते व्यभिचारिणः स्तुतेः
भक्तिस्तु हेतुस्तदतः प्रवृत्तिमाप्त मादृगप्यत्र विभोऽपराध्यति ॥२॥
आनन्त्यभाजामपि ते गुणानां स्तुतावशक्तिं न च नाथ ! मन्ये
अनन्तविज्ञानबलस्वरूपो धत्से स्वयं येन हृदा ममेत्यम् ॥३॥
यदस्ति गम्यं वचसां न चेत्समोहमन्यत्र पथे न चेतसः ।
ममोदविज्ञानपथस्तवः कथं स्तुतेः पथं यासि स मोहसंविदः ॥४॥

तथापि भक्त्या स्तुतवत्सरयांरिता
भवन्त्यभीष्टार्थफलाय भारिताम् ।
यथो[illegible]ऽपि भाम्यति
[illegible] कृता इह ॥ ५ ॥

[illegible] ! [illegible] हि [illegible] ।
स्तुत्या [illegible] गुणानि ॥६॥
[illegible] गुरुमजितादम् ।
[illegible] नाथमिमेव् ॥७॥
[illegible] पथम् ।
[illegible] गुणेन्द्रैः ॥८॥
[illegible] नाथ ! [illegible] ।
[illegible] ॥९॥
[illegible] ।
[illegible] ॥१०॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ११ ॥

मृगास्त्वदन्येषु मरुस्थलेष्विव
स्फुरद्गुणाम्भोभ्रमविप्लुताशयाः ।
हहा ! तमोग्रीष्मखरातऽऽर्दिता
वृथैव ताम्यन्ति शिवाशयाः स्तवैः ॥ २९ ॥

तव स्तवान्मुक्तिरमाऽऽप्यवाप्यते
प्रयास एव त्वपरस्य सर्वतः ।
ददाति रत्नाकरवन्मणिश्रियं
न चित्रमुल्लाऽपि जलाशयान्तरम् ॥ ३० ॥

स्तुतिस्रजं ते सुमनोमतामिमां
दधाति यः स्वे गुणगुम्फितां हृदि ।
स जीरिकापल्लिविभो ! विमुच्यते
कुकर्मभिः पार्श्व ! सुलेकभाननम् ॥ ३१ ॥

एतज्जाति-भया-ऽऽपदादिविविधक्लेशैर्जगद् व्याकुलम्
तैरेव व्यथितैर्न शक्यमवितुं श्रीपार्श्व ! देवान्तरैः ।
त्वामेवेति बुधाः श्रयन्त्ययमपि स्तोतुं मनुष्यो जनः
सर्वेष्टा लभतां त्वदेकशरणः श्रेयःश्रियः शाश्वतीः ॥३२॥

जीरापल्लिविभूषणं जिनमिति श्रीपार्श्वनाथं मुदा
यत्कार्त्स्न्यमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूत्नक्रमं यः स्तुते ।
सर्वार्थाऽष्टगुणोर्णवरविरतं स्फूर्जत्प्रमोदाऽद्भुतो
मोदर्द्धपि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥३३॥

इति युगप्रधानावतारवृद्धतपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसा-
गरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्य श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्रीअङ्क श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीजीरा-
पल्लीश्रीपार्श्वस्तोत्रं समाप्तम् ।

॥ [illegible] ॥

[illegible] ! [illegible] ! [illegible] ! ।
[illegible] ॥ १ ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ २ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥३॥
[illegible] ।
[illegible] ॥४॥
[illegible] ।
[illegible] ॥५॥
[illegible] ।
[illegible] ॥६॥
[illegible] ।
[illegible] ॥७॥
[illegible] ।
[illegible] ॥८॥

[illegible]
प्रभो ! [illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ९ ॥

सुनिश्चितानन्द[illegible] विहाय [illegible] ।
सुनिश्चितानन्त[illegible] धिग् यतन्ते ॥१०॥
[illegible] प्रभो ! [illegible] ।
[illegible] संसारसुखेषु ये रताः ! ॥११॥

यथा जिनानुष्ठितिमाधुकल्पिना
जिनेन्द्र ! मुक्तिः कथमश्नुषीष्यते ।
भवद्गुणद्वेषभवाचितापिनां
न वस्मि तेषां सुलभां तु तामपि ॥ १२ ॥

स्वसेवकानेव भवाम्बुराशावर्हन् ! परे मज्जयितुं समर्थाः ।
प्रभुस्त्वमस्तारयितुं त्वमेवानेनेति तेभ्योऽधिकताऽस्तु का ते? ॥१३॥
निरञ्जनाव्यक्तमगम्यमेकं तीर्थ्याः स्वरूपं तव माऽनुभूवन् ।
श्रुत्वाऽपि ते नाथ ! गुणानतुल्यान्न देव ! नत्वं तु विदन्ति चित्रम्! ॥१४॥
जानासि विश्वं न च ते परोऽस्ति ज्ञानाऽर्च्यसे त्वं जगता न तेऽर्च्यः ।
त्वमर्थ्यसे मुक्तिसुखं सुरेन्द्रैरप्यर्थ्यमास्ते न हि तेन चार्थ्यः ॥१५॥
मनोदकं मोहमलाविलं मे न केवलश्रीपरिभोगयोग्यम् ।
त्वद्ध्यानधीकातकचूर्णयोगात्परां विशुद्धिं तदुपैतु नेतः ! ॥१६॥
अनन्तसङ्ख्यस्य भवद्गुणाब्धेः स्वपापराशेश्च न यामि पारम् ।
ततो जगन्नाथ ! तथा प्रसीद यथा तयोर्द्राक् तमुपैमि सम्यग् ॥१७॥
अनन्तपापैः पततो भवे मे त्राता न कोप्यस्ति ततोऽतिखिद्ये ।
आराध्यसे यैस्तु यथावदेषामेकोऽसि पातेति मनाक् प्रमोदे ॥१८॥
बिभेमि घोराद्भवदुःखराशेर्मोहं च तद्धेतुमलं न हातुम् ।
त्रातुं ततोऽनन्यगतिं प्रभुर्मां पार्श्व ! त्वमेकोऽसि कुरूचितं तद् ॥१९॥
शरीरवेश्मेषु मनोगृहेषु प्रविश्य मोहारिकुलानि जीवान् ।
गृह्णासि कैवल्यपुरेऽत्र हेतुस्त्वमारिषड्वर्गमुचः कृपैव ॥ २० ॥
चित्रं न तद्वर्णयितुं प्रभावस्तवामरेन्द्रैरपि यन्न शक्यः ।
अनन्तमेतं यदनन्तशक्तिः शक्नोति वक्तुं न जिनोऽपि पार्श्व ! ॥२१॥
तव प्रभावाक्षयसेवधेर्नु लवान् गृहीत्वाऽम्बुनिधेरिवाब्दाः ।
स्वर्धेनु-रत्न-द्रु-घटादयोऽर्थाः प्रीणन्ति विश्वानि यथेष्टदानैः ॥२२॥
घोरेऽधुना पार्श्व ! कलौ निदाघे विश्रातपार्त्तानि सतां मनांसि ।
कथं शमाप्स्यंस्तव मूर्त्तिरेषा न चेत्सुधाकुण्डनिभाऽभविष्यत्? ॥२३॥
स्तवीम्यधिष्ठायकवर्गमेनं नागाधिराट्तद्दयिताऽऽद्यमीश ! ।

धनप्राप्त्यै नानापथिकजनितक्लेशनिवहाः ॥ ५ ॥
योगाभ्यासे निबिडजडिमा धीप्रवेशो न शास्त्रे
ब्रह्मण्यात्मन्यपि न च लयो नानुभूतिस्तपस्सु ।
येषां दानाद्यपि न विदितं त्वत्पदद्वन्द्वभक्त्या
तेऽपि ज्योतिर्जिनवर ! परानन्दरूपं लभन्ते ॥ ६ ॥
त्वद्भक्त्या यद्भवति भविनां मर्त्यनाथामरेन्द्रा-
द्यैश्वर्याप्तिः स्पृशति हृदयं कस्य नैतस्तदेतत् ।
ज्योतिः किञ्चित्परममुनयोऽप्यर्थयन्ते तपोभि-
र्यद्योगाद्यैरपि तदपि यस्स्यात्करप्राप्तमस्याः ॥ ७ ॥
कुमारो भूपोऽभूज्जगदनुपमप्रौढिचरितो
भवेनैकेनैवामृतपदगमी यस्सुरभवात् ।
अणोरेकस्यैतत्तव जिन ! विभो ! भक्तिनिचये
न केषामाश्चर्यं जनयति फलं विश्वविदितम् ॥ ८ ॥
अरीन्निर्जित्योदध्यवधि भुवमात्मैकपतिकां
निवार्यानार्येष्वप्यखिलतनुमद्घातमनघाम् ।
मणीचैत्यैरुच्चैः सुभगवपुषं च व्यसनहृत्
स राजा त्वद्भक्त्याऽधिगतविभवो नाथ ! कृतवान् ॥९॥
स गोविन्दः सङ्घाधिपतिरमलैश्वर्यविभवो
न केषां श्लाघाया व्रजति विषयं शुद्धमनसाम् ? ।
तव प्रासादस्योद्धृतिकृतिमिषाद्येन कृतिना
समुद्दध्रे स्वात्मा भवजलधिपातोद्भवभयात् ॥ १० ॥
परं श्रेयः प्राप्य त्वमसि कृतकृत्यः स्वयमिदं
परेषां दातुं च प्रभवसि तदर्थाय कृतिनः ।
भजन्तेऽनस्ते त्वां मुदितमनसः स्वार्थरसिका
जिनोपेयं शुद्धोपायिकत्वशतः स्याद्विसद् सत् ॥ ११ ॥
प्रगल्भन्ते दोषैः कलुषमतयः सिद्धिविभवं
न मोक्तुं दातुं वा न च विरहितस्तैस्त्वदपरः ।

[illegible]

॥ अर्हम् ॥

[illegible]
[illegible] ॥ १ ॥
[illegible] गुणानाम्
[illegible] ॥ २ ॥

अयं च [illegible]
[illegible] न [illegible] न ।
[illegible]
[illegible] ॥ ३ ॥

अनुग्रहं वा [illegible]
[illegible] ।
[illegible] यदि स्यात् गुण[illegible]
[illegible] ॥ ४ ॥

गुणार्थिनः सर्वजनाः गुणं पुन-
र्न ये विशुद्धं व्यतिरिच्य निश्चितम् ।
[illegible]
परं गुणार्थं [illegible] ॥ ५ ॥

यथा निजानुष्ठितिसाधुकल्पिता
जिनेन्द्र! मुक्तिः कणभक्षशिष्यकैः।
भवद्गुणद्वेषभवार्त्तिपातिनां
न वच्मि तेषां सुलभां तु तामपि ॥ १२ ॥
स्वसेवकानेव भवाम्बुराशावर्हन्! परे मज्जयितुं समर्थाः।
प्रभुस्त्वमस्तारयितुं त्वमेनानेवेति तेभ्योऽधिकताऽस्तु का ते?॥१३॥
निरञ्जनाव्यक्तमगम्यमेकं तीर्थ्याः स्वरूपं तव माऽनुभूवन्।
श्रुत्वाऽपि ते नाथ! गुणानतुल्यान्स देव! तत्त्वं तु विदन्ति चित्रम्!॥१४॥
जानासि विश्वं न च ते परोऽस्ति ज्ञाताऽर्च्यसे त्वं जगता न तेऽर्च्यः।
त्वमर्थ्यसे मुक्तिसुखं सुरेन्द्रैरप्यर्थ्यमास्ते न हि तेन चार्थ्यः॥१५॥
मनोदकं मोहमलाविलं मे न केवलश्रीपरिभोगयोग्यम्।
त्वद्ध्यानधीकातकचूर्णयोगात्परां विशुद्धिं तदुपैतु नेतः!॥१६॥
अनन्तसङ्ख्यस्य भवद्गुणाब्धेः स्वपापराशेश्च न यामि पारम्।
ततो जगन्नाथ! तथा प्रसीद यथा तयोर्द्राक् समुपैमि सम्यग्॥१७॥
अनन्तपापैः पततो भवे मे त्राता न कोऽप्यस्ति ततोऽतिखिद्ये।
आराध्यसे यैस्तु यथावदेषामेकोऽसि पातेति मनाक् प्रमोदे॥१८॥
बिभेमि घोरान्नरकदुःखराशेर्मोहं च तद्धेतुमलं न हातुम्।
त्रातुं ततोऽनन्यगतिं प्रभुर्मां पार्श्व! त्वमेकोऽसि कुरूचितं तत्॥१९॥
शरीरपद्मेषु मनोगृहेषु प्रविश्य मोहारिकुलानि जीवान्।
गृह्णासि कैवल्यपुरेऽत्र हेतुस्तवारिषड्वर्गमुचः कृपैव ॥ २० ॥
चित्रं न तद्वर्णयितुं प्रभावस्तवामरेन्द्रैरपि यन्न शक्यः।
अनन्तमेनं यदनन्तशक्तिः शक्नोति वक्तुं न जिनोऽपि पार्श्व!॥२१॥
तव प्रभावाद्यपसेवधेनुं त्यजन् गृहीत्वाऽम्बुनिधेरिवाब्दाः।
स्वर्धेनु-रत्न-द्रु घटादयोऽर्थाः प्रीणन्ति विश्वानि यथेष्टदानैः॥२२॥
घोरेऽमुना पार्श्व! कथं निदाघे विज्ञानपात्राणि सतां मनांसि।
कथं तथाप्यंमृत्व मूर्तिरेषा न चेन्सुधाकुण्डनिभाऽभविष्यत्?॥२३॥
सर्वाङ्गनिष्ठायकवर्णमेनं नागाधिराड्नदृशिनाऽऽयमीश!।

धनप्राप्त्यै नानोपायि[illegible] ॥ ५ ॥
योगाभ्यास[illegible] निवेशो न [illegible]
ब्रह्मण्यात्मन्यपि न च तयो नानुभूतिस्[illegible] ।
येषां [illegible]
न [illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] न [illegible]
[illegible]
[illegible]
न [illegible] विषयं सुखमनन्तम् [illegible]
[illegible] कृतिना
[illegible] ॥ १०
[illegible] भवति कृतकृत्यः [illegible]
[illegible] ज्ञानं ।
[illegible] सूरिवचनाः [illegible]
[illegible] ॥ ११ ॥
[illegible] सिद्धिरेव
न [illegible]

स्फुरे नवाम्बरस्य च मोहराट्‌जया
अपार्थिते सत्त्वगदीशमेनके ॥ १२ ॥
सुरा जिनेश अपि वीरजम्भरा
भवन्ति वीरा इति सर्वसम्मतम् ।
गिरोऽपि वीरस्य तु तेऽनिवारिता
भ्रमन्ति विश्वाभिनमोहनिर्भयात् ॥ १३ ॥
निरायुधः सोऽजितनविग्रहः स्वभी-
र्भवद्विपो युक्तमगाः शिवं पदम् ।
जयं मोहस्य जगत्त्रयीजिन-
स्त्वया कृते वक्ति मनोक्तिरेव चेत् ॥ १४ ॥
सुधां त्वदीयां व्यमिताय युक्तयः
स्थिता रसैरत्र न कस्य संमतिः ।
निपीय तां यद्विबुधाः सुधाशनां
दिवं न वाञ्छन्ति शिवैकचेतसः ॥ ५ ॥
श्रुतोऽपि धर्मः कुरुते धृतिं सतां
त्वयेरितोऽन्यस्तु भयातुरां धियम् ।
किमीक्षितोऽप्यातनुते जलाशयो
न शीतिमानं ज्वलनश्च संज्वरम् ॥ १६ ॥
त्वयैव सत्तत्त्वरमा वशीकृताः
परैर्यदस्याग्रहिलैर्विडम्बिताः ।
वसन्त्यतो मम हृदि त्वमेव ता
वसन्ति तत्रैव विभो ! किमद्भुतम् ? ॥ १७ ॥
सतां भवत्क्लेशरुजां स्यात् परं
न वै शुभानुष्ठितिषु प्रयोजनम् ।
रसायनं तत्र तवैव शासन-
स्तदाऽऽभवं मेऽस्तु स एव सद्गुणः ॥ १८ ॥
स्तुवे मनः स्वं मदर्थाननैपुणं

द्विषन्नपि त्वां स्पृहयन् पदं परं
   स्तवीति देवान्तरमीश ! यः कविः ।
तदस्य दूरे न विशीर्यते स्वयं
   यदाशु देवास्तदहो ! प्रमादिनः ॥ ६ ॥
शिवश्रियो याः परमा भजन्ति ता-
   स्त्वदंह्रिभक्तेर्जिन ! किङ्करीपदम् ।
नरामरेन्द्रादिरमास्तु तद्वशाः
   श्रयन्ति तस्याः किमिवेति वेद कः ? ॥ ७ ॥
दधासि तोषं न न रोषविप्लवं
   करोषि चिन्तामपि नैव कस्य चित् ।
बिभर्षि चाऽऽत्मैकगुणांस्तथापि ते
   कथं प्रसादं स्पृहयन्ति पण्डिताः ॥ ८ ॥
ग्रसन्ति युक्तं भवतः कुतीर्थिका
   हरादिकानां खलु ते हि सेवकाः ।
इमेऽपि मोहस्य जगद्विडम्बना-
   पटीयसः सोऽपि यतस्त्वदप्रभृत् ॥ ९ ॥
वपुर्धनापत्यजनाङ्गनादिकान्
   भवे पदार्थानखिलान् प्रदर्शयन् ।
असारभूतानपि सारताजुषः
   स्वसेवकान् योऽद्भुतमौग्ध्यशालिनः ॥ १० ॥
उपासितारोऽस्य विमोहमायिनो
   ध्रुवं त्वदन्ये मदधीनशक्तयः ।
अनर्थरूपानपि सात्त्विकानिव
   प्रदर्शयन्तेऽर्थगणानिमानथ ॥ ११ ॥
(अर्थतो युग्मम्)
भजेत येन जिनात्मनन्यता
   मदीयता तद्विषयानुपायिनी ।

स्फुटे तवान्यस्य च मोहराड्जया
जयार्पिते तज्जगदीशतेतरे ॥ १२ ॥
सुता जिनेशा अपि वीरसम्भवा
भवन्ति वीरा इति सर्वसम्मतम् ।
गिरोऽपि धीरस्य नु तेऽतिवीरतां
भजन्ति विश्वाजितमोहनिर्भयात् ॥ १३ ॥
निरायुधः प्रोज्झितविग्रहः सभी-
र्भवद्विषो मुक्तमगाः शिवं पदम् ।
जयं तु मोहस्य जगत्त्रयीजिन-
स्त्वया कृतं वक्ति तवोक्तिरेव चेत् ॥ १४ ॥
सुधां त्वदीयां व्यमियाय मुक्तगः
स्थिता स्वरस्त्र न कस्य संमतिः ।
निपीय तां यद्विबुधाः सुधाशनां
दिवं न वाञ्छन्ति शिवैकचेतसः ॥ ५ ॥
श्रुतोऽपि धर्मः कुरुते भृतिं सतां
स्वयंपरित्रोऽभ्यस्तु भयातुरां धियम् ।
पिपीलिकाऽप्यास्तु वे जलाशयो
न दीपिकायां ज्वलनश्च संज्वरम् ॥ १६ ॥
स्वयैव समवसरणा वशीकृताः
परस्परं स्वार्थविरोधिताः ।
वसन्त्यमी यत्र हृदि स्वयं च ता
वसन्ति तत्रैव विभो ! किमद्भुतम् ? ॥ १७ ॥
सतां भवत्संश्रयतां सदा पदं
न वै शुभानुशिष्टिषु प्रयोजनम् ।
दशावतं नय नर्तक यातय
स्याद्वादमयं येऽस्तु न तव साहूनः ॥ १८ ॥
स्तुवे ममाः कृं तदर्पानवैकुण्ठ

मोऽद्वेपि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२५॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयदन्यङ्के
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे इन्दुर्गान्धारश्रीऋषभ-
देवस्तोत्ररत्नं दशमम्।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीर्भिभे मातुर्यथाभूत्सद्द्वने।
निष्ठापयिषिते चात्र श्रीचौलुक्यमहीपतेः ॥ १ ॥
श्रीमत्तारणदुर्गस्थं श्रीमन्तमजितं जिनम्।
जगज्जैत्रेण मोहेनाजितं तं संस्तुवे मुदा ॥ २ ॥ (युग्मम्)

अव्यक्तपद्मा तव नाथ! संस्तवे
सुरेश्वराद्या अपि नूनमासते।
न तेऽपि कुर्वन्ति न तं स्वशक्तितः
जिघांसयेनीह ममापि गृध्यतः ॥ ३ ॥

विधीयमाना भगवन्! गुणानां
स्तुतिस्त्वयाल्पाऽपि ददात्यभीष्टम्।
सुधा मदल्पाऽपि निपीयमाना
नीरोगतां प्राणभृतां तनोति ॥ ४ ॥

अनन्तं ते ज्ञानं न पथि वचसां नापि च सुखं
न गम्यं ते रूपं न तव चरितस्याप्युपमितिः।
गुणास्तेऽनन्तत्वाज्जिन! न विषया वाग्मनसयो-
र्न शक्यं स्तोत्रं तव तदपि यतोऽत्र फलवान्
न विश्वासः प्रोक्तेऽप्यनिखिलविदा शुद्धमनसा
भवेत्पोतप्रश्नो न पुनरपि वेदितुमन्यम्।
स्वदन्यो नायोऽद्य प्रभवति तवैवागमनिधि
भमन्ते याथात्म्यात्फलमपि लभन्ते च ह

द्विषन्नपि त्वां स्पृहयन् पदं परं
स्तवीति देवान्तरमीश ! यः कविः ।
तदस्य दूरे न विमीयेते त्वयं
यदाशु देवास्तदहो ! प्रमादिनः ॥ ६ ॥
शिवश्रियो याः परमा भजन्ति ता-
स्त्वदंह्रिभक्तैर्जिन ! किङ्करीपदम् ।
नरामरेन्द्रादिरमास्तु तद्गताः
श्रयन्ति तस्याः किमिवेति वेद कः ? ॥ ७ ॥
दधासि तोषं न न रोषविप्लवं
करोषि चिन्तामपि नैव कस्य चित् ।
बिभर्षि चाऽन्यैकगुणांस्तथापि ते
कथं प्रसादं स्पृहयन्ति पण्डिताः ॥ ८ ॥
भ्रमन्ति युक्तं भवतः कुतीर्थिका
हरादिकानां खलु ते हि सेवकाः ।
इमेऽपि मोहस्य जगद्विडम्बना-
परीयमः सोऽपि यतस्त्वदप्रमत् ॥ ९ ॥
चतुर्दशापु·प्यजनाङ्गनादिकान्
भवे पदार्थानभिलाषान् मनःश्रयेत् ।
भवाद्भुतानपि मारनाशुपः
व्यमेवकान् योऽद्भुतभगांचलान्वितः ॥ १० ॥
उपासितारोऽस्य विमोहमायिनो
ध्रुवं भवन्ये सदर्थासत्कृपः ।
भवत्कथानपि नाथविक्रानिव
भवन्तमन्तःश्रमणाभिनाथवैः ॥ ११ ॥
(अयंनो युग्मम्)
यतेन यतेन जिनात्मनन्यता
सदीक्षया सद्गिरवानुगामिनो ।

द्विषोऽपि शत्रून् जितशत्रुजन्मा जित्वा भवाब्धिर्हेतिपाप युक्तम् ।
त्वयानन्तु चित्रं विजयाङ्गजोऽपि भक्तेषु भूमिर्विजयोज्ज्वलम्या॥१५॥
कथं नु सम्यक् तव दर्शनाय पुरा यतन्तेऽपि तपस्क्रियाऽऽद्यैः ।
जातं हि नयस्य न यस्य रूपं विलोकते कश्चन लोचनाभ्याम् ?॥१६॥
अनादिमिथ्यात्वतमःप्रणाशनः सुनयस्वरश्मिकरप्रकाशतः ।
शिवपदं नाथ ! जगत्सुखाकरः स्वमार्गगं दीपवदीदिपः स्थिरम्॥१७॥
अनन्तमोहप्रभवं निरस्य विकल्पजालं भवपातहेतुम् ।
त्वदागमार्थोऽमृतपानसन्मीलीनं मनो मेऽस्तु तव प्रसादात् ॥१८॥
स्वेष्टेऽदृष्टमतिमुखि विधौ प्रयतुषां नातिगन्तुं
मोहस्याज्ञां स च तनुमनामर्दनैकस्वभावः ।
औदासीन्यं भजसि भगवंश्चेत्तदाऽऽज्ञावशेऽस्मा-
न्यत्त्राणे त्रिजगति कथं सद्विधेयोऽस्यहं ही ॥१९॥
भक्ता यद्यपि सन्ति तेऽत्र बहवः प्रौढाः सुरेशादयो
रङ्कं त्वयस्व तथापि मामपि विभो पालयत्वचिन्ताऽध्वनि ।
भीष्मग्रीष्मखरातपार्दितननूनासारतोऽङ्गीन् यथा
शैत्यं प्रापयतेऽम्बुदः किमु तथा नो वालुकायाः कणान् ? ॥२०॥
मोहेनास्मि वशीकृतो जिन ! भजे सम्यक् तवाज्ञां न चेत्
को दोषो मम तत्तवैव महिमा येवं कलङ्कं श्रयेत् ।
भूतेन ग्रहिलीकृतो न कुरुते तत्सेवकः कोऽपि चे-
ष्टाज्ञां किल दूषणं सुमहतस्तन्मान्त्रिकस्यैव यत् ॥ २१ ॥
तत्त्वं श्रीअजित ! प्रसीद तमरिं निर्जित्य मोहं तत-
स्त्वाधिन्मोचय मां पदं नय निजं स्वं सेवकं भाक्तिकम् ।
किं तस्य प्रभुना प्रभोर्न ददते भक्तस्य यो वाञ्छितं
युक्ता तेऽर्हविचारणा ननु जगत्त्राणैकसन्धाभृतः ॥ २२ ॥
किं भक्तः स नयः प्रभुं वशयितुं शक्नोति भक्त्याऽऽत्मनः ?

॥ पाठान्तरम् ॥

मदर्थये तात मुहुर्मुहुस्त्वां त्रैलोक्यचिन्तामणिमेकमेत्रम् ।

गुरोर्लवादप्यतुल्यागमस्य ते ।
भवासुहृद्भीतिनिपातकातरं
भवन्तमेवोपजगाम यत्नसुम् ॥ १९ ॥
इदं चतुर्द्वारविशालमण्डपं
निरीक्ष्य चैत्यं तव भारतोत्तमम् ।
इमानि नन्दीश्वरकुण्डलादिगा-
न्यपीक्षितानीव विभावयेद् बुधः ॥ २० ॥
चतुःपुमर्थाद्भुतशर्मसाधनं
स्तुतं चतुर्ज्ञानमहर्द्धिबन्धुरैः ।
चतुर्गतिक्लेशविनाशहेतवे
चतुर्मुखं त्वां भगवन् ! प्रभुं भजे ॥ २१ ॥
भवान् यथा पश्यति संविदा जग-
द्भवत्स्वरूपं हि तथैव गम्यते ।
तथा समृद्धो भवनश्च नो पृथक्
ततो भवानेव भवद्गुणानवैत् ॥ २२ ॥
कथं तदज्ञस्य भवद्गुणा गिरां
स्तवाभिधानां विषयीभवन्तु मे ? ।
तथाऽपि वाञ्छन् मणिमेव तत्प्रभा-
स्वपि प्रवृत्तः फलभाग् यथा भवेत् ॥ २३ ॥
अयं तथाऽर्थेषु गुणानुयायिषु
प्रवृत्तिमान् कश्चन ते स्तुतिं सृजन् ।
यथावदाशाऽपि गुणान् परं स्तुते-
स्तदा न कर्त्तव्यपरोऽधुनाऽस्य तत् ॥ २४ ॥
(युग्मम्)

एवं सिद्धार्थनृपकुलगगनाम्बरार्क ! वीर ! प्रभो !
भवतश्चन्द्रमुनिसुन्दरस्तवनार्थं स्तुत्वा स्वशक्त्या जिनेन्द्र !

प्रेऽहि किञ्चिन्मम तत्पुनर्न येनार्थये त्वामपरं च नाथ! ॥ २३ ॥
न कः स्तुते तारणदेव! भक्तविपत्सरित्तारणकर्मठे! त्वाम् ॥
पामि मर्तीना रणनिर्जितारिर्या तीर्थमेतज्जिनभक्तिकांश ॥२४॥

एवं तारणदुर्गभूषणमणेः कृत्वा स्तवं ते मुदा
दृष्ट्वा माग्मुनिसुन्दरस्तुतिततीर्बाल्यस्वभावादहम् ।
याचे श्रीअजितप्रभो! भवारिपुक्षेपाक्षयश्रीप्रदां
शुद्धां बोधिरमामनन्तमचिराच्छृंगो लभेऽहं यया ॥ २५ ॥

इति युगप्रधानावतारवृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसा-
गरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्रयाङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीतारण-
दुर्गालङ्कारश्रीअजितस्वामिस्तोत्ररत्नं एकादशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जय श्रीमत्प्रागाटपुरवरालङ्कृतिमणे!
जिनेन्द्र! श्रीपार्श्व! त्रिभुवनजनानन्दमहिमन्! ।
नव स्तोत्रं कुर्वे कलिकलुषमर्मावितपद!
प्रभो! मायात्यागिन्! शिवसुखं प्राप्तुमनघम् ॥ १ ॥
स्तुवन्ति यं त्रिदशवरा यदेव
स्तवं विभो! तेऽल्पमतिप्रमादिने ।
विधिविस्मापका गमुणानेऽत्र मुखे
प्रमेव यत्पूरकोऽपि मे न किम्? ॥ २ ॥
गुणांस्तिवान भगवन्ननन्तान्
न मन्यते कः सुविमर्शदर्शी? ।
स्वार्थं वदन्तं न पृथग्जने-
ये पुण्यपात्मा यदि याति हासिम् ॥ ३ ॥
गुणाननन्तानपि ते यथा यथा
स्तुवन्नहं निदधाम्यहो हृदि ।

तथा यथा निर्गुणतां भजन्त्यहो !
त्वय्यपि सत्त्वादिगुणत्रयोज्झनात् ॥ ४ ॥
ध्रुवं गुणैस्ते युगपत्त्रिलोकी
भृता समग्रा कथमन्यथाऽमी ।
लभ्या समन्तो नृसुरासुराणां
दृक्कर्णवक्त्रे परितः सदाऽर्हन् ! ॥ ५ ॥
वशीकृताः साधु निराश्रयास्त्वया
गुणा ह्यनन्ता अपि तावकाऽपिमाः ।
यस्यास्पदं विश्वकृतो हरादय-
श्चिन्ता पुनर्दोषगणस्य तस्य का ? ॥ ६ ॥
स्तुतः शिवायाऽपि भवान् भदन्त !
भवेच्च पापाय परोऽपरेऽपि ।
सर्वे हितायाऽपि तरुः सुराणां
सिक्तः फलायाऽपि न याऽवकेशी ॥ ७ ॥
सुधा भवाद्बिभ्यति ये जनि-स्थिति-
क्षयैः कथं नाथ ! तदेककर्पणः ।
भ्रमन्ति तेऽर्हन् ! विधि-विष्णु-भैरवा
न तत्त्रयस्तत् शरणं त्वमेव नः ! ॥ ८ ॥
मूर्तिः प्रभो ! ते नवखण्डरूपा
सुरत्रियो यज्ञनपस्त्यखण्डाः ।
नताः स्मृता वा महितेति हेतोः
कार्ये गुणक्रान्तिमयं भिनत्ति ॥ ९ ॥
यत्तैः परानन्दमयं विलक्षं
रूपं त्वमर्हन्निह को विवादः ? ।
नैकता येन हृता कृपाना
सुधाः परानन्दमया भवन्ति ॥ १० ॥
अन्तःकषायक्षपणेन देवा॥

यदिह त्वयि शीतलीभवनमभ्यनुभूतं तदपि त्रिलोकविभुम् ॥ १० ॥
जिनेन्द्र ! ऐश्वर्ययशा हरादिषु मतन्त्रिता या मतवादिषु त्वत्तः ।
पतितिर्त्रिलोकनाथ यदि न यत्नेन मया सर्वेस्मृतमात्मदता ॥११॥
त्वया परमात्मनः प्रदर्शितः
न कोऽपि निदानमतोऽभवत्मनो ! ।
मनोज्ञपाणी सुधियां सदाऽनन्ता
गुणे ध्याने यानि गुणामृतानि ॥ १२ ॥
कृतापराधेऽपि यात्मना दयया
विभोऽनुकम्पामनन्तता हतः ।
मयप्य [illegible] एव मनीषवीय यमु
कटस्थितां वेधि जगदवंदनाम् ॥ १३ ॥
कुबोध-कुपक्षमे विनिहितोजमताम्
नवादिनाशकमद्विदेजमताम् ।
जगत्प्रभो ! धर्मगुरुदुर्जयनाद
त्वया काराधनगुणविनतं जगत् ॥ १४ ॥
नाहर्ष, पापर्ष, यस्य यादवसूर्य
च, सदा सतादवताम्बुमानां हृदि ।
नरस्य धीरस्वयम्भुवद्धितां इव
धीमताने जहर्षीव मां कर्दिलिन् ॥ १५ ॥
त्वां त्रिलोकीजनवादनाधानादं
कामितर्थानां मे प्रकाशं विभो ! ।
नानुपदांगुलीता हिया नाथयः
यत्नगितां कलतं तपाद इव ॥ १६ ॥
त्वद्गुणमालाकदम्बे नूपतैः कविपर्क
मित हारी प्रयत्ने किं वाधिनाद ।
दुष्टात्मानः प्रयत्नेन किं भेतवो
वेत्युद्यतः समदर्शन कुर्वे कर्ष ॥ १७ ॥

ध्यातमात्रोऽपि विश्राणयस्येव नु
त्वं फलं वाञ्छितं मोक्षसौख्यावधि ।
याचितः कल्पवृक्षोऽपि दत्ते न य-
द्वस्तु विश्वे तदप्यस्ति किं किञ्चन ? ॥ १८ ॥
अस्ति ते सुखसमृद्धिरनन्ता
तां च सेवकगणाय ददासि ।
त्वामजस्रमिति सेवितुमीहे
रोधकं तु हर मेऽत्र कुकर्म ॥ १९ ॥
यस्य जन्मनि जगत्त्रितयस्या-
प्युत्सवाद्वयमयं दिनमासीत् ।
सारमायुषि तदेव समग्रे
त्वं स पाहि भगवन् ! भवतो माम् ॥ २० ॥
चेत्कषायकलुषे मम चित्ते
त्वं करोषि विमलो न हि वासम् ।
तत्करोतु तदिमं त्वयि नित्यं
सिद्धमिष्टमियताऽपि ममेश ! ॥ २१ ॥
सन्ति नाथ ! बहवोऽपि महार्घा
नाम येऽत्र दधतेऽन्वयशून्यम् ।
वर्द्धमान ! भव सान्वयनामा
देहि मे तदनुरूपगुणानि ॥ २२ ॥
त्वत्समोऽस्ति न परोऽत्र कृपालु-
र्मत्समश्च न कृपाऽऽस्पदमन्यः ।
द्वात्रिंशी च विज्ञिर्ना मम पुण्ये-
रग्नो यदुचितं तद्देहि ॥ २३ ॥
एवं मया स्तुत ! जगम्यपदार्णवैक !
श्रीसोमसुन्दरनमद्दिद ! वर्द्धमान ! ।
देयाः पदं नमपदामुनिसुन्दरं मे-

[illegible] निरति [illegible] वा
[illegible] ।
हृदि [illegible] वा
[illegible] ! [illegible] ॥ ३० ॥
[illegible] च
[illegible] ।
[illegible] ! [illegible]
[illegible] ॥ ३१ ॥
[illegible] च
[illegible]
श्रीपार्श्व ! [illegible]
[illegible] ॥ ३२ ॥
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ! [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
इति [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ऽनन्तैः सुखैर्जिन ! भवारिजयश्रियाऽऽप्यम् ॥२४॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्र्यङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीमहावीरमङ्गलस्तवद्वार्त्रिंशत्स्तो-त्रमध्यात् मङ्गलार्थं भणनीयं स्तोत्ररत्नं चतुर्दशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियं यः सकलान्तरारिजयैषिणां भावभृतां तनोति ।
नवीमि तं वीरजिनं मुदाऽहं महोदयानन्तसुखैकहेतुम् ॥ १ ॥
समीहितार्थेषु सुखोपकारी करोषि वासं हृदि मे यदीश ! ।
अहो ! तदेषोऽपि जनो दधाति वीराधिकारं विजुतौ तवाऽपि ॥२॥

विभेति यो घोरभवाम्बुराशितः
समीहते वा शिवमातसम्पदः ।
लभेत नोपायमयं परं यतो
भवन्तमेवेति निषेवते सुधीः ॥ ३ ॥
लसन्ति पुंसां सुखसम्पदोऽखिला
भजन्ति नाशं सकला भियः पुनः ।
तवैव पादाम्बुजवन्दने रतः
को नेहते तानि कृती फलावधि ॥ ४ ॥
हितानि वाञ्छन्ति तदेककारणं
भवन्तमीशं न भजन्ति चाहताः ।
उपायहीनाः सदुपेयरागिणो
वृथा विषीदन्ति जडा हहा ! परे ॥ ५ ॥
तपांसि तेषां खलु देहदण्डनं
वृथैव योगागमसङ्गमादराः ।
शुभाय नैवापि कुदेवसेवना
भवन्तमीशं किल ये न जानते ॥ ६ ॥

सन्ति ध्रुवं तापमयास्त्वदन्ये ।
संस्पर्शमात्रादपि येन तेषां
सतां लभन्ते हृदयानि तापम् ॥ ११ ॥
मुखं नु लावण्यसुधासरस्ते
विश्वोपकाराय चकार वेधाः ।
दृशाखिलोक्या अपि यत्र मग्नाः
सौख्यं सदाऽऽनन्दमयं श्रयन्ति ॥ १२ ॥
अक्षय्यकोशस्त्वमनन्तशर्मश्रियां ध्रुवं विश्वजनोपकारी ।
ददासे त्रिलोक्याः स्तुति-वन्दनाद्यैः सदैव ताः स्वेन च हीयसे न ॥१३॥
त्वद्दर्शनेन प्रभवन्ति येषां नेत्रेषु हर्षाश्रुजलप्रवाहाः ।
तेषां प्रशाम्येद्भवदुःखदावः कल्याणवल्ल्यश्च जिनोल्लसन्ति ॥१४॥
त्वद्दर्शनं नाथ ! कथं गृणन्ति मनीषिणोऽभीष्टफलप्रदायि ? ।
लब्धे हि तस्मिन् सुधियां फलं स्यात् मानिष्टसर्वेष्टनिवाप्तिरेव ॥१५॥
जज्ञेऽश्वसेनाधिपतेरपीश ! युक्तं सुरेन्द्रैः स्तुतता पितुस्ते ।
क्षारोऽपि रत्नव्रजजन्मनाऽब्धिः स्तूयेत रत्नाकर इत्यमर्त्यैः ॥१६॥
योषा सुरेखा त्रिदशेश्वरैः स्तुता
वामाऽप्यवामा जगतोऽपि साऽभवत् ।
प्रसूय या त्वां जिन ! विश्वबोधकं
रविं दिगैन्द्रीव सुखाचकार तत् ॥ १७ ॥
अचिन्त्यदानैर्लघिमानमर्हन् !
नीतास्तथा कल्पनगास्त्वयाऽत्र ।
यथा किलोत्पाट्य समीरणेन
क्षिप्ता रजोवन्निखिलाः सुमेरौ ॥ १८ ॥
चलाचलत्वं भविनो भजन्ते
यात्राकृते पार्श्वविभो ! तवार्हन् ! ।
सुखश्रियस्ते त्वचला लभन्ते
गुणाय दोषोऽपि हि ते प्रभावात् ॥ १९ ॥

स्वर्लोकेऽर्थे वा त्रिजगति त्रिजगान वा
समागमो भाति परेऽरिभीमन् ।
हृष्टे सविष्टः त्रिजगत्पूज्यो वा
त्वं पासि मान् नाथ ! नतः शरणाभृत् ॥ २० ॥

तव त्रिभुवनमहिमा यथास्ति य-
स्तदर्पिताखिलवस्तुमहात्म्यमानि ।
सकलनतः पार्श्व ! नरा अमरा-असुरा-
स्तदर्चनार्थं भगवत्सिताननम् ॥२१॥

न भजति यं नृपति स्मरति यः
सुप्राकृते येन जगज्जनाः सदा ! ।
श्रीपार्श्व ! विश्वेशितसर्वदायक !
स्वर्गीयकल्पद्रुमरोपणादिह ॥ २२ ॥

स्वभ्रान्त्याशा तव हरि-शशि-स्वान्त-वरुणवाक्चीन ।
स्तोत्रं किं पठति भगवाऽऽपुनपाक्षे पदेनाम् ।
काम्बुधंशे त्रिजगति चरितं सद्गुणं यो क्रियस्या
माहात्म्योक्तिः त्रिगुणपदसंलङ्घनाख्यमलायाम् ॥२३॥

एवं त्वं नुतशासन ! सततं श्रीपार्श्वनाथाधीश्वरे
नागेन्द्रस्तुतगोपसुन्दरयशाः पद्मावतीपूजित ! ।
नाम्ना यन्मुनिसुन्दरस्त्वमभिधाः तादृक् सदैवाऽऽस्तु
स्याद्वादारितिथिया मम यतः श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२४॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्रीके
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे नागह्रदभूषण-
श्रीपार्श्वजिनस्तोत्रं द्वादशम् ।

जिनेश ! वाचो लघु नाशयन्ति ते ॥ १३ ॥
भ्रमन्ति ते वीर ! विभो ! कथं गिरः
सुधारसेनोपमितिं मनीषिणः ? ।
भवातपार्ते मरणं जरां च या
हरन्ति येनोऽविषयीकृता अपि ॥ १४ ॥
स कोऽपि दीपो भवताऽऽगमाह्वया-
न्वितोऽपि नैकान्तमतावलम्बनः ।
पतङ्गवद्भिरिव लङ्घितुं हि यः
परैरहो ! आशङ्कितो न कैरपि ॥ १५ ॥
तवागमेन्दुद्दिततोमतिः सतां
करोति सं कश्चन शीतिमोदयम् ।
सुरासुराऽवारितमानमत्सराः
कषायदावा अपि यं हरन्ति न ॥ १६ ॥
गोमद्भाजा भवता महाहवो
कृपाधिपामानि लकोऽपि भारते ।
एकोऽपि यो लङ्घयितुं बहूनलं
संसारकान्तारमनन्तमद्विनः ॥ १७ ॥
विभो ! नवाऽहो ! तव वीक्ष्णेह
गणाधिपानां हृदयं निलीनम् ।
अगाध सन्देहमहाब्धिमग्नं
सुधाजिवार्णेऽपि रूपहीनम् ॥ १८ ॥
तवागमाम्भोजमवाप्तिचिन्तकः
करोति मे वीर ! भयं भवोदधिः ।
तनोति मोहः कुमतिं तथापि मां
यथा भजे वाञ्छितदां न तेऽङ्घ्रिकम् ॥ १९ ॥
इदं विदुः शाक्य नाथ ! येन ये
विचारकैर्हि बहुधा कदाग्रहैः ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीः संश्रयेद् यस्य स्तोतॄन् द्वेषारिनिर्जयात् ।
तं श्रीपार्श्वप्रभुं स्तौमि फलवर्द्धिविभूषणम् ॥ १ ॥

आरोग्या-ऽऽयु-र्विभव-विभुता-भोग-सद्बुद्धि-रूप-
श्रेयःश्रेणि-प्रणय-विनयाद्याढ्यपुत्रादिलाभाः ।
यत्पूजा स्वर्गततिजनुषां वर्णिका स्यात्फलाना-
मग्राप्याप्या स भवतु सतामिष्टकृत्पार्श्वदेवः ॥ २ ॥

साम्राज्यश्रीर्गतरिपुभया चक्रिणां वा समृद्धि-
र्देवेन्द्रादित्रिदशपदवी साऽपि चार्हन्त्यलक्ष्मीः ।
सम्पन्मुक्तेरपि च सुलभा ध्यायतो यत्पदाब्जं
स श्रीपार्श्वः सृजतु हृदये मे निवासं सदाऽपि ॥ ३ ॥

दृष्टेऽत्रापि त्रिभुवनविभुस्त्वं पुमर्थत्रयाप्तिं
प्रेत्य श्रेयं हरसि कृतिनां सर्वसंसारदुःखम् ।
तेन त्राणं सकलजगतां त्वां त्रियोगीविशुद्ध्या
क्लेशव्यूहव्यपगमकृते नाथमेकं प्रपद्ये ॥ ४ ॥

भूम्यन्तर्गतगर्भदेवकुलिकासंस्थां स्रवन्तीं पयो
दृष्ट्वा त्वां सुरभिं चमत्कृतमना ज्ञात्वा सुराऽऽदेशतः ।
श्राद्धो यत्प्रतिमां फणालिरुचिरां प्राचीकटद्धान्यलः
स श्रीमान् फणवर्द्धिभूषणमणिः पार्श्वप्रभुः पातु माम् ॥५॥

देवादेशात्तव जिनपते ! कार्यमाणेऽत्र चैत्ये
श्राद्धाग्रण्या शिवकरपुत्रा तेन चाल्पर्द्धिनाऽपि ।
निष्पन्नेऽभ्यादिमवरमहामण्डपेऽथाग्रनस्त-
न्निष्कर्षे यावद् द्रविणविरहाज्जग्मतुस्तौ विषादम् ॥६॥

तावत्स्वप्ने जिन ! तव पुरः स्वस्तिकं रूपकाणां
वीक्ष्यादायाऽऽस्वरवगिरा प्रत्यहं चैत्यपक्षात् ।
द्रव्यादेतौ सकलमतुलं मण्डपः पञ्चभिस्तं
प्रासादं ते कतिपयदिनैः कारयामासतुर्द्राक् ॥७॥

परामवो यः किल सेवके रिपो-
रयं धुनीते विभुतागुणं विभोः ॥ २० ॥
जडा विषीदन्ति सुरान्तराऽर्चनैः
समीहया भूपतिसम्पदामपि ।
मुनेरनन्तो महिमा स कोऽपि ते-
ऽवहीलना तासु ययापि ते फले ॥२१॥
तवागमागाधसुधासरोवरे
निलीयतां मेऽङ्ग ! तथा मनोझषः ।
यथा भवापायदवानलोदितं
न विन्दते तापभरं मनागपि ॥ २२ ॥
भवन्तु नूनं सुकृतानि तानि मे
सदा मनो हे भुवनैकबान्धव ! ।
इदं निलीनं तव पादपङ्कजे
दृढानुबन्धं चलतां जहाति यैः ॥ १३ ॥
समीहमानः शिवमेव कोविदो
यतेत संसारसुखार्णवे न तु ।
परैरनेनैव च वञ्चिता जना
मतो भवानेव गतिः स देहिनः ॥ २४ ॥
न दातुमीशा मरुतां महीरुहा
न या घटा नो मणयो न धेनवः ।
अनन्तसातोदयिनीं ददाति ता-
मधीश ! पुंसां कृपया तवानतिः ॥ २५ ॥
अपारसंसारविकारभेदिने
सदा परानन्दचिदेकयोगिने ।
समीहिताऽशेषशुभौघदायिने
नमो नमो वीरजिनाय तायिने ॥ २६ ॥
मङ्गलानि विमृशन्ति समन्ता-

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥८॥
([illegible])

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ९ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥१०॥
[illegible] वा
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥११॥
[illegible] च
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥१२॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥१३॥
[illegible]
[illegible] ।

दानमन्ति रिपवो जिन ! पुंसाम् ।
सम्पदः सममिहापि सुरौघैः
सम्भवन्ति भवतो नुवतो मे ॥ २७ ॥
एवं वीर ! जिनामुनाऽपि मयका मुग्धस्तवेन स्तुतो
दृब्धेनेश सुकेवलाक्षरपदैर्भक्त्या कृपावारिधे ! ।
आरोग्योत्तमबोधिबीजविभवं दत्त्वा प्रसद्याशु मे
देयान्निर्मलकेवलाक्षरपदं मोक्षज्ञयश्रीभरम् ॥ २८ ॥
एवं वीरजिनं जगत्त्रयपतिं श्रेयोविलासालयं
दाक्षाश्रीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूनक्रमं यः स्तुते ।
सर्वाभीष्टसुखौघपर्वविरतं स्फूर्जत्प्रमोदाऽद्वयो
मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयांऽचिराच्छाश्वतम् ॥२९॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्र्यङ्कं केवलाक्षरपदं स्तोत्ररत्नं पञ्चदशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीनिलयं यस्य पदाम्भोजं भजन् भवी ।
भवतेऽभीप्सितं श्रेयः श्रीवीरं तं स्तुवे विभुम् ॥ १ ॥
न शब्दव्युत्पत्तिर्मम चतुरता नापि कविता
गुणौ नार्थोत्पत्तिः स्फुरति पटुता नो भणितिषु ।
प्रयत्नः स्तोतुं त्वां तदपि यदयं हेतुरिह मे
विभोऽनन्योपाये शिवसुखफले गाढरुचिता ॥ २ ॥
न मे पात्रं मैत्र्या न वशकरणा नोद्यचरणा
न शीलाढ्या नो वा दमितमनसो नोप्रशमसः ।
दयालैरैस्त्वय्यतुलकरुणायेव जगदे
शिवपर्यापायोऽर्हन् ! मुनिभिरिति ते संस्तुतिरियम् ॥ ३ ॥
नयैरेकैकांशग्रहणनिपुणैर्नाथ ! न गुणा-

स्तवाऽनन्ताः शक्याः स्तवयितुमनन्तैरपि गुणैः ।
प्रमात्वात्त्वयं नतान् जिन ! सममनन्तानभिदधम्
स्तुवन्ति स्तोतारस्तव मतविदो वादिन इव ॥ ४ ॥

पुनर्जन्माभावोऽखिलजनहितैकार्थकरणं
न वैरूप्यं कार्ये क्वचिदपि न चौत्सुक्यमपि यत् ।
कदाऽप्यस्वास्थ्यं नेत्यनुपमतयैवाभवपरान्
स्वरूपं ते देवानधरयति मुग्धाशयमुषः ॥ ५ ॥

महानन्दप्राप्तौ न भवति रतिः संसृतिसुखे
गतेऽत्यन्ताभावं वपुषि खलु जन्माऽस्ति न पुनः ।
समग्रैश्वर्याप्तौ प्रभवति न भिन्नेतरमति-
र्बुधैरन्यैरन्ये कथमनुसृतास्त्वस्थिरधिया ॥ ६ ॥

विमुक्तो रागाद्यैः प्रथयति फलं नो तदुचितं
विनाऽर्थी नाहं न च तदुदये निर्वृतिसुखम् ।
स्वयं नाप्तासम्यग्भवति परेभ्यो वितरितुं
त्वदन्यं सेवन्ते कथमिव परे तेन कुधियः ? ॥ ७ ॥

अमेयास्ते बाणा भुवनजयिनः शम्बररिपोः
कथाऽप्यास्ते कोपा हरनर-सुराधीश्वरमदाः ।
अयं मोहस्तेषां प्रसरति भवन्ने स्तुतिपदं
विभो ! तावत्तावन्न तव चरितं सीदति हृद् ॥ ८ ॥

उदासीनस्येशा प्रभवति जिहासाऽपि च यतः
प्रमाणं तद् ज्ञानं व्यपगतविकारं मम परैः ।
उपायादि ज्ञानं भवति न तथा कैवल नु च-
स्फुरत्येतत् स्वमत्यपगमपिति नास्माकु नयति ॥ ९ ॥

यदन्यो मायायामपि निविशते वस्तु सकलं
त्वयाऽर्हन् ! ये मन्त्रा निगदितविदूषा गत महिमाः ।
न वादीन्द्राः केचिद्वपुरि रहनकौतुकगिरो-

१ अमोघा इति पाठान्तरम् ।

शीर्षे यस्य फणाः प्रभामणिकरोन्मिश्राः प्रसर्पन्ति खे ।
कर्मैधांसि जगत्त्रयस्य दहनः सेवाऽऽगतप्राणिनां
धूम्यायास्तुलयन्ति या हुतवहज्वालोज्ज्वलायाः श्रियम् ॥२१॥
यत्ते कल्पलताः स्वमूर्तिनिभया शोचन्मणीपल्लवाः
सप्ताहीन्द्रफणाल्स्यास्त्रिजगतीभीतीः क्षिपन् सप्तधा ।
सप्तद्वीपसमेधिपृथ्वीन्द्विनिकराभीष्टार्थदानाय यः
संसाराम्बुधिसेतवेऽस्तु त्रिभवे पार्श्वाय तस्मै नमः ॥ २२ ॥
शब्दातीतमनन्तसद्गुणमयं स्याद्वादिमाद्विध्वनो
यत्ते तत्त्वमनक्षरपदकविषयं देव ! प्रतिष्ठाचणम् ।
यत्तद्विमलपक्षिह स्तुतिनिधिया न त्वां कथं वाचकी
पूर्वोक्तानुगमात्तयाऽप्ययमिति स्वामिन् ! फलार्थादिति ॥ २३ ॥
स्तुत्वेति पार्श्व ! फलवर्द्धिविभूषणस्य
पादद्वयं प्रणतमन्मुनिसुन्दरं ते ।
याचे भवारिविजयश्रियमीश ! यस्यां
त्वां नित्यविस्फुरदनन्तसुखोदयात्मा ॥ २४ ॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्रियाङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीफलवर्द्धिमण्डनश्रीपार्श्व-नाथस्तोत्ररत्नं त्रयोदशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीविलासालयं सर्वदेवा-
सुराधीशसंसेव्यपादारविन्दम् ।
जगन्नायकं दायकं प्रौढलक्ष्म्याः
स्तुवे श्रीजिनं वर्द्धमानाभिधानम् ॥ १ ॥

---

१ समागतेति च पाठः ।

प्रभो ! मङ्गलं शाश्वतं संस्तवस्ते
समाकर्षणं सम्पदां सर्वतोऽर्हन् ! ।
धृतिः कान्ति-कीर्ती महत्त्वं प्रतिष्ठा
सुखं चेति तस्मिन् प्रयत्नं विदध्याम् ॥ २॥
युगेऽस्मिन्निशीथेऽपि मोहापनोदात्
प्रकाशाय मोक्षाध्वनोऽद्दीदिपद्यः ।
स्थिरं विश्वविद्योतिसिद्धान्तदीपं
नमो वर्द्धमानाय तस्मै जिनाय ॥ ३ ॥
अभीष्टं त्वदीयागमार्येक्षणाना-
मुपेयं परानन्दशर्मैव नेतः! ।
उपायस्तु तस्य त्वदाज्ञैव सम्यक्
प्रदेहीति तामेव शुद्धां प्रभोऽर्हन् ! ॥ ४ ॥
ध्यायन्ति ये नाथ ! पदद्वयं ते
पदद्वयं ते सुधियो लभन्ते ।
महोदयं वा सुमनोमनो वा
सदैव दाता हि पदं ददाति ॥ ५ ॥
जगत्त्रयत्राणगणे प्रभौ मे
त्वयि प्रपन्ने न भयं कुतोऽपि ।
विश्वप्रकाशप्रवणे रवौ य-
त्र सेव्यमाने तमसोऽवकाशः ॥ ६ ॥

अतिशीतिसमृद्धिरद्भुता तव संविद्विभवश्च सर्वगः ।
भुवनोपकृतौ प्रगल्भसे कृतकृत्यः स्वयमीश ! तन्नुवम् ॥ ७ ॥
न च रुष्यसि नापि तुष्यसि प्रभुता काऽपि तथाऽपि तेऽद्भुता ।
अपि सर्वगुरावुरीश्वरा न पदाज्ञां तव लङ्घयन्त्यहो ! ॥ ८ ॥
त्रिजगत्प्रिमतन्मनास्यहो युगपत्त्वं पदयन्यतः सुरम् ।
अतिमत्प्रिभृतेऽपि तोषितैर्ददितुं तच्च परैः प्रगल्भ्यते ॥ ९ ॥
यदनन्तसुखाधिभूरू परं भवतो प्राप्त न तत्र शासिनः ।

उदीर्णमोहमनिरोधकेक्षणाः
समीक्षितुं तन् प्रभवः कथं परे ? ॥ १७ ॥
गिरा मयचापि भवन्तमीश्वरं
भवन्ति केचित्कुधियो भवास्पदाः ।
जगज्जिगीषाऽस्तुरविक्रमः परं
न तीर्थिकैस्तुष्यति मोहवैरयम् ॥ १८ ॥
त्वां मत्यजे विमतिपन्नचेतसः
कथं न शोच्या भगवन् ! कुतीर्थिकाः ? ।
मतास्तथैवामतिपन्नका अपि
ध्रुवं मयचापि विराधकाश्च यत् ॥ १९ ॥
त्वयि प्रपन्नेऽपि विभो किमङ्ग ! मे
सृजन्ति रागादिरिपुव्रजा व्यथाम् ? ।
अहो ! विशुद्धिर्मनसः सकर्मणां
सुदुर्लभाऽमी प्रभवन्ति यां विना ॥ २० ॥
कुज्ञानदर्शनकपाटयुगेऽभविष्यद्
दुर्लक्षता तव विभो ! यदि नार्गलेयम् ।
मोहोघदुर्गमतिगत्य सुदर्शनाक्षि-
द्वारेण के शिवपुरं न तदाऽध्ययास्यन् ?॥ २१ ॥
निर्दोषे ते भुवनविदितेऽप्यद्वितीये चरित्रे
मुग्धश्चर्ह्येऽपि शिवगमी तीर्थिकैः सङ्गतोऽङ्गी ।
छद्मः काचैरिव वरमणिर्यां विनेष्टार्थभागो
सामग्रीं तामभवफलदां देहि यत्स्यां कृतार्थः ॥२२॥
दानं चारु न मे न शीलमतुलं नोग्रं तपो नो स्थिरो
भावो नाऽतिदया क्रियासु न रुचिर्नान्योऽपि कश्चिद् गुणः।
भाति ब्रह्म तथाऽप्यतः स्तवनतः सम्बन्धमात्रेण ते
तुच्छादप्यभवैवमस्मि सुहितश्चिन्ता तवैवाग्रतः ॥ २३ ॥
देवसुन्दर ! सुदैवमनन्तज्ञानसागर ! मयाऽपि नुतोऽर्हन् ! ।

यदीक्षितं क्वापि न चेक्ष्यतेऽपि तं-
भजन्ति न त्वामिति युक्तमीश ! ते ॥ ५ ॥
स्वजातिवात्सल्यवशादिवाङ्गिनः
सकर्म्मकैरेव मिलन्ति दैवतैः ।
अलक्ष्यरूपं त्रिजगद्विलक्षण-
स्थितिं भवन्तं ननु के श्रयन्तु तत् ? ॥ ६ ॥
स्वतन्त्रमुज्जासयता रिपूत्करा-
स्त्वया स्मराद्याश्चिरसेवका अपि ।
उपारतं त्वामिति विप्रयन्ति ते
जनं त्वदन्यांस्तु बहुं प्रयुञ्जते ॥ ७ ॥
त्वया निरास्यन्त चिरन्तसेवकाः
स्मरादयो हंसि च तत्पदान्यपि ।
भजन्ति तत्त्वां बहवो भियेव ना-
ङ्गिनोऽन्यथाचारवतः परान् श्रिताः ॥ ८ ॥
परेषु मोहाः मदादिभिः स्फुट-
स्तदन्विते ज्ञानमशेषगं न च ।
न तद्विना वस्तु यथायथं वद-
त्यतः परोक्तैः क्रियु वञ्च्यते जगत् ? ॥ ९ ॥
विभूय तेऽज्ञानमशेषवेदिन-
स्तपःक्रियाऽनुष्ठितयः परेषु याः ।
स्फुरन्ति मोहस्य विडम्बनाऽम्बुधे-
र्ध्रुवं विभो ! ता अपि काश्चिदूर्मयः ॥ १० ॥
भवो महिम्नां जिन ! कोऽपि वर्ण्यते
परेषु मोहस्फुरितेषु यो जडैः ।
निकृन्तनं केशनखरमीप्सयं
सतां कृपायै स्वरिवेह चोत्क्रमः ॥ ११ ॥

श्यामे च वाप्रेयजनिर्दशम्याम् ।
एकादशी पार्श्वतपःसदाऽर्के १२
जन्मेन्दुलक्ष्म्याऽऽप तपोऽस्य विश्वे १३ ॥ ५ ॥
मनौ १४ मति माघ च शीतलोऽथ
शुभ्रेऽभजत् मां विमलो रसे ६ ऽन्ते ।
शान्तिर्नवम्यामजितश्च जन्म ११
रवे १४ ऽभिनन्दश्च तिथौ १५ च धर्मः ॥ ६ ॥
माघेऽथ पद्मप्रभजिनोऽसिते रसे ६
च्युतो रवौ १२ जन्मतपश्च शीतले ।
विश्वे १३ शिवं श्रीवृषभोऽभजन्मनि
श्रेयानमावां च १५ जिनोऽप पक्षके ॥ ७ ॥
चुर्यरेऽभिनन्दनजनुर्वसुपूज्यसूनोः
शान्ते च धर्मविमलोऽजनत्तृतीया ।
अष्टौ मनं च विमलोऽजितजन्म सर्वे ८
नन्दे९ऽजितमहनामिनरे१०ऽरविनन्दनीया ॥ ८ ॥
वते १२ पद्मी शीतलिनः फाल्गुनेऽथ
श्यामे चतुर्थी ज्ञानमापः सुपार्श्वः ।
सिद्धि पार्श्वोऽसौ मति चेन्दुलक्ष्मा
नन्दे९ श्यामोश्चन्द्रनामनाः ॥ ९ ॥
आदौश ईशे ११ मानमाप मुर्वे १२
श्रेयान् अधि केवलिनां मुनेश्च ।
धर्म १३ तपःश्रेयसि वासुपूज्ये
अनुर्वनौ १४ नम्य तपः पुरौ १५ च ॥ १० ॥
सितेऽभासत्नेत्राश्व ऽहिपुष्पवावनाः
जिनाश्च मासमुखसवानाप ।
मनापणौ १२ सुखतामदानां
पुष्पच मल्लिजिनोऽप पेव ॥ ११ ॥

अथवा—

स्तुवन्ति येऽन्यमदादिविगुणं
देवाः प्रभुत्वं भगवन् ! परंपरि
कलापदाप्यात्मगतौ न यत्पदा
उपहसन्ति ह्यास्य यतिनेन तेन सः ॥ १२ ॥

विभो ! कुमार्गप्रतिच्छेदना यथा यथा
त्वं यतन्ते ननु ते शिवाप्तये ।
भवन्ति दूरेण जनास्तथा तथा
गुणागणाभ्योऽधिगतात् प्रमादिन ॥ १३ ॥

त्वदीश ! स्तवनपदानुरूपितं
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ? ॥ १४ ॥

त्वया [illegible] जिन ! [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १५ ॥

[illegible] ! [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १६ ॥

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ १७ ॥

[illegible]
[illegible]

पार्श्वच्युतिज्ञानलभा चतुर्थ्यां
वाणे५ऽवतारः शशिलाञ्छनस्य ।
वसौ८युगादीशजनुश्चरित्रे
शुभ्रेऽथ कुन्थोरनले३ऽवबोधः ॥ ॥ १२
इषा५वनन्ताजितशम्भवेषु
सिद्धिर्निधौ९ऽसा सुमतेश्च रुद्रे ११ ।
बोधोऽस्य विश्वे १३ जननं च वीरे
पद्मप्रभौ ज्ञानकरौ च राका ॥ १३ ॥
राधेऽथ कृष्णे प्रतिपद्विमुक्त्यै
कुन्थोर्द्वितीयाऽजनि शीतलस्य ।
सिद्धिः शरे ५ प्रव्रजनं च कुन्थोः
श्रीशीतलस्यावतरश्च तर्के ६ ॥ १४ ॥
नमेः शिवं दिग्यु१०ग्भूदनन्तो
यक्षे१३मनौ१४गास्य चारित्रबोधौ ।
जनिश्च कुन्थोर्विशदेऽभिनन्दो
वेदे४च्युतोऽश्वे७ऽवततार धर्मः ॥ १५ ॥
फणभृत्य८भिनन्दनिर्वृतिः
सुमतेर्जन्म च तत्परोनिधौ९ ।
दिवि१०वीरमतौ रवौ१२ च्युति-
र्विमले विश्वनिधि१३च्युतोऽजितः ॥ १६ ॥
ज्येष्ठे तु कृष्णे च्युतये रसो६ऽभूत्
श्रेयांसनेतुर्मुनिजन्म नागे ८ ।
निधौ९च सिद्धो जनिनिर्वृती श्री-
शान्तेस्तु यक्षे१३भुवने१४व्रतोऽस्य ॥ १७ ॥
मिते शरे५ऽपवर्गिः नाम्नो
श्रीवासुपूज्यावतरः सुपार्श्वः ।
मासो रवौ१२ऽप्यदिने१३व्रतोऽस्या-

पादे श्रितो श्रीह्रषभरुत्पुनोऽन्त्यो ४ ॥ १८ ॥
इषे७ऽप्यवर्गो विमले निर्वो ९ श्री-
नेमेरतथस्या धवले तु पष्ठ्याम् ।
वीरस्त्पुनो दन्तिनि८नेमिपोषो
रवे१४विमुक्तो वसुपूज्यजन्मा ॥ १९ ॥
श्रावणे इयापत्तेऽष्टौ३शिवं श्रेयसो-
ऽनन्तनाथाऽवतारेऽभवत् सप्तमी७ ।
अष्टमी श्रीनमेर्जन्मने सेवधी ९
विश्रुतः कुन्थुनाथोऽथ पक्षेऽर्जुने ॥ २० ॥
नयने२सुव्रतच्युतिः शरे५
नेमेर्जन्म रसे६ऽस्य तु व्रतम् ।
भुजगं ८ वामेयनिर्वृती
राकायां समवातरन्मुनिः ॥ २१ ॥
इषाये नभस्ये तुरगे७ऽपवर्गश्चन्द्राभनेतुश्च्यवनं च शान्तेः ।
वसौ८सुपार्श्वावतरोऽथ शुद्धे निर्वा९शिवं श्रीसुविधेश नष्ठे ॥२२॥
दर्शे१५त्वाश्वयुजे शिवासुतमनी राका१५दिने श्रीनमे-
र्जन्म चाऽवतरो मयेति विनुताः कल्याणकैः श्रीजिनाः ।
कल्याणौघकराः मयोधमतुलं तत्वं त्वनन्तं स्फुर-
न्नित्यानन्दमयी यतो मम भवेद्युपञ्चयश्रीः परा ॥ २३ ॥
एवं सर्वजिनेश्वरांस्त्रिजगतीश्रेयोविलासप्रदान्
शक्रालीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूतक्रमान् यः स्तुते ।
सर्वाभीष्टसुखौघपैरविरतं स्फूर्जत्समोदाऽद्वयो
मोदेऽपि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२४॥
इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयश्र्यङ्के
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे चतुर्विंशतिश्रीजिन-
कल्याणकस्तोत्ररत्नमष्टादशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रिया मोहरिपोरवाप्त-
त्रिलोकसाम्राज्यरमाभिरामम् ।
विदेहभूमण्डलमण्डनं श्री-
सीमन्धरं स्वामिनमानुवामि ॥ १ ॥

स्तुवन्ति यं दिव्यदृशः सुयोगिन-
स्तव स्तवं तं विदधे जडोऽप्यहम् ।
पिबेद् गजो वारिसरस्यजोऽपि वा
स्वतुन्दिपूरं समता फले पुनः ॥ २ ॥

भवन्ति ये सिद्धरसास्तव स्तवै-
रिवौषधैर्भावितभावतः प्रभो ! ।
तेषां सदा शीलितयोगसम्पदः
स्फुरन्ति कल्याणसमृद्धयः पराः ॥ ३ ॥

भवद्गुणाचित्तमिदं समन्ता-
त्पारिप्लवं मे विषयेषु लुभ्यत् ।
गुणैर्निबद्धं स्तवयोनिर्नस्ते
स्थिरीभवत्साम्यनशर्मणेऽस्तु ॥ ४ ॥

महेश ! देशान्तरितोऽपि पूना-
स्त्वयादिभक्तीमिम संभवीन्द्र ।
भवन्ति नाऽप्यान्तरितेऽपि भानौ
नृणां क्रियार्थाञ्जलयः कृतार्थाः ? ॥ ५ ॥

विजयं जिन ! पुष्कलावती-
विनुतः पूर्वविदेहभूषणम् ।
नगरीमपि पुण्डरीकिणीं
त्वमपूपुर्य जगत्त्रयःकल्पम् ॥ ६ ॥

श्रीकुन्थुनाथारजिनान्तरे त्वं
जातः श्रियाऽनन्य सुव्रतस्य ।
अत्रान्तरं शासपितुश्च राज्ये

जिनं गती भाव्युदयाद्दितोऽस्तु ॥ ७ ॥
तपांसि तान्येव तपांसि मन्ये
तानेव योगानपि तात ! योगान्
येषां महिम्ना नयनातिथित्वं
मनां जिनश्चिमतिभूः प्रयामि ॥ ८ ॥
श्लाघ्या ग्रहा भ्रान्तिजुषोऽपि तेऽमी
ये तात ! पश्यन्ति दिनान्तरे त्वाम् ।
गतभ्रयोऽपि त्वयि विश्वबन्धा-
वहं त्वथन्यस्तव दूरवर्ती ॥ ९ ॥
स्तवीमि सीमन्धर ! पक्षिणोऽपि
पश्यन्ति ये पक्षबलादिनं त्वाम् ।
अहं तु पापस्तव दर्शनार्थे-
मनोरथैरेव सदा कदर्थ्ये ॥ १० ॥
मनोरथा अप्यथवा भवन्तु
सदा भवद्दर्शनगोचरा मे ।
ध्यानेऽपि यत्पूजितवद्ददासि
त्वमीप्सितं सर्वमिति प्रमोदे ॥ ११ ॥
स्तवीमि कर्म्माणि मुनीन्द्र ! तानि
बभूव येभ्यो मनसः प्रसूतिः ।
ध्यानेन साक्षादिव येन कृत्वा
त्वां दैवतं स्यां भगवन् ! कृतार्थः ॥ १२ ॥
दूरेऽपि भक्त्या विमलेऽसि चित्ते
सद्कान्तिभाग् मे हर तत्तमोऽन्तः ।
किं दर्पणान्तः प्रतिबिम्बितोऽपि
रविः प्रकाशं न तनोति गेहे ? ॥१३॥
त्वं सर्वसर्वेष्टहितोपकारी
दूरेऽपि मां बोधय विश्वबन्धो ! ।

त्वमेव तान् सम्यगवग् न मत्प्रभो !
परं शिवस्यौपयिकं त्वदीरितात् ॥ १८ ॥
त्वदंह्रिसंस्पृष्टरजस्यपीश ! यः
स्फुरत्प्रभावः स सुरान्तरेषु न ।
उपान्तदारुण्यपि चन्दनस्य यत्
क सौरभं तत्फलदान्तरेषु वा ॥ १९ ॥
परे ददन्ते भवचारके जनि-
स्थिति-क्षयांश्चित्रमहान्ययेऽङ्गिनाम् ।
अचिन्त्यसौख्यं च महोदये भवा-
नतन्त्रयथैत्य इतो विशेष्यसे ॥ २० ॥
विवेचयन् यश्चरितैर्हरादिकान्
निजान् भवन्तं विजहच्च दूरतः ।
अलम्भयत्त्वामिति मादृशानपि
मशुं स मोहः किल बान्धवः परः ॥ २१ ॥
तव स्वरूपं सुगतो विचारयं-
स्तदन्यवस्तु क्षणिकत्वमेव यत् ।
त्वचां च तद्वस्तु ददर्श धीनिधि-
र्व्यष्टिपभेदाविति तत्त्वमास्थितः ॥ २२ ॥
विलोकते देव ! तवागमाञ्जना-
न्निसर्गचिद्दर्शनलोचनोपगम् ।
अनाद्यविद्यातिमिरं निरस्य यः
स एव किञ्चिचच रूपमीक्षते ॥ २३ ॥
समः प्रभोऽर्थः खलु देवतोऽपि ने
विचेतनो नो न परोऽपि मोहयुक् ।
सचेतनो मोहविवर्जितश्च यः
स तु त्वमेवेत्युपमा न गाहते ॥ २४ ॥
कथं स मेयो महिमा तव प्रभो !

करोति किं नो गगने स्थितोऽपि
सुधामयूखः कुमुदे प्रबोधम् ? ॥ १४ ॥
दुर्गाद्रिनद्यन्तरितोऽपि नेत-
रुल्लासयस्येव गुणैस्त्रिलोकीम् ।
किं काचकुम्भान्तरितोऽपि दीपः
प्रकाशयत्येव करैर्न वेश्म ? ॥ १५ ॥
अनाद्यविद्योदरपाशबद्धं
मां मोचय त्रातरिहापि सन्तम् ।
पयोजगर्भप्रतिपन्नरोधं
भृङ्गं यथा दूरतरोऽपि भानुः ॥ १६ ॥
जगन्ति पश्यन्नपि किं कषायै-
र्मां पीडितं पश्यसि न स्वभक्तम् ? ।
दृष्टस्त्वया यत्र हि पीड्यते तै-
रुरीकृतो वज्रिजितेव सर्पः ॥ १७ ॥
यथेच्छदानैरनृणीकृते त्वया
जगत्यशेषेऽपि ऋणार्दितोऽस्मि किम् ? ।
कर्म्मोत्तमर्णैर्भवगुप्तितो न य-
न्मुच्ये विनायापि ऋणाद्भवास्थितेः ॥ १८ ॥
सुयोगविद्याविधिसम्प्रयोगत-
स्त्वन्मामपि प्रापय तत्त्ववेशेनपीन् ।
येनानृणीभूय निरस्य रोधका-
ननन्तधामा विलसामि मुक्तिभाक् ॥ १९ ॥
त्वां यत्र चित्ते विनिवेश्य योद्दे
रागादयो देव ! दहन्त्यदोऽपि ।
ततो जगद्रक्षणदक्षिणोऽपि
कथं विभो ! रक्षसि नाश्रयं स्वम् ? ॥२०॥

त्वमेव नाम सम्यगताम् न मन्मथो ।
पदं निरस्यापि निकं त्वदीरितात् ॥ १८ ॥
त्वदंह्रिसंस्पृष्टरजःकणश्च । यः
स्फुरत्प्रभावः स सुरान्तरेषु न ।
उपात्तदारुण्यपि चन्दनस्य यत्
क सौरभं तत्कलशान्तरेषु वा ॥ १९ ॥
परे दधन्ते भवतारके जनि-
स्थिति-प्रणाशाभिनमहात्म्यतेऽङ्घ्रिणाम् ।
अचिन्त्यसौख्यं न महोदये भवा-
नतन्वयश्चेत्य इतो विशिष्यसे ॥ २० ॥
विवेचयन् यश्चरितैर्हरादिकान्
निजान् भवन्तं विजहाति दूरतः ।
अलब्धयत्स्वामिति मादृशानपि
प्रभुं स मोहः किल बान्धवः परः ॥ २१ ॥
तव स्वरूपं सुगतो विचारयं-
स्तदन्यवस्तु व्यसिद्धसिमेव यत् ।
त्वत्तां च तद्वस्तु ददर्श धीनिधि-
र्व्यावृत्त्यभेदाविति तत्त्वमास्थितः ॥ २२ ॥
विलोकते देव ! तवागमाञ्जना-
न्निसर्गविद्दर्शनलोचनोपगम् ।
अनाद्यविद्यातिमिरं निरस्य यः
स एव किञ्चित्तव रूपमीक्षते ॥ २३ ॥
समः प्रभोऽर्थः खलु देवतोऽपि ते
विचेतनो नो न परोऽपि मोहयुक् ।
सचेतनो मोहविवर्जितश्च यः
स तु त्वमेवेत्युपमां न गाहसे ॥ २४ ॥
कथं स मेयो महिमा तव प्रभो !

अथवा—

रागादयो यदि जिनास्त्वयैते
वैरेण तेनैव जिनेन्द्र ! मन्ये ।
करोषि चित्ते मम यत्र वासं
ददन्त्यमी तत्पुरुषेक्षणं किम् ? ॥ २१ ॥

विधूय रागादिभवान् विकारान्
दधासि रूपं निरुपाधिकं यत्
त्रिलोकपूज्ये भवतः प्रसादा-
न्ममापि तथानुभवोऽस्तु सम्यक् ॥ २२ ॥

अप्रेक्षणः सर्वविदोऽपि भगवान् सीमन्धर ! मामपश्यन् चिरं मे ।
किं विस्मृतोऽहं यदि दूरगतत्वाज्जनं न युक्तं भवति दूरदर्शी ॥ २३ ॥
इत्यादिकतोऽस्मीति कृपाद्रिं मां कुरुष्व सदयक् कृपया प्रसद्य ।
भवादपि मुक्तं मम सेवको यदेवात् स्वातन्त्र्यं च ममाप्रतोऽपि ॥ २४ ॥

श्रीसीमन्धर ! तीर्थनाथ ! भवता [illegible]
नाथाऽहं मुनिपुङ्गवोऽभवयथा कृपाः प्रसादं तथा ।
इत्थं सर्वज्ञ ! यथार्थतोऽपि विशुद्धज्ञानादिरत्नत्रया-
द्वृत्त्या कर्मप्रयविधं शिवपुरे [illegible] ॥ २५ ॥

इति गुणप्रधानावतारपूर्वक[illegible]
[illegible]
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे [illegible]
[illegible] ।

॥ अर्हम् ॥

आनन्दं [illegible] पदं [illegible] ।
[illegible] ॥ १ ॥
प्रभो ! [illegible] न दूरं [illegible] ।
[illegible] ॥ २ ॥

हातुं यदीशे न रसेषु लौल्यं न गन्धगर्द्धं न हि शब्दरागम् ।
वाञ्छं न च स्पर्शसुखे न रूपेऽप्युग्रत्कषायः सति ते श्रुतेऽपि ॥३
महाव्रतानां न हि मे विशुद्धिर्नास्मि प्रगल्भः समितीश्च धर्तुम् ।
गुप्तीस्तथा पालयितुं प्रमादध्यातुं च सद्ध्यानमसद्विकल्पैः ॥४॥
(युग्मम्)
भीतस्ततोऽर्हन् ! भवदुःखराशेरितश्च मुक्तेर्विमृशन्तु पातान् ।
स्तवेष्वसारेष्वपि ते यतेऽस्यापात्रायपात्राय कुतश्चिदेतम् ॥५॥
मां कद्वदं निर्गुणमप्यमुं तद्रक्ष प्रभो ! त्वं दययैव दीनम् ।
शक्यं न चेन्निर्गुणपालनं तद् गुणान् ददस्वेत्यपि ते हि वश्यम् ॥६
ज्ञानं न मेऽस्ति प्रचुरस्तु गर्वः क्रोधोऽस्ति भूयान् न तपश्च तीव्रम् ।
न सत्क्रियाऽऽस्ते बहुला तु माया वस्त्रादिलोभोऽस्ति न संयमस्तु७॥

सन्तीश ! शिष्या न च शुद्धशिष्या
आडम्बराः सन्ति न सुक्रियास्तु ।
वाग्डिण्डिमोऽस्ति प्रशमस्तु नान्तः
सत्पुस्तकाः सन्ति न चार्थबोधः ॥ ८ ॥
एवं समग्रा अपि सन्ति दोषा
गुणाः पुनर्नो मयि लेशतोऽपि ।
बिभेमि दोषप्रभवात् फलात्तु
लुभ्यामि तस्मिन् गुणसंभवे ॥ ९ ॥
उपायहीनं तदुपेयसक्तं
मां किञ्चिदौपायिकं प्रसाधि ।
यतो जिनपोऽपि गुणानवाप्य
लभेत तेषां फलमप्यभीष्टम् ॥ १० ॥
(अर्थतश्चतुर्भिः कलापकम्)

गर्वेण मे ज्ञानमपाक्रियेत ध्यानं च सर्पत्कुविकल्पजालैः ।
चारित्रलेशोऽपि न सत्कषायैः क्रियाकलापश्च सदा प्रमादैः ॥११॥
इत्यान्तरर्धं ह्रियते द्विषद्भिः प्रसद्य सर्वस्वमिदं मदोग्रैः ।

विहारकल्याणरूपश्चकादिभिः ?।
यतस्त्वदाज्ञाज्जुनोपकारितां
द्रव्यादयोऽर्था दधते परेऽप्यहो !॥ २५॥
ततोपि तत्सत्स्तु नाथ ! रज्जुषु
स्थितोऽपि चेज्जन्मनि नारकाङ्गिनाम्।
हृदि स्थितस्तत्क्षणिनां सुखाद्वयं
यदव्ययं त्वं ददसे किमद्भुतम् ?॥ २६॥
अवाप्य रागादिकसेवकान् परै-
र्वशीकृतं नाथ ! यथा त्रयं जगत्।
निरस्य चैताश्च तथा त्वया न तत्
स्वसेवकं मामवयन्तुमर्हसि॥ २७॥
ददासि चेत्त्वं स्वसमाधिवारिधे-
र्मेमैकतं बिन्दुमपीश ! तोषतः।
ततः स्मरात्था मम केऽरयः कुतो-
ऽथवा भयं किं सुलभं न शर्म वा ?॥ २८॥
तदर्थये त्वां मनुमुद्गितो भवा-
दवाप्य रागाद्यरिभिः कदर्थितः।
समाधियोगं मम देहि तं ध्रुवं
यतो विमुच्ये जिन ! भावशात्रवात्॥ २९॥
जिनवर ! भवतैव दर्शितोऽयं
निज इह कोऽपि स धर्मकल्पवृक्षः।
निरवधि लभते शुभानि यस्मात्
त्रिजगदपीष्टफलान्यनाद्यनन्तात्॥ ३०॥
बहुविधमभिवीक्ष्य सर्वदेवा-
स्तदुदितमत्रगुणाथ तर्कनेत्रैः।
शरणमगमकं सदैव पादा-
ब्जितपतत्त्वनिधिं च पाहि तन्माम्॥ ३१॥

विजेताऽस्ति न च त्वदन्यस्तवे पुरो नायको पूत्करोमि ॥१२॥
त्वत्तः सर्वपरमाल्पयोऽस्ति कृपालुरेकश्च कृपाऽऽस्पदेषु ।
प्रसिद्धिर्नियमी वर्तत सम्यक् नतो मां जिन ! त्वं च रक्ष ॥१३॥
त्वद्ध्यानकदर्थितं मे जगत्त्रयुष्ठानविधौ मनो न ।
गाय चाऽयं न मनो विना स्यात् मयाभयार्थं नदर्मा दत्त ! ये ॥१४
अस्त्यभव्यः त्रिभवभयभारी दुःखार्णवानन्तभवभ्रमो मे ! ।
दुर्विकल्पैर्हि मनोऽजनीदृशं यदहं हि वकुर्यात्रे ॥ १५ ॥
॥येव नाथं शरणं प्रपद्ये सदाऽप्यधीये भवदागमं च ।
रदापि मे नाथमथाथ मन्त्रास्तैपावाधिष्ठायकदैवताश्च ॥ १६ ॥
श्वेमि पापाज्जिन ! दुर्गतेश्च याचे च भवात भववासरत्नम् ।
दि च सद्ध्यानमदुर्विकल्पं मनःशुभाभ्यासनयन्त्रणं च ॥ १७ ॥
भावारिवर्गस्य विलयथापि मनो दुरन्तं न नियन्तुमीशे ॥
[illegible] दुर्गतौ पातयतीति रक्ष ॥ १८ ॥
त्वयि मम [illegible] ।
पदपङ्कि [illegible] ॥१९॥
सर्वगुणस्थानकमाहात्म्यादपि [illegible] यतःऽहम् ।
[illegible] कुविकल्पपाशनिबद्धा मां हि शिवगं च एव ॥२०॥

न रक्षणं स्याऽर्हसि पूतिकर्णी
यथा न शुष्ठी [illegible] ।
न चासिधाराः पूजयानये
नाऽर्हसि [illegible] हौ ॥ २१ ॥
कुरु कृपालो ! मयि पोत नायक
[illegible] मे [illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥२२॥
[illegible]
[illegible] शरणं भवपातः ।

तत्तथा कुरु यथा कुविकल्पा
न क्षिपन्ति रिपवो नरके माम् ॥ २३ ॥
वाङ्मनो-ऽङ्गजनितं मम पापं
द्रुग्यतोऽपि भवतः स्तवनाद्यैः ।
नाशमाशु लभतां शिवता ते
तेऽप्यलं यदिह नाथ ! तवैव ॥ २४ ॥
संवृतेन मनसा महर्षयो
येन निर्वृतिमनन्तशोऽप्यगुः ।
मां तदेव कुविकल्पभृद्भवा-
म्भोनिधौ क्षिपति हा करोमि किम् ? ॥२५॥
प्रभो ! निपीयापि तवागमामृता-
न्यवाप्य चारित्ररसायनान्यपि ।
सहे प्रमादादिगदैः कदर्थनां
श्रयामि तत्कं शरणं हतोऽस्मि हा ? ॥२६॥
दुर्ध्यानतो मे विरमेन्न चित्तं
बिभेमि पापाच्च रूमदाच्च ।
स्वयं रिपुः स्वस्य तदित्यनन्य-
गतिस्तवाग्रे विलपामि नाथ ! ॥२७॥
कृपाऽऽस्पदं मां तदुपेक्षसे किं
न हंसि मेऽद्यापि दुरापदं यत् ।
कृपा न किं त्वां त्वरयत्यधीशा-
ऽप्यासीहृशो मे किमुताऽकृपत्वम् ? ॥ २८ ॥
भवद्विषः पासि सुराऽसुरानपि
प्रभुस्ततस्त्वां शरणं श्रयन्ति ते ।
दीनं श्रितं पासि न मां नु तत्त्व-
मीक्ष्य तत्त्वं निरुद्धं करोमि किम् ? ॥ २९ ॥
अद्यापि किं देव मया कुकर्म्म

त्वद्भक्तं नो बाधितुं नेशतेऽपि ॥ ५ ॥
नताङ्घ्रिभक्तगाऽजितशास्त्रसार-
समृद्धिपुत्राङ्गनगाजगन्दृशः ।
द्विरत्नगः सज्जनधामगोत्रा
जिनेश ! पुण्यैः सुभगा नृणां स्युः ॥ ६ ॥
निरन्तराशेषमहत्तमाग-
मवःप्रतिष्ठानमुनीर्जिनानि ।
सुदीर्घमायुःसुभगत्वसार-
कला लभन्ते जिन ! तेऽङ्घ्रिभक्ताः ॥ ७ ॥
इहाप्यभीष्टानि सुखानि भुक्त्वा
युगादिजिनभवतोऽर्चनार्थैः ।
भव्या भजन्ते किल चक्रिशक्रा-
ऽहमिन्द्रदेवालयपञ्चमेलक्ष्मीः ॥ ८ ॥
रणे जयं सम्पदमाशु दुस्था
बद्धा द्रुतं बन्धनमोक्षमीश ! ।
नृपावरुद्धाश्च नृपात्प्रदानं
भक्ता लभन्ते ऋषभप्रभो ! ते ॥ ९ ॥
द्विधाऽस्मयंनाथ ! कदर्थितस्य मे
द्विधा च दोषैः सकलाखिलोलवैः ।
त्वमेव नेता जगतां पिता हिता-
ऽऽवहः शरण्यः शरणं भवाधुना ॥ १० ॥
नवप्रभावेषु सुरान्तरेष्वहो !
त्वमेव गर्जस्यतिशीतिभिः कलौ ।
ग्रीष्मे हि शुष्यन्ति जलाशयाः परे
प्रवर्द्धते वारिनिधिस्तु वारिभिः ॥ ११ ॥
जगत्त्रयीरक्षणदक्षिणे प्रभौ
त्वयि प्रपन्ने शरणं शरीरिणाम् ।

ममेदृशी धिग् यदनर्हताऽभूत् ? ।
जगत्त्रयेशोऽपि न पासि यन्मां
शोचामि हा ! हा ! हतकः स्वमेव ॥ ३० ॥
यद्यप्यदृष्टव्यमुखोऽस्मि पाप्मभिः
प्रसीद हे नाथ ! तथापि मय्यपि ।
त्वद्दर्शनं देहि विधेहि मेऽर्हतां
यतो भवेत्साऽपि तव प्रसादतः ॥ ३१ ॥
प्रार्थये शिवममुष्य कारणं संयमस्तु विषमस्त्वयोदितः ।
न प्रमाद्‌रिपवस्त्यजन्ति मां किं करोमि भवभीभृतस्ततः ?॥३२॥
सचेतनाऽचेतनवस्तुजातेष्वत्राप्तसाम्यास्तकृपाग्रपङ्कम् ।
मनः सदा मे गतदुर्विकल्पं भूयात्प्रभो ! त्वद्गुणवार्द्धिमग्नम् ॥३३॥
जगज्जनानन्दि हितोपकारानवद्यहृद्यापतिकत्प्रवृत्ति ।
भवद्गुणस्तोमकथैकवृत्ति वचोऽस्तु मे नाथ ! शिवानुवृत्ति ॥३४॥
निश्चाङ्गिपीडापरिवर्जनासप्रमादमुक् संयमयोगशुद्धिः ।
तव प्रसादान्मम सिद्ध्युपायस्तवशानतिव्यापृतिरस्तु कायः ॥३५॥
त्रातुस्त्वे निजदुःखसन्ततिमिति स्तोत्राज्जिनेन्द्राऽवदं
श्रक्कालीमुनिसुन्दरस्तवपदश्लोकयरक्षामभोः ।
कारुण्यामृतवारिधे ! यदि कृपापात्रे कृपां गाहसे
तद्दुःखप्रतिकारमाशु कुरु मां सर्वैः सुखैर्योजयन् ॥३६॥
इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयवत्प्रद्वे श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे
स्वसांसारिकदुःखप्रकटनदुरमतिकारवि-
ज्ञप्तिरूप स्तोत्ररत्न विंशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियां सेवधिमेधमानसप्रज्ञाङ्घ्रिपद्मदिनीनदीशम् ।

यथेह नश्यन्ति मिथो द्विषां त्रिधा
परत्र मार्गारिकदुःखजाम्नया ॥ १२
अयं जनः क्वापि कर्म्मभिः कृतैः
पराभिभूतो भवति पदे पदे ।
ततो विपक्षोऽप्ययमितावितिभिः प्रभो !
प्रमोदते त्वामधिगत्य तायिनम् ॥ १३ ॥
दुष्पारदुःखाद्भवगर्तपातिनो
देवान्तरायात्मकुशावलम्बिनः ।
अयं तवाज्ञापवियष्टिमाश्रितः
स्वपक्षरं श्रीपद एव मन्यते ॥ १४ ॥
विविधदुःखानलतापिताः परे
श्रयन्ति का नोपयिकेन तृष्णिकाः ।
अयं तु ते ध्यानसरोऽभिगत्य तान्
सर्वोहिताऽऽप्त्या मुदितोऽनुकम्पताम् ॥ १५ ॥
यथाऽसि देवान्तरदूरितानां
ज्ञानादिकानां शरणं गुणानाम् ।
समग्ररोगादिभयाकुलाना-
मपीश ! नाभेय ! तथा त्वमेव ॥ १६ ॥
देवान्तरापास्तनया गुणानां
ज्ञानादिकानां शरणं यथाऽर्हन् ।
समग्ररोगादिविपत्प्लुतानां
त्राता तथैवासि विभुस्त्वमेव ॥ १७ ॥
त्वयि प्रभो ! देलउलापुरेशे
यथाऽर्चिते द्राग् विपदः क्षयन्ति ।
नानाभवोपार्जितसम्भवानि
तथैव कर्माण्यपि नाभिसूनो ! ॥ १८ ॥
संवर्मितानां भवदाज्ञया यथा

सुरासुरेन्द्रालिविधीयमानक्रमाम्बुजोपासनभासमानम् ॥१॥
सहस्रपत्राद्भुतहेमपद्मे पद्मासनासीनमदीनमेधम् ।
जगत्त्रयैकप्रभुनाथभावप्रभाऽभिरामं मुनिराजिराजम् ॥ २ ॥
अनुत्तरब्रह्ममयं निरङ्कमृगाङ्कबिम्बोज्ज्वलकायकान्तिम् ।
श्रीवर्द्धमानादिमशिष्यनाथं श्रीगौतमस्वामिनमानुवामि ॥३॥

(विशेषकम्)

निदेशतो वीरजिनेश्वरस्य दशमप्रश्नोकमितं व्यधाद्यः ।
श्रीसूरिमन्त्रं त्रिजगद्धितैषी स गौतमो रातु ममेष्टसिद्धिम् ॥
सरस्वती विश्वहितावधाना सूरीश्वरध्यानपदप्रभावा ।
सहस्रहस्तप्रथिता त्रिलोकस्वामिन्यपि प्रार्थितशास्त्रदात्री ॥५॥
श्रीदेवता विश्वविमोहनी चासुरेन्द्रवर्गस्तवनीयरूपा ।
यक्षाधिपो विंशतिशस्त्रहस्तस्फुरज्जगज्जैत्रपराक्रमश्च ॥ ६ ॥
इन्द्राश्चतुःषष्टिरभीष्टदाश्च त्रिलोकरक्षाप्रभवत्प्रभावाः ।
यक्षाश्चतुर्विंशतिरार्हताद्रिसेवापवित्रीक्रियमाणगात्राः ॥ ७ ॥
देव्योऽपि दिव्याव्ययशक्तियुक्ता भक्ता जिनेष्वार्हतभद्रसक्ताः
उपासते यं गणधारिमन्त्राधिष्ठायका नित्यमचिन्त्यभक्त्या ॥
यस्यामममन्त्रोऽपि जयत्यचिन्त्यशक्तिर्महत्कुम्भ-मणि द्रुमादीन्
तं सर्वचिन्तानिगमप्रहेतुं श्रीगौतमं नौमि भवाब्धिसेतुम् ॥ ९
यद्वं यथाऽब्धिस्तटिनीतटीनां यं तारकाणां विधुः सतानाम्
तथा विभो ! गौतम ! सर्वलब्धिप्रभावाविश्वो भगवांस्त्वमेव ॥

मुक्तिं व्रजंस्त्वं न्यदधाः स्वनाम्नि
सश्रीसर्वालोथ ! निजानुलब्धीः ।
त्वमत्यदो यत्र नरे गणेन्द्र !
वसन्ति यत्ना अपि तत्र सर्वाः ॥ ११ ॥
श्रान्ताः चिराशां नत लब्धयस्ता
दुःखाद् भ्रमन्त्यः किल वीक्ष्यमाणाः ।
नापाविः मृणान्ति नरेश ! यत्र

जगद्विपो न प्रभवन्त्युपद्रवाः ।
तथा कषायादिभटोत्कटौजसः
शरीरिणां पापमहारयोऽपि च ॥ १९ ॥
किं कामकुम्भैर्मणिभिः सुराणां
मरुद्रुमीभिः सुमनोद्रुमैर्वा ।
हृदि स्थितिं देलउलावतंसः
सतां यदि श्रीऋषभो विधत्ते ॥ २० ॥
अनन्तचिद्दर्शनवीर्यशर्म्मणे
जगद्विपद्व्याहननैककर्म्मणे ।
युगादिदेवाय हताखिलार्त्तये
नमो नमो देलउलार्च्यमूर्त्तये ॥ २१ ॥
समग्रभक्तेहितशर्म्मदायिने
समग्रभीत्या जगदेकतायिने ।
स्थितिप्रदायांहिजुषोऽपुनर्भवे
नमोऽस्तु मे श्रीऋषभाय शम्भवे ॥ २२ ॥
वशीकृतिर्वाञ्छितसर्वसम्पदा-
मुदग्रमुच्चाटनमापदां ततः ।
प्रवासदात्री निखिलांहसा नुनं
ममास्तु भक्तिर्वृषभप्रभौ परा ॥ २३ ॥
तरीमिवाश्रित्य तरन्ति वारिधि-
भवाह्वयं ये नृसुरासुरादयः ।
भजेयमाज्ञामृषभप्रभोरिमां
भवन्तु पुण्यानि च मे तदाऽऽप्तये ॥ २४ ॥
बहुविधबहुकर्म्मजैः कृतर्कै-
र्निहविधियां कति नैव दैवतानि ।
निकषभिसमनाविचारिणां तु
त्वमसि विभो ! ऋषभैक एव देवः ॥ २५ ॥

मृत्कुण्ठ एवानुसरन्ति तं द्राग् ॥ १२ ॥
त्वयाऽऽतपस्यासमयात्कराब्जे
जड़े निलीना खलु केवलश्रीः ।
दीक्षाभिषायन्यदधा यदीय-
शिरस्सु तं ते द्रुतमापुरेताम् ॥ १३ ॥
त्वयाऽऽत्मनो वीरजिनाधिपेना-
ऽभेदस्तथाख्यायि वशेन भक्तेः ।
अनन्तविद्दर्शनवीर्यसौख्य-
लाभात्त्वदर्मैव विभो ! यथाऽभूः ॥ १४ ॥
शिवश्रियः कोऽपि दृढोऽनुराग-
स्त्वयीश ! सौभाग्यरमात्मकेऽहो ! ।
नामापि यस्ते जपतः मुदा-
ऽपाऽखिलान् मापयतेश ! शर्म ॥ १५ ॥
त्वदीयभक्तेः शिवशर्मलक्ष्म्या
मैत्री प्रभो ! कापि परा नवीना ।
स्वाधारकान् भव्यजनान् गुणाढ्यां-
स्तस्यै पतीन् सा हि ददात्यनयान् ॥ १६ ॥
न के पदार्था बहवो महान्त-
स्तव प्रभावे तु विचिन्त्यमाने ।
पृथ्वी न पृथ्वी न गिरिर्गरीयान्
नाब्धिर्महीयान्न नभोऽप्यदभ्रम् ॥ १७ ॥
विदन्ति मानं जलधेर्भुवो वा
केचित्कथंचिन्नभसोऽपि विज्ञाः ।
न ते प्रभावे पुनरस्ति मानं
भवन्त्यमाना अपि किं तदार्याः ! ॥ ॥ १८ ॥
प्रभारपदं वा कमलापदं वा
वदन्तु पद्मं तव पादयोस्तु ।

एवं देलउलापुरे सुविदितं श्रीमद्युगादिप्रभुं
शक्रालीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूतक्रमं यः स्तुते ।
सर्वाभीष्टसुखौघवैरविरतिस्फूर्जत्प्रमोदाद्वयो
मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२६॥

इति युगप्रधानावतारबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञान-
सागरसूरिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते
जयश्र्यङ्के श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे देउलाविभू-
षणश्रीऋषभजिनस्तवनरत्नं त्रयोविंशम् ।
ग्रन्थसंख्या १०६३ ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीगुणविजयगणिविरचित-
चतुर्विंशतिजिनभवस्तवः ।

नत्वाऽऽद्यौ विधिवद्गुरोः क्रमकजद्वन्द्वं गरीयः श्रियो-
गेहस्य प्रकटप्रभावकलितस्याधारमूर्तेर्मुदा ।
श्रीमन्नाभिनरेन्द्रनन्दनमुखस्याद्वादिनामादरा-
द्दिग्मात्रङ्गजगज्जिनाकरमितान् वक्ष्ये भवान् भक्तितः ॥१॥
पूर्वं यो धनसार्थराड् युगलिकः सौधर्मवृन्दारको
विद्याभूष महाबलो नरपतिः कल्पे द्वितीये मरुद् ।
भूपालो युगलीसुरः प्रथमके कल्पे भिषग् द्वादशे
देवश्चक्रधरः समग्रविबुधोत्तंसो वृषाङ्कः श्रिये ॥ २ ॥
जम्बूद्वीपविदेहवच्छविजयाभूभामिनीभूषणं
भूपश्रीविमलादिवाहन इति प्रौढप्रतिष्ठाऽऽस्पदम् ।
गीर्वाणो विजयाभिधानविपुलस्फूर्जद्विमानेऽभवत्

अनाप्य माहात्म्यरमां नु तस्य
निपतितेऽम्बूनि सदा तपस्वी ? ॥ १९ ॥
भो भोः ! श्रिये किं व्यवहारखेदै-
राराधितैः किं बहुमन्त्र-तन्त्रैः ।
किं दैवतोपासनकर्मभिश्च
श्रीगौतमं ध्यायत नाथमेकम् ? ॥ २० ॥
पुरा यथा गौतम ! तापसादिकान्
मिथ्यामनादुद्धरसि स्फुरत्कृपः ।
तपस्क्रिया-संयम-योगदुर्बलं
भवावटान्मामपि तद्वदुद्धर ॥ २१ ॥
भवाब्धिभेष्युत्कटदुःखराशे-
र्धर्तुं द्विधेशे न च योगशुद्धिम् ।
गतिर्न मेऽन्याऽस्ति ततः शिवेच्छो-
स्त्वमेव तद्देहि कृपां मयीश ! ॥ २२ ॥
भावद्विषो ये निहतास्त्वयेश !
ते व्यन्तरीभूय भवद्रुषेव ।
निरौजसं त्वत्कुलजं समीक्ष्य
मां पीडयन्तीति मुनीन्द्र ! रक्ष ॥ २३ ॥
गणिवर ! तव सद्‌गुणैकलीनं
भवतु मना मम गौतमाऽविरामम् ।
विजहतु तदिमे कषायमुख्या
रिपुनिकराश्च मयीति सुप्रसीद ॥ २४ ॥
एवं श्रीगणनाथ ! गौतमगुरो ! स्तुत्वा मयाऽभ्यर्थ्यसे
नाम्नाऽहं मुनिसुन्दरोऽभवमथो कुर्याः प्रसादं तथा ।
त्वां सर्वज्ञ ! यथार्थतोऽपि विशदज्ञानादिरत्नत्रया-

भूयात्सूरिविभूषणेऽजितजिनः सोऽयं सतामन्वहम् ॥३॥
विश्वेशो विपुलाङ्कतो वज्रनामायोऽन्तगो भुवि
प्रख्यातः प्रथितोदयः सुरवरो ग्रैवेयके सप्तमे ।
श्रीसेनाङ्गभवो भवोद्भवमहाकष्टौघविध्वंसको
जीयाज्जन्मजरादिदुःखरहितो भास्वद्यशा जङ्गिनाम् ॥४॥
रत्नं रत्नपुरेश उज्ज्वलतरधैर्यःश्रियामाश्रयो
विश्वत्राणविधानमानवनृपो वर्णोदयानो महान् ।
सर्वार्थेन्द्रजगो जगत्प्रतिगुरुः श्रीसंवरक्ष्मापतेः
सूनुः श्रीअभिनन्दनो मतिपतामानन्दतात् पावनम् ॥५॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] श्रीपद्मानन्दनः ॥ ६ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] श्रीगुणवान् [illegible] ॥ ७ ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥८॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ।

[illegible] सकलमपास्य [illegible] स्तवं त्वये [illegible] ॥२०॥

[illegible]
[illegible]
[illegible] श्रीजिनप्रभसूरिविरचितम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रिया मामनुलम्भयन्तं [illegible] सदयाः ।
[illegible] पार्श्वजिनं [illegible] ॥ १ ॥
तव स्तुतिं यां [illegible] न [illegible] पार्श्व ! ।
[illegible] ॥ २ ॥

महाप्रभावाद्भवतामिहापरा-
पराजितुमिष्टे [illegible] ?।
अहोऽपि सर्वं [illegible]
कृत्वा [illegible] ॥ ३ ॥

जनं गुणाढ्यानुगतं न मोचिता
अपि स्मर्यमाणोऽपि भवाब्धिपाताः ।
न मोचयसे त्वं स्वभवोऽन्यरागिणी-
स्ततो गतिः का ननु विश्रुतो भवान् ? ॥ ४ ॥

"त्वमेव तुष्टः अपि पातुमीश्वरो
पुरा भवाद् दुःखमपास्य संस्थिताः ।
न तुष्यसि त्वं स्वभवोऽन्यरागिणी-
स्ततो गतिः का ननु विश्रुतो भवान् ? ॥५॥"

॥ इति वा पाठः ॥

अरोषतोषोऽप्यथवा त्वमेव मां
कृतार्थयिष्यस्यत एव नूयसे ।
अरोषतोषा अपि नार्थितप्रदाः
किमर्थिनां स्युस्त्रिदशद्रुमादयः ? ॥६॥

गीर्वाणास्त्रिदिवेऽजनिष्ट दशमे निर्वाणधर्मस्पृहः
सुग्रीवक्षितिपात्मभूर्भवभिदे श्रीपुष्पदन्तो जिनः ॥ १० ॥
विद्युत्पर्वविवेदवर्जविभवाविश्वम्भराविश्रुतः
पद्मास्यः क्षितिपालपालितसुतः श्रीपद्मपृथ्वीपतिः ।
श्रीमत्प्राणतवासिनाकिनिकराभ्रद्धारचूडामणि-
र्देवोऽथ मलयाचलः प्रथयतात् सिद्धिं सुवर्णप्रभः ॥ ११ ॥
आसीन्न्यायपनुभानगर्वविपानिद्रांसिकृतातिविभ्रमो
नीतिज्ञो नलिनादिगुल्मनृपतिश्चञ्चन्मतिः सद्गतिः ।
आदाय व्रतमच्युतेऽच्युतधुतां मुख्यो गुरुः श्रेयसे
श्रीश्रेयांसजिनादिदेवचरणः स्वर्धेनुतुल्यः सताम् ॥१२॥
पद्माभक्रमपाणिरिन्दुवदनः पद्मोत्तरक्ष्मापतिः
पूर्वं विमलादिबोधसचिवः प्रोद्दामधामा स्फुटम् ।
कल्पे प्राणतनाम्नि चारुधिषणो देवाधिराजस्ततो
देयाद्वासवपूज्यपादकमलः श्रीवासुपूज्यः शिवम् ॥१३॥
भूभृत्पातुमहापुरीनरपतिः श्रीपद्मसेनाभिधो
निःशेषाऽवनिपालपालितयशाः सामन्तवन्द्यक्रमः ।
ज्ञात्वा दैत्यमवानरसमयुतो देवः सहस्रारके
श्यामायास्तनुजस्तनोतु नियतं सौख्यानि भव्याङ्गिनाम् १४॥
राजा पद्मरथः सुकीर्तिधिषणागीर्वाणभट्टारकः
संजातः सकलार्थसाधनपटुर्न्यावर्ण्यमुख्ये भवे ।
देवः प्राणतकल्पगः सुरवधूनेत्रत्रिभागातिथि-
र्दिश्याद्वः कुशलं मुकुलत्कुशलः श्रीमाननन्तोऽन्वहम् ॥१५॥
भूभर्ता भरताऽवनौ दृढरथः श्रीभद्दिलाधीश्वरो
दुर्नीतिस्थितिभिज्जयी च विजये स्वाहाऽजनः सुन्दरः ।
स्वादस्त्वाग्भवाब्धितारणविधौ सत्कर्णधारः प्रभु-
र्मेचेनोजलवालकाचलविलासी धर्मदन्तावलः ॥ १६ ॥
श्रीषेणाभिधभूपतिर्मिथुनिकः सौधर्मकल्पे मरुत्

   श्रियेन्दिरां चेति करे तुरुम्नीम् ॥ १३ ॥
जगत्प्रदीप ! प्रतिपक्षतां तव
   धिनः प्रयान्ते प्रतिपक्षतां धियाम् ।
अतीतसंसारपथो पदं वपं
   पदाम्बुजं मे दधतः स्वमानसे ॥ १४ ॥
"अतीतसंसारपथो च कर्म्मणा
   पदं पदौ मे दधतः स्वमानसे" ॥
॥ इति योगराट्पाठः ॥
यथैव देवद्रुमरत्नकुम्भाः
   कर्म्मा न सन्तीति वदन्ति मुग्धाः ।
तथैव मूर्त्ता खलु ते निर्मल्यु-
   स्तदा न कार्यं हि करोति सैव ? ॥ १५ ॥
मितंपचत्वं किमिदं तव प्रभो !
   ममाथवा काऽप्यतुलाऽस्त्यनर्हता ।
यदक्षरानन्तसुखाधिपां निधेः
   सतोऽस्त्रमप्यानतुषे न मेऽर्थिनः ॥ १६ ॥
मितंपचत्वं घटते न ते निधे
   तमर्थिनां यद्गिरस्याविभमम् ।
अनर्हता मे यदि तत्क्षिपस्व तां
   प्रसद्य सद्योऽत्र विभुस्त्वमेव हि ॥ १७ ॥
सपञ्चविंशे जिन ! योजने शते
   गदादिपीडा विनिहंसि योऽङ्गिनाम् ।
स हंसि किं हृदपि मे स्थितो न ताः
   कुकर्मभिर्येऽक्षिप तानि नाथ तत् ॥१८॥
त्वयैव धत्ते त्रिजगत् सनाथता-
   मनाथयं त्वामहमप्यतोऽर्चिभाम् ।
सुदुर्गदोषो द्विविधस्तथापि चे-

भूदेवो मरुभूतिकश्च करटी देवोऽष्टमे खेचरो
मर्त्यः सोऽणिपतिः सुरः समजनि श्रीसार्वभौमे महान् ।
अस्वप्नाग्निदिवे बभूव दशमे मोघत्वभावेश्वलः
श्रीपार्श्वो भुजगेन्द्रचर्चितपदः पुण्यानि पुष्णातु वः ॥२४॥
ग्रामस्वाम्यमरो मरीचिरमृताहारः परिव्राजकः
पोढा चायूऽनघुग् भवोऽतिबहुलः श्रीविश्वभूतिर्महत् ।
विष्णुर्नैरयिको हरिश्च नरके भ्रान्तिर्भवान्बहु-
चक्री नाकिवरोऽथ नन्दननृपः स्वर्गेऽवतार्यवलः ॥२५॥
इत्थं श्रीवृषभाङ्कचन्द्रजिनपश्रीशान्तिकूर्मध्वज-
श्रीकम्बुध्वजपार्श्ववीरविजयाजातप्रभूतार्हताम् ।
विश्वस्याम्बुनिभानुनन्दनिधिदिग्द्वीपाक्षधूमध्वजाः
ऽर्हमीतिमता भवन्तु भवतां मोक्षा भवाः सिद्धये ॥२६॥
वर्षे व्योमनगर्तुक्षमिते राजादनीवन्दिरे
नाभेयादिजिना इति स्तुतिपथं नीताश्चतुर्विंशतिः ।
प्राग्भारेण मुदो गुणादिविजये मोऽभ्यूनसद्भावतो
देयासुर्विविधश्रियः सुभगतापानन्दकन्दाम्बुदाः ॥२७॥

इति श्री२४जिनभव१३८स्तवः ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

...गन्तिलामरालदन्तिपवनैः सिंहक्षमाभृद्वनैः

॥ १ ॥

कुलगुवासमहोदधिनन्दनीप्रमदसमर्दवनिविश्रुतैः ॥ २ ॥
श्यामाभेकरयाङ्गरजगकटैः कीरप्रवज्ञोज्ज्वल-

ततो हताशस्य ममास्तु कोऽवितः ॥१९॥
प्रभावबाब्धौ तव मे मनो झषं
निमग्नमप्याः ! कुविकल्पजालकैः ।
कदर्थयेत् पार्श्व ! विमोहधीवर-
स्तदस्मि दुःखी विमनास्ततोऽव माम् ॥ २० ॥
मया प्रपन्नोऽसि समग्रवाञ्छित-
प्रदस्त्वमेव प्रभुराप्तशेखरः ।
स्वसेवकं चेदुररीकरोषि मां
त्वमप्यवाप्नोमि तुलां तवैव तत् ॥ २१ ॥
त्वदंह्रिभक्तिं भगवन् दधज्जनः
श्रीपार्श्व ! दुःखैस्त्रिविधैर्विमुच्यते ।
इतीश ! शास्त्रश्रुतमानुभौतिकं
कुरुष्व मे चेद्यसे कृपालुताम् ॥ २२ ॥
अशुभायतिकर्मकारिणो
मतिमत्त्वं ह्यविगानमेति नो ।
भवभीतिकरान् परान् स्तुवं-
स्त्वदभक्तिः सदधीश ! किं सुधीः ? ॥ २३ ॥
ज्ञानमानधनदानऋद्धयः
कान्तिकीर्त्तिधृतिबुद्धिसिद्धयः ।
सम्भवन्ति भविनामिह स्तवात्
सर्ववस्तुषु तवैव वास्तवात् ॥२४॥
ततः स्तुतिं श्रीजगदीश ! पार्श्व !
व्यधामिमां मुग्धधियाऽपि तेऽर्हन् ! ।
समीहितं देवनयाऽपि मे द्राग्
कृपा कृपालो ! विदितेति हि स्यात् ॥ २५ ॥
एवं पार्श्वजिनस्य ये विदधते महादनाऽऽह्वे पुरे
श्रीमदादविहारभूषणमणेः सद्भक्तियुक्ताः स्तुतिम् ।

खेटेशोऽमिततेज इन्दुविमलः श्रीप्राणते निर्जरः ।
सीरी द्वादशकल्पदेवतपनिर्वज्रायुधश्चक्रभृद्
ग्रैवेये त्रिदशो नृपश्च विबुधः शान्त्यै स शान्तिर्जिनः ॥१७॥
सिंहो द्विस्तिकुम्भिकुम्भदलने सिंहावहः काश्यपी-
कान्तः कान्तगुणौघरत्नजलधिः सर्वार्थसिद्धौ सुरः ।
श्रीसूरक्षितिपालवंशतिलकः श्रेयोऽम्बुजाहर्मणिः
सद्येतः सदने विशल्यविरतं श्रीकुन्थुतीर्थाधिपः ॥ १८ ॥
लब्धश्लोकधनो नृपो धनपतिर्विद्विपदन्तिव्रजे
बिभ्राणः स्फुटपाटवं पटुगतिर्मातङ्गविद्वेषिणः ।
धर्माराधनतत्परः श्रुतिमतिः सर्वार्थसिद्धौ मरुद्
यो जातः शिवतातिरस्तु भविनः स्याद्वादिसौदर्शनः ॥१९॥
पण्मात्रेर्मुदितो महाबल इति क्षोणीरमामाधवः
क्षोणीशस्त्रिदशाधिराजसदृशः श्रीयुग् जयन्ते सुरः ।
कर्मौघद्रुमहस्तिमल्लकरणिः श्रीमल्लिरिष्टाप्तये
सेव्यः सज्जनचारुचित्तजलधौ स्पष्टं मृगाङ्कोपमः ॥ २० ॥
भूपालः शिवकेतुकः सुरवरः कल्पेऽथ सौधर्मके
च्युत्वाऽभूच्च कुबेरदत्त उदितस्तुर्ये सुपर्वाऽग्रणीः ।
पश्चाद्भूपतिवज्रकुण्डल इति श्रीब्रह्मकल्पे मरुद्
वर्माहक्षितिपः सुधाऽशनवरः श्रीसुव्रतः पातु वः ॥२१॥
कौशाम्बीललनाऽऽस्यमण्डनमलं कारुण्यपाथोनिधिः
सिद्धार्थक्षितिभुक् सुपर्वमुकुटः श्रीप्राणते प्रीतिभाक् ।
वप्राकुक्षिसरोमरालविलसल्लीलायितं योऽधर-
न्मूर्त्यै वो भगवाननङ्गरहितः श्रीतीर्थनाथो नमिः ॥ २२ ॥
जम्बूद्वीपगते पुरेऽचलपुरे श्रीपद्मनक्षोणिराट्
सौधर्मे त्रिदशोऽथ चित्रगतिकः खेटश्चतुर्थे मरुत् ।
भूनेता रणनिर्जरो नरवरः शङ्खश्च लेखस्ततः
प्रालेयाचलचन्द्रनिर्मलयशा नेमिर्मनोमोदकृत् ॥ २३ ॥

प्रातर्वै सुविपुलेऽम्बरमध्ये ज्ञानादिरत्नं वरं
ईर्ष्यादिपिशाचाभिधया शिवपुरं गच्छन्तीव प्राप्नुयुः ॥ २६ ॥

इति युगप्रधानदादाश्रीजिनदत्तसूरिसन्तानीयश्रीजिनचन्द्रसूरिशिष्यज्ञानगणि-
मुनिश्रीसोमसुन्दरसूरिशिष्य-श्रीजिनसुन्दरसूरिविरचितं प्रभातस्तोत्रं
श्रीजिनरत्नाकरकोशः प्रभातवेलाया [illegible] नवपदादिन
जिनस्तोत्राणां वन्दनम् द्वात्रिंशत् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रिया ईश्वरिपुञ्जराणां
जगत्त्रयमपत्यमुपाचनापम् ।
श्रीमद्युगादीश्वरजिनेन्द्रचन्द्र
स्तवीम्यहं देवकुलापुरस्थम् ॥ १ ॥
त्वयि प्रभो चेतसि संस्थिते स्यु-
र्न रोगशोका दुरुपद्रवाश्च ।
नो भीतयो व्याधय आधयो वा
तनूमतां दुःखकृतः कदाचित् ॥ २ ॥
विविधदुष्टज्वरकुष्ठकास-
श्वासाक्षिशीर्षोदरकर्णरोगाः ।
भगन्दराद्याश्च गदाः समग्रा-
स्त्वन्नाममन्त्रात् प्रलयं प्रयान्ति ॥ ३ ॥
ग्रहाः प्रशान्तिं दधते समग्राः
गुरुश्च शुक्रश्च शनैश्चराः स्युः ।
यक्षा नृपाद्याः महताः स्वलाश्च
श्रीमद्युगादीश ! तवांघ्रिभक्त्या ॥ ४ ॥
भूतप्रेतव्यन्तरक्षेत्रपालाः
सीकोतर्यः शाकिनी डाकिनी वा ।
व्यन्तर्याद्या अप्यधीन क्षमन्ते

भूदेवो मरुभूतिरथ करटी देवोऽष्टमे खेचरो
　मर्त्यः सोऽणिपतिः सुरः समजनि श्रीसार्वभौमे महान् ।
अस्वप्नास्त्रिदिवे बभूव दशमे मोघत्वभावेश्वलः
　श्रीपार्श्वो भुजगेन्द्रचर्चितपदः पुण्यानि पुष्णातु वः ॥२४॥
ग्रामस्वाम्यपरो मरीचिरसृनाहारः परिव्राजकः
　पोद्रा चामृडस्त्रभुग् भवोऽतिबहुलः श्रीविश्वभूतिर्भवत् ।
विष्णुर्नरयिको हरिथ नरके भ्रान्तिर्भवान्तर्बहु-
　श्चक्री नाकिवरोऽथ नन्दननृपः स्वर्गेऽवतार्षमलः ॥२५॥
इत्थं श्रीवृषभादिचन्द्रजिनपर्श्वाशान्तिकूर्पध्वज-
　श्रीकम्बुध्वजपार्श्ववीरविजयाजातमभूत्त्वर्हनाम् ।
विश्वक्ष्मामुनिभानुनन्दनिधिदिग्द्वीपाक्षभूमध्वजाः
　मीऽष्टमीतिमता भवन्तु भवतां मोक्षा भवाः सिद्धये ॥२६॥
वर्षे व्योमगजाङ्गमर्तुकमिते राजादनीबन्दिरे
　नाभेयादिजिना इति स्तुतिपथं नीताश्चतुर्विंशतिः ।
प्राग्भारेण मुदा गुणादिविजये मोऽद्भुतसद्भावतो
　देयासुर्विविधश्रियः सुभगतामानन्दकन्दाम्बुदाः ॥२७॥

इति श्री२४जिनभव१३८स्तवः ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

चन्द्रादित्यमरालदन्तिपवनैः सिंहक्षमाभृद्वनैः
　वीणाकम्बुरमासमुद्रवरसाकर्पूरस्वर्णोदकैः ।
लक्ष्मीकान्तकुठारखड्गकुमुदैर्दीपापगाकार्मुकै-
　र्निर्ग्रन्थालिपयोरुहागुरुपिकैर्वैरूपश्चकाचैस्वरैः ॥ १ ॥
रमणविभ्रमलोचनकज्जलैर्वदनचित्रभुजङ्गमचन्दनैः ।
कुलसुवासमहोदधिनन्दनीममदसमर्दवनिविधुवैः ॥ २ ॥
　श्यामाभेकरथाङ्करवगरुदैः कीरप्लवङ्गोज्ज्वल-

मेरुस्थैर्यधैर्यभूरैः गुरुतरदाक्ष्माविकाशजनैः ।
नेमीरात्नकृपा[illegible]सद्वस्फुरद्दाने-
र्योर्तीर्थविधुं नमोस्म ६० [illegible] सारदुनैः संस्तुवे ॥३॥

भविकजनुदयोपनमानदं कोविदकोकनयनसारदम् ।
सुकृतयोरवसरमारदं दुष्कृतभूजनसारदम् ॥ ४ ॥
कनकवर्णोदयनोर्मो सारदं [illegible]कारिहारणसारदम् ।
जिनवचनानिर्मितमारदं कुमतिजनवर्जनसारदम् ॥ ५ ॥
सुरनरपार्थितमारदं वाक्ष्मनिर्जनपासारदम् ।
सु-रकवार्तितमारदं मतिमदनगुणपासारदम् ॥ ६ ॥
[illegible]मारदं [illegible] सारदम् ।
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ॥ ७ ॥
[illegible] मारदं [illegible]सारदम् ।
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ॥ ८ ॥
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ।
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ॥ ९ ॥
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ।
[illegible]मारदं [illegible]सारदम् ॥ १० ॥
[illegible]
[illegible] ॥ ११ ॥
[illegible]
[illegible] ॥ १२ ॥
[illegible]
[illegible] ॥ १३ ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]

स्त्रीगणवशीकृतमदनसारङ्गं लेश्यागुणलाञ्छितसारङ्गम् ।
दानावर्जितभविसारङ्गं निगदितनियतनिपुणसारङ्गम् ॥१६॥
केलिकृते रक्षितसारङ्गं जनरञ्जनलोचनसारङ्गम् ।
लुञ्चितभुजगसरत्नसारङ्गं धर्मकथाल्लापितसारङ्गम् ॥ १७ ॥
अङ्गरजोमृगमदसारङ्गं मोहरजोनिर्वापनसारङ्गम् ।
स्वरमाधुर्यमथितसारङ्गं वीरं भजत शुक्लसारङ्गम् ॥ १८ ॥
इत्थं वीरजिनः स्तुतो नवनवैः सारङ्गशब्दोद्भवैः
सद्भावैः सनयं गुणादिविजयेनानन्दरामोद्भवम् ।
हर्षोत्कर्षवशेन पेशलतरैर्भावैः सुरैः संनत-
श्चित्तमौलिकरं परं पदमयं दद्यान्मुदा देहिनाम् ॥१९॥

इति श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीद्वीपवन्दिरनवमजिनस्तवनम् ।

नवमथमणपवरममव्रजपरमशमक्षममकलवदनकज ! ।
गतमलमपदमसमजनगतमन ! भज नरभवभयहरणमचलधन ! ।१।
स्वस्त्रक्षय ! मदमदनशमरकर ! कमलदलमभनयनयमलधर ! ।
चरणकरणकलवरतरसदन ! भव मकरध्वजवरपददन ! ॥२॥
मकरध्वजतवपदयममघहरमसथय ! हस्तद्वयमजकर ! ।
अक्षरपदमद ! हतमद ! गतभव ! नवलसमकलमवरस्तव ! ॥३॥
मतमतमकरध्वजसरलच्छल ! गजशरवक्त्रक्षतमनभवदल ! ।
घनकश्मलजलधरश्वसन ! मम भवभयभहर ! जनवत्सल ! घनरव !॥४॥
"ममभदमय सबलकलघनरव !" ॥ पाठान्तरम् ॥
अमरक्रमणपशमवनजलधर ! रजतमद ! बलवचरमहधर ! ।
त्यक्तकलत्रतनयधनभवन ! रचय शमव्यय ! मन्मथमथन ! ॥५॥
गतभवकपट ! मदनजलधरजल ! पवनममघमपहर मम घनबल ! ।
अकलजनन-मरणक्षय ! मदगदपवग ! हलधरसहजचटनपद ! ॥७॥

सचरणद्वयजलचरमकर ! मयददलक्षणसत्वरहतदर ! ।
भव्यशरण ! रक्षक ! रतदमन ! जय जय मनरममदगलगमन ! ॥७॥
इत्थं गुणेनाऽतिमुदा बुधानामेकस्वराश्चित्रकरस्तवोऽयम् ।
श्रीपुष्पदन्ताख्यजिनेश्वरस्य दृब्धो भवत्त्वङ्गभृतां शिवाय ॥८॥
इति श्रीद्वीपबन्दिरनवमजिनस्तवनम् ।

॥ अर्हम्
श्रीयशोविजयबनारसजैनपाठशालोत्पादक-
शास्त्रविशारदजैनाचार्यश्रीमद्विजयधर्मसूरिविरचितं-

प्रथमं श्रीपार्श्वनाथाष्टकम् ।

विभोऽङ्गिनां सौख्यततिं मतिं गतिं
शुभां प्रशस्तां सुमनोहरां त्वरम् ।
तनोषि भो ! लासि ददासि सर्वदा
मयाऽपराधस्तव कीदृशः कृतः ? ॥ १ ॥
प्रभो ! मया भावविमुक्तशालिना
कृतं न कार्यं शुभभावसंयुतम् ।
समस्तसाध्वादिसुसाध्यसाध्यके
भवे भवेयं सुखभाक् कदाऽपि न ॥ २ ॥
कृपा कृपानाथ ! सदा विलोक्यते
कृतापराधेन जनेन नित्यशः ।
कृपाकृपाणः खलु यस्य सद्वतः
कृत हि तेनांहमनाशनं मुदा ॥ ३ ॥
दयां दयाधीश ! विधाय सत्वरं
भवोदधेस्तारय मां हि सागसम् ।
महाऽपराधेषु नतौ सुवत्सला
भवन्ति तत्त्वेषु सुतत्त्वदर्शिनः ॥ ४ ॥

प्रभोस्तव ध्यानपरम्परा वरा
कृताऽपराधैः शुभभावभावितैः ।
उपासना पापविनाशकारिणी
प्रसिद्धसिद्धान्तजलौकसारिणी ॥ ५ ॥
अनाथकं नाथ ! तथा प्रमाथनां
प्रयान्ति कामाघरयो दरिद्रताम् ।
मयूरयुक्ते गहने वनेऽप्यहो !
न नागकानां भ्रमणं विभाव्यते ॥ ६ ॥
अहो ! अहो ! मोहविचेष्टितं महन्मयास्ति गाढं भगवन् ! हि दुर्मदम्।
विद्यते सर्वगुकर्मसञ्चितं स्वसेवकं रक्ष सुपार्श्वपार्श्वक ! ॥ ७ ॥
अपारसंसारसमुद्रयानके जिने सदा भक्तिरतिं तनोतु भोः ! ।
सुबुद्धिधर्मैः शुभभावनाभवः करोतु कल्याणपरम्परां शुभाम् ॥८॥
इति श्रीपार्श्वनाथाष्टकं प्रथमम् ।

॥ अर्हम् ॥

द्वितीयं श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वनाथाष्टकम् ।

श्रेयःपतिं श्रीनरदेवपारगं
सदा सदाचारविचारपारगम् ।
भक्त्या जनानां सुखदानतत्परं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ १ ॥
कृतोपसर्गं कमठेन कर्मठं
तथापि निश्चिन्तनिबाधमानसम् ।
विधूतदुःखं शमतासरोवरं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ २ ॥
भवाटवीं पर्यटता मया नुतं
भवाब्धिपोतं सुविशाललोचनम् ।
सदा प्रसन्नं सुखशान्तिकारकं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ३ ॥
अगाधसिद्धान्तपयोधिशेवधि-
मनाथनाथं सततं सुबोधिदम् ।
कृतापराधेषु जनेषु शान्तिदं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ४ ॥
कषायवर्गे निरुपायचित्तकं
सुसाधुसङ्घे विकथादिवारकम् ।
अज्ञानमूढे सुकृतादिदेशकं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ५ ॥
कषायदावानलदाहनीरदं
कुसङ्गसङ्गादिविषादिमन्त्रदम् ।
अनादिसंसारविकारजापदं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ६ ॥
सदागमादेर्नितरां प्ररूपकं
कुवासनादेः प्रबलं विडम्बकम् ।
अनेकविघ्नालिविपत्तिनाशकं
नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ७ ॥
यस्य प्रसादेन जगज्जनाना-
मनादिजन्यं क्षयमेति पापम् ।
तं देववन्द्यं सुरराजसेव्यं
नमामि भक्त्या प्रभुपार्श्वदेवम् ॥ ८ ॥

इति श्रीयशोविजयजैनपाठशालोत्पादकशान्तिसागरा-
ऽनगारगणाग्रणीश्रीमद्विजयधर्मसूरिविरचितं द्वितीयं
श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वनाथाष्टकम् ।

इति जैनस्तोत्रसंग्रहस्य
द्वितीयो भागः ।